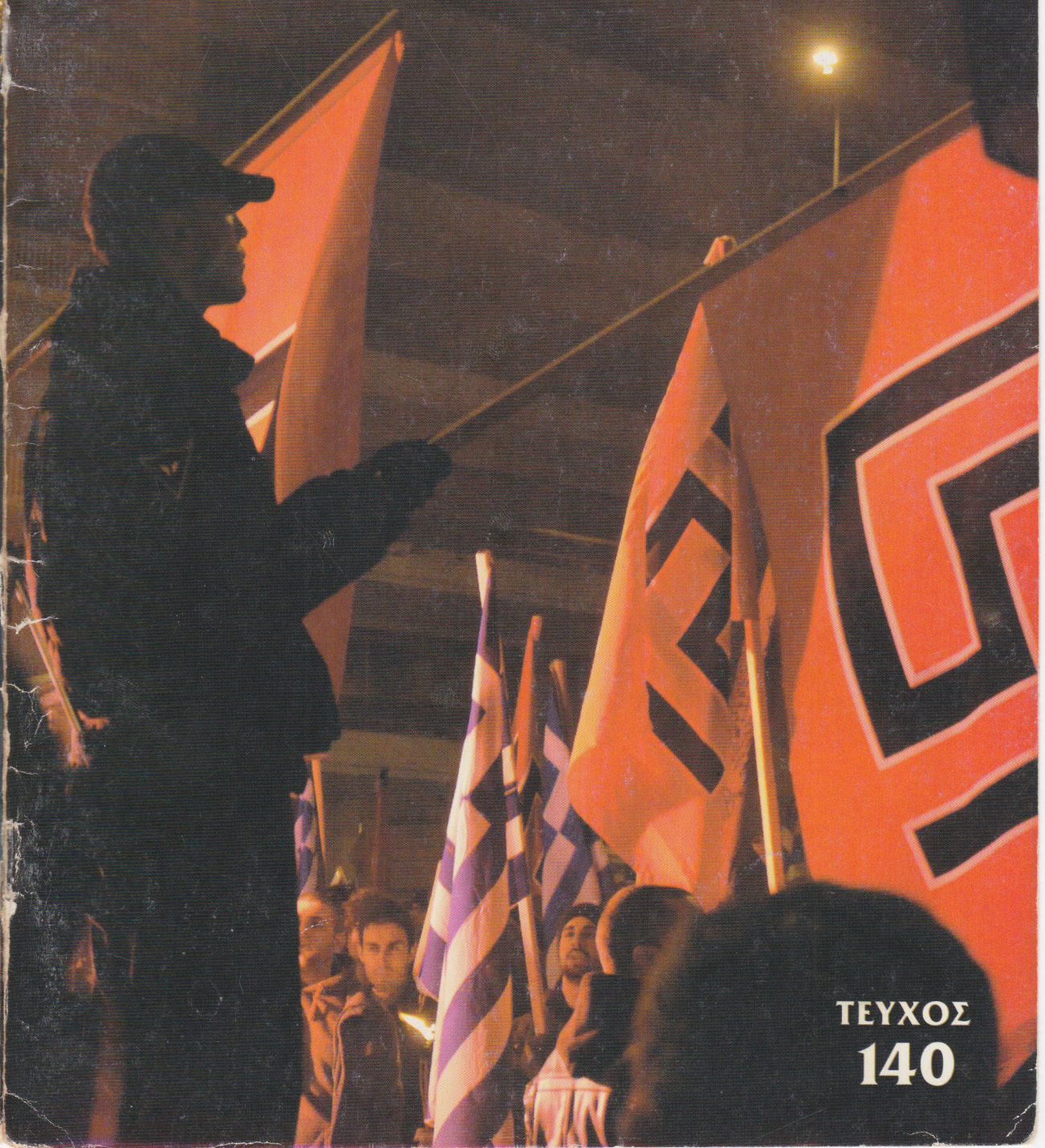

ΧΡΥΣΗ ΔΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009] 4,00 €

ΤΕΥΧΟΣ
140

«Το όπλο μας είναι η πένα μας»

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Κάθε δεύτερη Τετάρτη στα περίπτερα και τα πρακτορεία τύπου όλης της χώρας!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
21 Νοεμβρίου 2009 | 1€ 650! | www.XAgr.net | 1.50 ευρώ

10 Ιανουαρίου: Συγκέντρωση σεμινάριους στη μάχη Πολιτιστική από την "Χρυσή Αυγή" στην Πλατεία Ομονοίας
ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΣΙΟΝΙΣΤΩΝ!

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ!

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

ΒΑΛΤΟΠΕΔΙΟ

ΜΙΑ '96 ΔΕΝ ΉΤΑΝΟ

Μία στους αιώνες... Μία στη Μεγίστη Ελλάδα των αιώνων μας...

Ο Μπαρζαλίτσιος στο κλαμπ του αιώνος "Ισπανία"

Ο ΝΑΤΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑΡΧΑΛΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΕΥΡΩΖΩΝΗ

www.XAgr.net

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΟ INTERNET

Ηλεκτρονική Εφημερίδα του Λαϊκού Συνδέσμου με περισσότερες από 3.000 επισκέψεις ημερησίως. Διαβάστε αποκλειστικές ειδήσεις και δείτε σπάνια τηλεοπτικά ντοκουμεντά από τις εκδηλώσεις μας.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 140 - Ιανουάριος / Φεβρουάριος 2009
www.XAgr.net / xrushaugh@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΝΕΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

CARTHAGO DELENDA EST 2009 ΣΕΛ. 4-5

Ηρωολατρεία – Η Θρησκεία Ενός Έθνους ΣΕΛ. 12-15

Ο Αρ. Βαλαωρίτης και το «ελληνικό» κράτος ΣΕΛ. 16-19

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΓΙΑΛΤΑΣ ΣΕΛ. 20-23

Ο μυστηριώδης θάνατος του Ι. Μεταξά ΣΕΛ. 26-29

«ΤΡΙΤΤΥΣ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ ΕΦΑ» ΣΕΛ. 30-35

«Οι εβραίοι είναι ένοχοι!» ΣΕΛ. 36-41

Το Ολοκαύτωμα της Δρέσδης ΣΕΛ. 42-47

.....
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ
ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ

Διμηνιαίον Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Επιστολές - Συνεργασίες: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

Εκδότης - Διευθυντής: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Συνεργάτες: Ι. ΑΛΕΣΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΔΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ,

Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Ε. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ,

Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ,

Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ,

Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

CARTHAGO DECEPITA EST 2009

«Κατ' αρχάς να καταστραφεί η Καρχηδόνα»

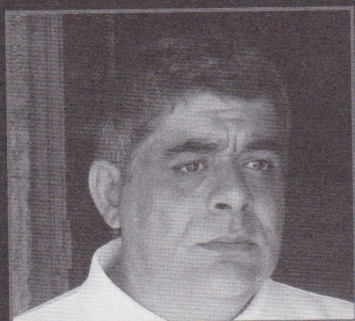
Ο Κάτων υπήρξε ένας περίφημος Ρωμαίος ρήτορας, γνωστός για την αυστηρότητα με την οποία αντιμετώπιζε το οτιδήποτε ξένο προς την ρωμαϊκή παράδοση. Ανάμεσα σε αυτά και την Ελληνική παιδεία (της εποχής εκείνης βεβαίως και ομιλούμε περί των ελληνοιστικών χρόνων...), την οποία θεωρούσε επικίνδυνη για το στρατιωτικό ήθος των Ρωμαίων. Το 153 π. Χ. ο Κάτων ο Τιμητής επισκέφθηκε την Καρχηδόνα. Ότι είδε στην πολιτεία αυτή τον ανησύχησε σφόδρα και του δημιούργησε αισθήματα οργής και μίσους. Για τον λόγο αυτό και όλες οι αγορεύσεις του στη Σύγκλητο τελείωναν με τη φράση: «**Carthago delenda est**», που σήμαινε: «η Καρχηδόνα πρέπει να καταστραφεί».

Η ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ

Ποια υπήρξε όμως η Καρχηδών εναντίον της οποίας ξεσήκωσε τους Ρωμαίους ο Κάτων με τελικό αποτέλεσμα την ολοκληρωτική καταστροφή της; Πριν πραγματοποιηθεί όμως η σύγκρουση αυτή, σύγκρουση σημαντική για την εξέλιξη ολόκληρης της παγκόσμιας ιστορίας, οι Σημίτες Φοίνικες της Καρχηδόνας είχαν συγκρουστεί με τους Έλληνες για την κυριαρχία της Σικελίας, καθώς και της Κύπρου. Την ίδια δε ακριβώς

περίοδο κατά την οποία ο Μητροπολιτικός Ελληνισμός αντιμετώπιζε την αυτοκρατορία της Ασίας στους Περσικούς πολέμους, ο Ελληνισμός της Μεγάλης Ελλάδος των Σικελών και Ιταλιωτών Ελλήνων νικούσε επίσης τους Φοίνικες στην περίφημη μάχη της Ιμέρας.

Η Καρχηδόνα ιδρύθηκε το 813π.Χ. από αποίκους από την Φοινίκη. Σύμφωνα με ιστορικές πηγές η αποικία είχε τουλάχιστον 400 χρόνια ζωής στο παρελθόν, αλλά τότε (το 813 π. Χ.) ήταν που ενδυναμώθηκε σημαντικά. Ονομάστηκε **Kar-hadasht**, που σημαίνει στην σημιτική γλώσσα «νέα πόλη». Οι Έλληνες την αποκάλεσαν Καρχηδόνα και οι Ρωμαίοι Carthago. Το πολίτευμα της Καρχηδόνας ήτο μία ολιγαρχική δημοκρατία. Ποια ήταν όμως η αριστοκρατία της πόλεως, η οποία κατ' ουσίαν την κυβερνούσε; Μας το λέει στην παγκόσμια Ιστορία του πολιτισμού ο Γουίλ Ντυράντ που γράφει: «Ο λαός εξέλεγε την Γερουσία, αλλά η φανερά δωροδοκία περιόριζε την αρετή και είχε βάλει στην θέση μίας αριστοκρατίας της καταγωγής μία ολιγαρχία του πλούτου». Δηλαδή, με άλλα λόγια, αυτοί που είχαν το χρήμα κυβερνούσαν, όπως ακριβώς συμβαίνει και σήμερα στις λεγόμενες δυτικές δημοκρατίες.

Η ολοκληρωτική καταστροφή της Καρχηδόνας από τις Ρωμαϊκές Λεγεώνες φαίνεται πως δεν κατόρθωσε να εξοντώσει και το πνεύμα της! Πνεύμα που απλώθηκε με τους αιώνες παντού και που σήμερα κυριαρχεί σχεδόν απόλυτα σε ολόκληρο τον κόσμο. Που είναι η Καρχηδόνα σήμερα; Σε όλους αυτούς που εν ονόματι του κέρδους θυσιάζουν αξίες και Ιδανικά!

Στην ενδοχώρα της Καρχηδόνας ήταν που ιδρύθηκαν και τα πρώτα «κιμπούτζ», τεράστια αγροκτήματα μέσα στα οποία ζούσαν πολλές φορές περισσότεροι από 20.000 άνθρωποι. Ένα δε από τα πλέον κερδοφόρα εμπόρια που έκαναν οι Καρχηδόνιοι ήταν και το εμπόριο ανθρώπων ή άλλως όπως λέγεται δουλεμπόριο... Η οικονομική της ακμή ήταν τεράστια. Κατά τον τρίτο π.χ. αιώνα είχε φθάσει να έχει ετήσια έσοδα 12.000 τάλαντα. Είκοσι φορές δηλαδή περισσότερα έσοδα από την Αθηναϊκή συμμαχία του Περικλέους την εποχή του Χρυσού Αιώνας!

Η ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ...

Η δομή της πόλεως θα μπορούσε να θυμίζει ένα σύγχρονο καπιταλιστικό αστικό κέντρο. Πυκνοκατοικημένη με τις πρώτες πολυκατοικίες της εποχής με κτίρια έξι ορόφων στα οποία πολλές φορές μία ολόκληρη οικογένεια ζούσε σε ασφυκτικές συνθήκες μέσα σε ένα μόνο δωμάτιο. Στο κέντρο της πόλεως ήταν το φρουρίο, στο οποίο βρισκόταν(τι άλλο;) το δημόσιο θησαυροφυλάκιο και το νομισματοκοπείο.

Όσοι νομίζουν ότι η απάτη του χαρτονομίσματος είναι εφεύρεση των τελευταίων αιώνων κάνουν λάθος! Οι πρώτοι που εξέδωσαν νόμισμα «πληρωτέο επί τη εμφανίσει» ήσαν οι Καρχηδόνιοι, που βέβαια δεν ήταν χαρτονομίσματα, γιατί δεν διέθεταν χαρτί, αλλά λωρίδες από δέρμα σφραγισμένες από το Καρχηδονιακό κράτος. Πριν λοιπόν την μεγάλη απάτη του εμπορίου του χρήματος και το ανέξοδο τύπωμα δολαρίων από την FED, υπήρξαν τα «πέτινα» στην κυριολεξία νομίσματα της Καρχηδόνας.

ΜΙΑ ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Εκεί όπου πραγματικά αισθάνεται κανείς φρίκη είναι με την θρησκεία τους. Πίστευαν στο Βάαλ-Χαμάν και την Τανίτη, αλλά

πρωτεύοντα ρόλο στην λατρεία τους έπαιζε και ο Έσμουνος, ο θεός του χρήματος! Όταν χρειαζόντουσαν την ανάγκη των θεών τους οι Καρχηδόνιοι προχωρούσαν ακόμη και σε ανθρωποθυσίες και μάλιστα μικρών παιδιών! Είχαν φτάσει να θυσιάσουν ακόμη και τριακόσια μέσα σε μία ημέρα!!! Τα τοποθετούσαν πάνω στα απλωμένα χέρια του ειδώλου του Βάαλ όπου αυτά κατακυλούσαν σε μία πυρά, μέσα στις φλόγες της οποίας ουρλιάζοντας από τους πόνους καιγόντουσαν ζωντανά! Απαιτούσαν δε από τις μητέρες των παιδιών να παρακολουθούν την σκηνή χωρίς λύπη γιατί αλλιώς θα κατηγορούντο για ασέβεια. Οι πλούσιοι μάλιστα δεν χρειαζόταν να θυσιάσουν τα παιδιά τους, αφού... αγόραζαν(!) για τον σκοπό αυτό τα παιδιά των φτωχών.

Ήταν τόσο δόλιοι στην συμπεριφορά τους, που περίφημη έχει μείνει η ρωμαϊκή έκφραση **“FIDES PUNICA”** που σημαίνει Καρχηδονιακή πίστη και ήταν συνώνυμη της κακοπιστίας. Ο Έλληνας ιστορικός Πολύβιος γράφει ότι για τους Καρχηδόνιους τίποτε δεν θεωρείται ταπεινωτικό, αρκεί να αποφέρει κέρδος.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ 2009

Η ολοκληρωτική καταστροφή της Καρχηδόνας από τις Ρωμαϊκές Λεγεώνες φαίνεται πως δεν κατόρθωσε να εξοντώσει και το πνεύμα της! Πνεύμα που απλώθηκε με τους αιώνες παντού και που σήμερα κυριαρχεί σχεδόν απόλυτα σε ολόκληρο τον κόσμο. Που είναι η Καρχηδόνα σήμερα; Σε όλους αυτούς που εν ονόματι του κέρδους θυσιάζουν αξίες και Ιδανικά! Στην πλουτοκρατία, που αποκαλούν δημοκρατία. Παντού! Και όπως ακριβώς τότε ο Κάτων έλεγε «Carthago delenda est», έτσι και σήμερα αυτό που πρέπει πρώτα απ' όλα να γίνει για να σωθεί ο Άνθρωπος και ο Πολιτισμός είναι **«κατ' αρχάς να καταστραφεί η Καρχηδόνα».**

Ν.Γ. Μιχαολιάκος

ειδήσεις και σχόλια

Όλοι οι πολιτισμοί - και ο Ελληνικός-έχουν... τουρκική προέλευση!

Βάση των θεωριών τις οποίες σήμερα διδάσκονται στις ιστορικές ακαδημίες και στις στρατιωτικές σχολές της Τουρκίας, όλοι οι πολιτισμοί του Αιγαίου-μεταξύ αυτών και ο ελληνικός-ήταν τουρκικής προέλευσης! Φτάνουν στον παραλογισμό να θεωρούν Μινωικές, Μυκηναίους, Ίωνες, Τρώες και Πελασγούς προτουρκικές φυλές που κατοικούσαν στο Αιγαίο. Σύμφωνα με αυτές τις απίστευτες θεωρίες, οι Έλληνες δεν ήταν παρά ένα μικρό παρακλάδι του «μεγάλου τουρκικού λαού», του «μοναδικού που είχε τη δύναμη να δημιουργεί μεγάλα κράτη και πολιτισμούς!». Ακόμη περισσότερο υπερβολική είναι η θεωρία του Σελαχάτίν Σαλιζίκ που ισχυρίζεται πως ο ελληνικός πολιτισμός ήρθε από την Ασία και ότι οι Τούρκοι ήρθαν στο Αιγαίο το...2480 π.χ. και ότι ο Δημόκριτος, Ηρόδοτος, Ιπποκράτης, Πυθαγόρας και Όμηρος ήταν όλοι τους τουρκικής καταγωγής. Η εργασία του εγκρίθηκε από το τουρκικό υπουργείο Παιδείας και διδάσκεται στα τουρκικά σχολεία.

Μια άλλη Αθήνα κάτω από την τσιμεντούπολη

Εντυπωσιακά τα ευρήματα με τη «σφραγίδα» του αυτοκράτορα Αδριανού στο τρίγωνο Αμαλίας-Ζάππειο- Βουλή. Γυμνάσια, κρήνες, μεγαλοπρεπείς επαύλεις και έργα κοινής ωφελείας. Μη ορατά, ωστόσο υπαρκτά, λίγο κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. Στη λεωφόρο Αμαλίας, στο Ζάππειο και στον Εθνικό Κήπο, στη Βουλή, στο Σύνταγμα. Μια ολόκληρη πόλη. Όταν αυτοκράτορας ήταν ο Αδριανός, μέγας ευεργέτης της, στην ουσία ξανάχτισε την πόλη. Οικοδόμησε μεγαλοπρεπείς ναούς και κτίρια, όπως ο ναός του Ολυμπίου Διός, το Πανελλήνιον, το Πάνθεον, η Βιβλιοθήκη και το Γυμνάσιο (όλα φέρουν το όνομά του), ολοκλήρωσε το υδραγωγείο που ως γνωστόν χρησιμοποιούνταν ως τον 20ό αιώνα και, μεταξύ άλλων, επιφύλαξε για το ανατολικό αυτό προάστιο έναν ιδιαίτερο ρόλο. Η αρχαιολόγος κυρία Ολγα Ζαχαριάδου, έχει γράψει ακόμη ότι μέσα στον Εθνικό Κήπο βρίσκονται τα λείψανα μεγάλων και πολυτελών οικοδομημάτων με ψηφιδωτά, μεγάλες αφιδωτές αίθουσες, τοιχογραφίες και αυλές.

Σφαγή Ελλήνων από Εβραίους στα αρχαία χρόνια

Επειδή κάποιοι πολύ ισχυροί δεν θέλουν να μαθαίνουνε την Ιστορία ποτέ τα παιδιά μας δεν διδάσκονται στα σχολεία επί παραδείγματι ότι το 38 μ. Χ. στην Αλεξάνδρεια, δεκάδες χιλιάδες Ελλήνων υπήρξαν θύματα εβραϊκής εξεγέρσεως. Οι εξεγερθέντες μάλιστα δεν πίστευαν ότι τελικά θα τιμωρηθούν γιατί πίστευαν ότι ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος ήταν εβραίος από την μητέρα του. Και είχαν δίκαιο. Οι εβραϊκές κοινότητες, από το 70 μ. Χ. έως το 115 μ. Χ. ανασυντάσσονται, οργανώνονται και περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία, δηλαδή μια αδυναμία της Ρώμης, για να πορευθούν προς τα πατρογονικά τους εδάφη. Ένα τέτοιου είδους κίνημα, απαιτεί ανοιχτές γραμμές επικοινωνίας της διασποράς, καλλιέργεια, εκ μέρους του ιερατείου, συνωμοτικού κλίματος, πολεμικής αρετής και υψηλού ηθικού, επί σειράν ετών. Τον χειμώνα του 116 μ. Χ. ο αυτοκράτωρ Τραϊανός τον περνά στα ερείπια της ανατολικής πρωτεύουσάς του, της Αντιοχείας, η οποία τον προηγούμενο χρόνο είχε ισοπεδωθεί από καταστρεπτικό σεισμό. Εκεί, ο αυτοκράτωρ έμαθε ότι οι εβραίοι είχαν εξεγερθεί. Τα νέα ήταν ότι, οι εβραίοι εξεγερθέντες, στην σημερινή Λιβύη (Κυρηναϊκή), στην Αλεξάνδρεια, στην Κύπρο και στην Μεσοποταμία, ξεσηκώθηκαν εναντίον της Ρώμης, σφάζοντας όμως περίπου 1.000.000 Έλληνες! Ο Τραϊανός, απεφάσισε να ανασυγκροτηθεί στην Ρώμη αλλά, στις ακτές της Κιλικίας, στην Σελινούντα, απέναντι από την Βόρειο Κύπρο, στις 8 Αυγούστου του 116, πέθανε σε ηλικία 62 ετών. Τον διαδέχθηκε ο ικανότατος και φιλέλληνας Αδριανός.

Εξέγερση και γενοκτονία των Ελλήνων στην Κυρηναϊκή

Το κίνημα των εβραίων είχε ξεκινήσει στην Κυρήνη της Λιβύης όπου οι εξεγερθέντες κατέσφαξαν τον ελληνικό πληθυσμό, ισοπέδωσαν την πόλη, γκρέμισαν τους Ναούς και έφθασαν μέχρι του σημείου να σκάσουν τον δρόμο που οδηγούσε στο επίνειο της πόλης, την Απολλωνία. Ο «Μεσσίας» υπεσχέθη ότι θα ηγηθή των εβραίων της Κυρήνης στον δρόμο προς την Σιών... Οι δε εβραίοι της Κυρήνης θα ηγούντο των συμπατριωτών τους της Αιγύπτου. Οι εβραί-

ειδήσεις και σχόλια

οι της Μεσοποταμίας θα τους συναντούσαν εκεί... Τελικά, η εξέγερση κατεστάλη το 118 μ. Χ. Στην Ανατολική Μεσόγειο, την τάξη επέβαλλε ο στρατηγός Μάρκιος Τούρβων, ενώ στην Μεσοποταμία, ήδη ο Λούσιος Κουίετος το είχε επιτύχει αφού και οι δύο επέβαλαν την τιμωρία των λεγώνων, σφάζοντας δεκάδες χιλιάδες εβραίων, οπωσδήποτε όμως λιγότερους από όσους Έλληνες οι ίδιοι εξόντωναν. Σαν αντίδραση στην καταστροφή τους, οι εβραίοι στάματτησαν να μαθαίνουν στα παιδιά τους ελληνικά! Για την Κύπρο όμως, η καταστροφή ήταν ολοκληρωτική. Η αντιπαλότητα εβραίων-Κυπρίων ξεκίνησε από τα πρώτα χρόνια της υποδουλώσεως της Κύπρου στους Ρωμαίους. Ο Κάτων κατέλαβε την Κύπρο το 56 π. Χ. και κυριολεκτικά την καταληλάτησε από κάθε είδος πλούτου οδηγώντας τους Κυπρίους σε πλήρη εξαθλίωση. Σύμμαχοι των Ρωμαίων σ' αυτή την καταπίεση ήταν εβραίοι έμποροι, οι οποίοι, ως υπεργολαβία, ανέλαβαν να εκμεταλλεύονται, για λογαριασμό των Ρωμαίων, τα πλούσια ορυχεία χαλκού και κάθε άλλο πλουτοπαραγωγικό πόρο. Στα επόμενα χρόνια, και μετά το 70 μ. Χ., ο εβραϊκός πληθυσμός της Κύπρου αυξήθηκε κατά πολύ. Έτσι, υπήρχε αρκετό πλήθος για την εφαρμογή στην Κύπρο των σιωνιστικών σχεδίων. Το 117 μ. Χ. λοιπόν κάποιος εβραίος ονόματι Αρτεμίων ηγήθηκε των εβραίων εξεγερθέντων. Ο Βυζαντινός ιερομόναχος λόγιος και ιστορικός και μετέπειτα Πατριάρχης (1065-1075) Ιωάννης Ξιφιλίνος, ευτυχώς, διέσωσε το γεγονός ότι οι σφαγιασθέντες στο νησί έφθασαν τις 240.000, αφού από αρχαίες πηγές μόνον ο Δίων ο Κάσιος αναφέρεται στην σφαγή αυτή στο περίφημο έργο του «ΒΙΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ».

Οι ευθύνες των κομμουνιστών για τα Καλάβρυτα

Από το βιβλίο "ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ" του κομμουνιστή (αρχειομαρξιστή) Άγι Στίνα: "Το μεσημέρι της 13ης Δεκεμβρίου 1943 οι γερμανικές δυνάμεις κατοχής εκτέλεσαν σχεδόν όλον τον άρρενα πληθυσμό των Καλαβρύτων που υπολογίζεται στα 700 περίπου άτομα. Το δράμα των Καλαβρύτων ξεκινά ουσιαστικά από τον Οκτώβριο του 1943 όταν οι Γερμανοί στην μάχη της Κερπινής-Ρογών ηττώνται από τις δυ-

νάμεις του ΕΛΑΣ και συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι 80 γερμανοί στρατιώτες. Ο Γερμανός Διοικητής της περιοχής απαιτεί από τον ΕΛΑΣ την άμεση απελευθέρωση των γερμανών αιχμαλώτων και απειλεί ότι θα εφαρμόσει την διαταγή του Φύρερ που ίσχυε σε όλες τις κατεχόμενες χώρες να προχωρήσει σε ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ σε βάρος του άμαχου πληθυσμού. Ακολουθούν κρίσιμες εβδομάδες διαπραγματεύσεων, μεταξύ των ανταρτών του ΕΛΑΣ και των Γερμανών χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Στις διαβουλεύσεις αυτές προ του αδιεξόδου και προς αποφυγήν σφαγής του άμαχου πληθυσμού μετέχει και η Εκκλησία για να πραγματοποιηθεί η απελευθέρωση των Γερμανών αιχμαλώτων. Ο Γερμανός Διοικητής διαμηνύει στην ηγεσία του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ ότι σε περίπτωση που οι αντάρτες προχωρήσουν σε εκτελέσεις των αιχμαλώτων, τότε για κάθε έναν Γερμανό στρατιώτη που θα εκτελεσθεί θα αναγκαστεί να εκτελεί σε ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ, δέκα αθώους Έλληνες πολίτες. Η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι ανένδοτη για την απελευθέρωση των αιχμαλώτων. Οι διαπραγματεύσεις οδηγούνται σε αδιέξοδο και από τις αρχές Δεκεμβρίου οι Γερμανοί κλιμακώνουν μια σαρωτική αντεπίθεση και ανακαταλαμβάνουν την 8η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1943. Τα χωρία Ρωγοί και Κερπινή και εισέρχονται και στην μονή του Μεγάλου Σπηλαίου για την αναζήτηση και απελευθέρωση των αιχμαλώτων. Το ίδιο βράδυ ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προχωρεί στην εκτέλεση των 80 γερμανών αιχμαλώτων - κατά παράβαση του Διεθνούς Δικαίου περί των δικαιωμάτων του αιχμαλώτου - από τους οποίους διεσώθη μόνον ένας. Την επόμενη μέρα στις 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1943 οι Γερμανοί καταλαμβάνουν αμαχητί τα Καλάβρυτα και αρχίζουν τις συλλήψεις των αρρένων κατοίκων. Η ευθύνη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για το γεγονός είναι αυταπόδεικτη διότι εκτέλεσαν τους γερμανούς αιχμαλώτους γνωρίζοντας ότι ήταν βέβαια η αντίδραση των Γερμανών...»

Μόνο οι Ναζί έκαψαν βιβλία;

Όποτε κάποιος καίει ένα βιβλίο τα «παπαγαλάκια» των ΜΜΕ μιλούν για ναζιστικές μεθόδους. Χιλιάδες χρόνια πριν όμως στην Κίνα έκαιγαν τα έργα του Κομφούκιου. Επίσης οι αρχαίοι δημοκράτες Αθηναίοι έκαψαν το βλάσφημο, όπως έκριναν, έργο του

ειδήσεις και σχόλια

Πρωταγόρα Περί θεών. Στο Βυζάντιο, τα βιβλία των Ιουδαίων, αλλά και εκείνα των «Εθνικών» που επιδιώκουν να αναστήσουν τον πολυθεϊσμό καίγονται. Στον μουσουλμανικό κόσμο η παλαιότερη πυρπόληση βιβλίων έγινε από τον χαλίφη Ομάρ και χρονολογείται στα τέλη του 12ου αιώνα. Ο Ομάρ μάλιστα διέταξε να μοιράσουν τα βιβλία από τη βιβλιοθήκη της Βαγδάτης στα 4.000 δημόσια λουτρά σαν... καύσιμο, γιατί το Κοράνι κάλυπτε και με το παραπάνω όλη αυτή τη γνώση.

Οι Άγγλοι δεν ήθελαν ποτέ την Μεγάλη Ελλάδα

Οι Άγγλοι ήθελαν πάντοτε την Ελλάδα ένα μικρό και ανίσχυρο κράτος υπό έλεγχο. Μια ιστορική αναδρομή για τις προηγηθείσες του Ναυαρίνου συναντήσεις του Κάνιγκ με τους Τούρκους δείχνει αυτό ακριβώς. Ο Κάνιγκ σε διάλογό του με Οθωμανό αξιωματούχο, εξέφρασε την περιγραφή αυτού που μετέπειτα οι Έλληνες θα αποκαλούσαν πολιτική της «μικράς κι εντίμου Ελλάδος», λέγοντας στον Τούρκο συνομιλητή του: «**Εμείς είμαστε εμποροκράτειρα χώρα και έχουμε συμφέροντα στην Άσπρη θάλασσα, στην οποία δεν υπάρχει ασφάλεια. Θέλουμε λοιπόν να δημιουργήσουμε ένα μικρό κράτος από τους απογόνους των αρχαίων Ελλήνων. Να, η Πελοπόννησος και λίγο από την Ρούμελη με κανένα δυο νησιά.**»

Πόσοι είναι οι μετανάστες στην Ελλάδα;

Ο Αλέξανδρος Ζαβός, πρόεδρος του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής έδωσε πρόσφατα συνέντευξη στα «ΝΕΑ» από την οποία και τα παρακάτω:

« Πόσοι είναι οι μετανάστες στην Ελλάδα; Σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, που όμως δεν έχουν πλήρως τεκμηριωθεί, υπολογίζονται συνολικά, νόμιμοι και μη, περίπου 850.000.

Πολυπολιτισμικότητα, ίσα δικαιώματα, ανεξίθρησκία, συμπολίτες: πόσο απέχει η κοινωνία μας από αυτές τις έννοιες;

Στόχος μας είναι η διαπολιτισμικότητα, που οδηγεί στην αλληλοκατανόηση αλλά ταυτόχρονα επιτρέπει και την ώσμωση διαφορετικών πολιτι-

σμικά ομάδων.

Το παράπονο του μετανάστη στην Ελλάδα;

Το ότι δεν είχε την τύχη να γεννηθεί Έλληνας και χρειάζεται αρκετή προσπάθεια για να μπορέσει να γίνει...»

Ο αριθμός 850.000 είναι μακριά από κάθε πραγματικότητα και είναι ΣΙΓΟΥΡΑ κατά πολύ μεγαλύτερος. Το να δηλώνει αυτόν τον αριθμό ένας επιδοτούμενος αντιρατσιστής αναρχοκομμουνιστής είναι φυσιολογικό. Το να το δηλώνει όμως ο ίδιος ο πρόεδρος του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής δείχνει την ανευθυνότητα με την οποία αντιμετωπίζει το ζήτημα η επίσημη πολιτεία, αδιαφορώντας πλήρως για το τι θέλει ο Λαός, τι θέλουν οι Έλληνες.

Η Αίγυπτος υπήρξε μετά τον πόλεμο καταφύγιο για πολλούς καταζητούμενους Γερμανούς εθνικοσοσιαλιστές

Σύμφωνα με νέες πληροφορίες του γερμανικού τηλεοπτικού σταθμού ZDF και των «Νιου Γιόρκ Τάιμς», ο καταζητούμενος Αριμπερτ Χάιμ, γιατρός των στρατοπέδων συγκέντρωσης, πέθανε τον Αύγουστο του 1992 στο Κάιρο, όπου ζούσε με άλλη ταυτότητα. Οι γερμανικές αρχές ανακοίνωσαν ότι θα προσπαθήσουν να εντοπίσουν τα λείψανα του Χάιμ για να μπορέσουν να πιστοποιήσουν τον θάνατό του. Πάντως, αν και η γερμανική αστυνομία θεωρεί αξιόπιστα τα στοιχεία των δύο ΜΜΕ λέγοντας ότι συμπίπτουν με δικές της πληροφορίες, η γερμανική εισαγγελία αλλά και το ισραηλινό Κέντρο Σάιμον Βίζενταλ που αναζητεί εγκληματίες πολέμου εκφράζουν επιφυλάξεις, όχι για το αν ο Χάιμ έζησε στην Αίγυπτο αλλά για το εάν πέθανε εκεί. Τουλάχιστον έως ότου εντοπιστούν τα λείψανα και γίνουν εξετάσεις. Κάτι τέτοιο όμως μοιάζει αρκετά δύσκολο αφού, σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, ο Χάιμ, που είχε ασπαστεί το Ισλάμ και χρησιμοποιούσε το όνομα Τάρεκ Χουσέιν Φαρίκ, θάφτηκε σε νεκροταφείο απόρων, όπου οι τάφοι ξαναχρησιμοποιούνται. Οι αποκαλύψεις ενισχύουν, πάντως, την άποψη των ιστορικών ότι η Αίγυπτος υπήρξε καταφύγιο για πολλούς Γερμανούς εθνικοσοσιαλιστές που συνέρρευαν εκεί τα πρώτα χρόνια μετά τον πόλεμο. Πράγματι, αυτό είναι γεγονός, αφού πολλοί αξιωματικοί της Αιγύπτου, ανάμε-

ειδήσεις και σχόλια

σά τους και ο ίδιος ο Νάσερ και ο Σαντάτ, υπήρξαν φιλοεθνικοσοσιαλιστές για τον απλούστατο λόγο ότι η πατρίδα τους είχε αγγλική κατοχή.

Δημοκρατία της Γερμανίας: ΕΚΤΑΦΗ με δικαστική εντολή για να αφαιρέσουν μια εθνικοσοσιαλιστική σημαία από το φέρετρο...

Ο Δρ. Μπούσε πέθανε βαριά άρρωστος το περασμένο καλοκαίρι σε ηλικία 79 ετών. Πέρασε πολλά από τα χρόνια της ζωής του στην φυλακή κατηγορούμενος για εθνικοσοσιαλιστική προπαγάνδα. Υπήρξε μάλιστα ο ιδρυτής του Κινήματος FAP, το οποίο είχε τεθεί εκτός νόμου στην δεκαετία του '90. Σε ηλικία 16 ετών είχε πολεμήσει στην μάχη του Βερολίνου σαν μέλος της επίλεκτης μεραρχίας των ΣΣ Χίτλερ Γιούγκεν. Στην διάρκεια της νεκρώσιμης τελετής, ένας από τους πιστούς οπαδούς του έβαλε πάνω στο φέρετρο πριν το σκεπάσει το χώμα μία σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό. Το γεγονός αυτό έγινε γνωστό στις αρχές της... δημοκρατικής Γερμανίας. Έτσι, με δικαστική εντολή διατάχθηκε και έγινε εκταφή προκειμένου να αφαιρεθεί η σημαία... Τα συμπεράσματα δικά σας!

Καθολικός επίσκοπος αρνητής του ολοκαυτώματος

Ένας Καθολικός επίσκοπος, ο οποίος αμφισβήτησε την ύπαρξη των θαλάμων αερίου στα στρατόπεδα εξόντωσης, αρνήθηκε ν' ανακαλέσει τις δηλώσεις του, παρά την έκκληση που του απηύθυνε το Βατικανό, αναφέρει σε δημοσίευσή του το γερμανικό περιοδικό Ντερ Σπίγκελ. Ο αρνητής του ολοκαυτώματος Ρίτσαρντ Γουίλιαμσον εκτιμά πως θα πρέπει να μελετήσει τα ιστορικά τεκμήρια προτού προβεί σε οποιαδήποτε διόρθωση των απόψεών του. «Εάν βρω τις αποδείξεις, τότε θα επανορθώσω. Όμως αυτό θ' απαιτήσει χρόνο», τόνισε ο ίδιος. Το Βατικανό, που μόλις ήρε τον αφορισμό του επισκόπου, τόνισε σε ανακοινωθέν του αυτήν την εβδομάδα πως ο 67χρονος Γουίλιαμσον οφείλει «να λάβει απροκάλυπτα και δημοσίως τις αποστάσεις του» από τις προηγούμενες δηλώσεις του, προτού του ανατεθούν ξανά τα επισκοπικά του καθήκοντα εντός της Καθολικής Εκκλησίας.

Σφοδρή αντίδραση από Μέρκελ που ζητά εξηγήσεις από τον Πάπα

Η καγκελάρια της Γερμανίας, Άγκελα Μέρκελ κάλεσε τον γεννημένο στη Βαυαρία, Πάπα Βενέδικτο να καταστήσει σαφές ότι το Βατικανό δεν ανέχεται οποιαδήποτε άρνηση του ολοκαυτώματος, με μία ασυνήθιστα σκληρή δήλωση. Ήταν η πρώτη αντίδραση στον σάλο που έχει προκληθεί από την απόφαση του Πάπα να αποκαταστήσει τέσσερις καθολικούς επισκόπους, από τους οποίους ο ένας αρνείται τις διαστάσεις του ολοκαυτώματος.

Η Μέρκελ, κόρη προτεστάντη πάστορα, δήλωσε: «Νομίζω ότι είναι θεμελιώδες ζήτημα εάν - λόγω μίας απόφασης του Βατικανού - εγείρεται η εντύπωση ότι μπορεί να υπάρξει άρνηση του ολοκαυτώματος. Εναπόκειται στον πάπα και στο Βατικανό να καταστήσουν σαφές ότι δεν μπορεί να υπάρξει άρνηση και ότι πρέπει να υπάρχουν θετικές σχέσεις με τον Ιουδαϊσμό».

Ο αντίχριστος από γεωπολιτική, φυσική και κοινωνική άποψη

Σύμφωνα με τον εσωτερικό Ρωσικό κύκλο «ARCTOGAIA» ο αντίχριστος είναι αυτή η ίδια η φιλελεύθερη Δύση. Σύμφωνα με την διακήρυξη των Ρώσων της «ARCTOGAIA»: «...Ο αντίχριστος εκτός από την θεολογική έχει επίσης γεωπολιτική, φυσική και κοινωνική σημασία. Είναι φανερό σήμερα ότι το πιο "τέλειο" και "ολοκληρωμένο" σχήμα της ιστορικής συνείδησης αυτής της απαίσιδας πραγματικότητας είναι η φιλελεύθερη Δύση, αυτή η ιδεολογία και αυτό το σύστημα το οποίο κέρδισε στο ψυχρό πόλεμο, τον πόλεμο κατά της Ε.Σ.Σ.Δ. και εγκατέστησε παντού τα θεμέλια της πλανητικής κυριαρχίας με τη μορφή της "νέας τάξης πραγμάτων". Η αντίσταση στην δύναμη της ατλαντικής "κακόβουλης ηγεμονίας", των ΗΠΑ και του φιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου πρέπει να χαιρετίζεται σε όλες τις μορφές και σε όλους τους συνδυασμούς.»

Ένα προφητικό κείμενο από τα Ινδουϊστικά κείμενα

Αξιοπερίεργο είναι επίσης και το παρακάτω απόσπασμα από ένα από τα ιερά Ινδουϊστικά κείμενα,

ειδήσεις και σχόλια

που γράφτηκε στον πρώτο μ.Χ. αιώνα και το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί προφητικό: "Φυλές σκλάβων θα γίνουν άρχοντες του κόσμου. Οι Ηγέτες θα είναι από την φύση τους βίαιοι. Οι Ηγέτες αυτοί εκτός από το να προστατεύουν τους υπηκόους τους θα τους ληλατήσουν. Η μόνη συνένωση μεταξύ των φύλων θα είναι αυτή της ηδονής. Η γη θα εκτιμάται μόνο για τον ορυκτό της πλούτο. Η ζωή θα γίνει ομοιόμορφη μέσα στην καρδιά μιας παγκόσμιας μείξης άνευ διακρίσεως. Αυτός που θα διαχειρίζεται τα περισσότερα χρήματα θα καταδυναστεύει τους ανθρώπους. Κάθε άνθρωπος φαντάζεται τον εαυτό του να είναι εφάμιλλος μιας ψυχικής εξουσίας. Ο παραδοσιακός άνθρωπος θα φοβάται το θάνατο και η σκέψη της φτώχειας θα τον τρομάζει. Οι γυναίκες δεν θα είναι τίποτε περισσότερο από σεξουαλικά παιχνίδια". **Vishnu Purana**

Παγκοσμιοποίηση: «...μια άθρησκη εποχή συμπίπτει με την ιδέα μιας παγκόσμιας πόλης είναι η εποχή της παρακμής»

Ανάλογες απόψεις είχε εκφράσει στο μεσοπόλεμο και ο Όσβαλντ Σπένγκλερ που έγραψε: "...μια άθρησκη εποχή η οποία συμπίπτει με την ιδέα μιας παγκόσμιας πόλης είναι η εποχή της παρακμής. Αληθώς. Αλλά εμείς δεν έχουμε επιλέξει αυτή την εποχή. Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε σε αυτό αν γεννιόμαστε σαν άνθρωποι ενός πρόωρα χειμώνα του... πολιτισμού... Όλα εξαρτώνται από το να βλέπουμε την δικιά μας θέση, το πεπρωμένο μας, καθαρά, στο να συνειδητοποιήσουμε ότι μολονότι ίσως να ψευδολογούμε στους εαυτούς μας σχετικά για αυτό, δεν μπορούμε να το αποφύγουμε..." Oswald Spengler

Η «δημοκρατία» στην Γερμανία του 2009: Κατασχέσανε την ανατύπωση μιας παλαιάς εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας

Η εβραϊκή ένωση της Γερμανίας και γνωστοί αντιφασιστικοί κύκλοι αμφισβήτησαν την νομιμότητα της ανατύπωσης ως ιστορικού ντοκουμέντου εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας, ισχυριζόμενοι ότι με τον έμμεσο αυτό τρόπο διαδίδεται η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία, πράγμα που ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

από το σύνταγμα της δημοκρατικής μεταπολεμικής γερμανίας. Μάλιστα η «δεξιά» κυβέρνηση του κράτους της Βαυαρίας ανακοίνωσε ότι θα ζητήσει την ποινική δίωξη του εκδότη της Zeitungszeugen. Οι αρχές κατασχέσανε χιλιάδες ανατυπώσεις μιας έκδοσης της εφημερίδας, Voelkischer Beobachter (Λαϊκός Παρατηρητής), η οποία ήταν το επίσημο όργανο του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και που προσφερόταν σαν ένθετο ιστορικό ντοκουμέντο της Zeitungszeugen στη Βαυαρία. Η παρούσα έκδοση κρίθηκε ότι είναι η πλέον αμφιλεγόμενη γιατί περιείχε ανατύπωση του κειμένου μαζί με μια ναζιστική προπαγανδιστική αφίσα. Εκατοντάδες άλλα αντίγραφα των ανατυπώσεων που επισυνάπτονται στην Zeitungszeugen έχουν επίσης κατασχεθεί σε ολόκληρη τη Γερμανία. Εισαγγελείς στο Μόναχο έχουν ξεκινήσει νομικές διαδικασίες κατά του εκδότη της Zeitungszeugen για λόγους δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και για τη δημοσίευση του αγκυλωτού σταυρού που υπάρχει στο πάνω μέρος της εφημερίδας, δημοσίευση η οποία αποτελεί ποινικό αδίκημα στη Γερμανία. Σύμφωνα με το γερμανικό ποινικό κώδικα (άρθρο 86), η διάδοση των ιδεών και των συμβόλων του Εθνικο-σοσιαλισμού Εργατικό είναι μια εγκληματική πράξη, και τιμωρείται με φυλάκιση τριών ετών. Όμως ο K. Michel δικηγόρος απορρίπτει τους ισχυρισμούς ότι οι ανατυπώσεις της ναζιστικής εποχής εφημερίδες αποτελούν παραβίαση του γερμανικού ποινικού κώδικα.

Η «δημοκρατία» στην Αγγλία του 2009: Βρετανός διπλωμάτης συνελήφθη γιατί κατηγορήσε δημόσια σε μπαρ τους εβραίους

Ένας Βρετανός διπλωμάτης, συνεργάτης του υπουργού Εξωτερικών, Ντέιβιντ Μίλιμπαντ, συνελήφθη αφού κατηγορήθηκε ότι έκανε δημοσίως αντισημιτικές δηλώσεις κατά τη διάρκεια των ισραηλινών επιχειρήσεων στη Γάζα. Όπως ανέφεραν οι εφημερίδες Ντέιλι Μέιλ και Ντέιλι Τέλεγραφ ο 47χρονος διπλωμάτης φώναξε «βρομιάρηδες Ισραηλινοί, βρομιάρηδες Εβραίοι» ενώ παρακολουθούσε, σε ένα αθλητικό μπαρ του Λονδίνου, εικόνες από το βομβαρδισμό της Γάζας από τον ισραηλινό στρατό τον περασμένο

ειδήσεις και σχόλια

Ιανουάριο. Φέρεται ακόμη να είπε ότι ελπίζει οι Ισραηλινοί στρατιώτες να σβηστούν από το χάρτη, προτού συλληφθεί με την κατηγορία της υποκίνησης σε θρησκευτικό μίσος. Εκπρόσωπος της αστυνομίας επιβεβαίωσε ότι ένας 47χρονος άνδρας συνελήφθη για το επεισόδιο που σημειώθηκε στις 27 Ιανουαρίου μετά από καταγγελία ενός ιδιώτη.

Από τον μπολσεβικισμό στον καπιταλισμό

Το 1968 ο λαός της Πράγας ξεσηκώθηκε κατά του μπολσεβικισμού και στην πλατεία Βένσεσλας ένας φοιτητής προβαίνει σε μία ύψιστη πράξη αντιστάσεως και διαμαρτυρίας. Αυτοπυρπολείται για να καταγγείλει την σοβιετική εισβολή στην πατρίδα του. Το παράδειγμά του μιμήθηκαν και άλλοι συμπατριώτες του και έγιναν όλοι αυτοί σύμβολα ιερά της αντιστάσεως κατά του μπολσεβικισμού. Ο Ζντένεκ Άνταμετς δεν είχε γεννηθεί όταν ο Γιάν Πάλατς θυσίαζε την ζωή του για την ελευθερία και όμως τον μιμήθηκε και αυτοπυρπολήθηκε πριν δύο χρόνια στο ίδιο σημείο της Πράγας αφήνοντας ένα σημείωμα που έλεγε: «**Δεν αντέχω άλλο να ζω σε ένα κατ' όνομα δημοκρατικό σύστημα, όπου δεν έχει ρόλο κανέναν ο άνθρωπος, παρά μόνο το χρήμα και η δύναμή του. Δεν αντέχω να ζω άλλο σε μια κοινωνία που τρέφεται μόνο από φτηνά σούου στην τηλεόραση.**»

Σιωνιστική προπαγάνδα: Στα πράσα πιάστηκε συγγραφέας «συγκινητικών απομνημονευμάτων» από το ολοκαύτωμα

Τη ματαίωση της έκδοσης βιβλίου απομνημονευμάτων από το ολοκαύτωμα, που περιείχε μία εκπληκτι-

κή ιστορία αγάπης, ανακοίνωσε ο εκδοτικός οίκος Berkley Books του ομίλου Penguin Group, αφού ο συγγραφέας Χέρμαν Ρόζενμπλατ παραδέχτηκε στον ατζέντη του Αντρεα Χερστ ότι είχε επινοήσει το βιβλίο. Το βιβλίο που δεν θα βγει στα ράφια των βιβλιοπωλείων είναι το «Άγγελος στο Φράκτη, Η αληθινή ιστορία μιας αγάπης που επιβίωσε». Ο 79χρονος Ρόζενμπλατ, συνταξιούχος ηλεκτρολόγος που ζει στη Φλόριντα, είχε εμφανιστεί δύο φορές στην τηλεοπτική εκπομπή της Όπρα Ουίνφρι, όπου αφηγήθηκε την ιστορία γνωριμίας με τη σύζυγο του, όταν του πετούσε μήλα πάνω από το συρματοπλέγμα ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης στη Γερμανία. Αποκαλύφθηκε, ωστόσο, ότι ο Ρόζενμπλατ είχε κατασκευάσει την ιστορία για ένα διαγωνισμό λογοτεχνίας μιας εφημερίδας πριν από δέκα χρόνια.

Η ταινία όμως με θέμα τα παραμύθια του Ρόζενμπλατ θα γυρισθεί!

Ο Χάρις Σάλομον, πρόεδρος της κινηματογραφικής εταιρείας Atlantic Overseas Pictures, η οποία ξεκινά το Μάρτιο στην Ουγγαρία τα γυρίσματα ταινίας κόστους 25 εκατομμυρίων δολαρίων με βάση το βιβλίο του Ρόζενμπλατ, δήλωσε ότι «στη ζωή υπάρχουν ορισμένα πράγματα, όπως ένας επιζών του ολοκαυτώματος, που δεν αμφισβητούνται». «Τον πίστεψα» είπε ο Σάλομον και πρόσθεσε: «Ήταν το σωστό μήνυμα με λάθος αγγελιοφόρο, αλλά ο πυρήνας της ιστορίας είναι θαυμάσιος». Τον Φεβρουάριο του 2006 η Μίσα Ντεφονσέκα παραδέχτηκε ότι είχε βγάλει από το μυαλό της το μεγαλύτερο μέρος της αυτοβιογραφίας της, που είχε επίσης βρεθεί στην κορυφή των πωλήσεων και αφορούσε μία νεαρή εβραιοπούλα που την έσωσαν λύκοι, ενώ κρυβόταν από τους ναζί στην Ευρώπη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

www.XAggr.net

ηλεκτρονική εφημερίδα του Λαϊκού Συνδέσμου

Ηρωοδωατρεία

Η Αληθινή Θρησκεία Ενός Έθνους

ΤΕΛΕΤΕΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ

Η λατρεία των Ηρώων, παράδοση αρχαία και παλαιά του Έθνους των Ελλήνων, είναι ό,τι πιο χειροπιαστό, ό,τι πιο κοντινό προς την αληθινή «ΕΥΣΕΒΕΙΑ», την πραγματική προσέγγιση στην θεϊκή υπόσταση αυτού του κόσμου. Ο Ήρωας στα αρχαία χρόνια εθεωρείτο απλοϊκά από τον λαό σαν ημίθεος με την έννοια ότι ήταν γέννημα της ενώσεως ενός Θεού ή μίας Θεάς με έναν θνητό ή θνητή. Μόνο έτσι μπορούσαν οι απλοί άνθρωποι να ερμηνεύσουν την εμφάνιση του θεϊκού χαρακτήρα του υπέροχου αυτού μεγάλου κόσμου σε έναν συνάνθρωπό τους.

Στον Όμηρο βλέπουμε όμως ότι ήρωας δεν είναι μόνο ο ανδρείος και αήττητος πολεμιστής, αλλά και ο εμπνευσμένος αιοδός, δεν είναι μόνο ο Αχιλλέας και ο Αίας, αλλά και ο Δημόδοκος. Οι ήρωες είναι η αιώνια γέφυρα που ενώνει την ανθρώπινη φύση με την θεία ουσία της, την οποία αυτή περιέχει. Γι' αυτό και η μοίρα των Ηρώων μετά το εφήμερο διάβα τους από τον κόσμο αυτό είναι διαφορετική. Έχουν το χάρισμα από τους Θεούς και όταν αφήνουν την ύστατη πνοή τους οι σκιές τους πετούν σε ένα λιβάδι ασφοδέλων. Μάλιστα, για τον Μενέλαο γράφει ο Όμηρος στην Οδύσσεια ότι δεν απέθανε καν, αλλά τον μετέφεραν ζωντανό στα Ιλίσια Πεδία όπου:

«Δεν έχει ούτε χειμώνα εκεί, μήτε βροχή και χιόνι, μόνε τ' αγέρι το γλυκό του Ζέφυρου ανεβάζει Παντοτινά ο Ωκεανός και τους θνητούς δροσίζει».

Τρεις αιώνες περίπου μετά τον Όμηρο, ο Ησίοδος μας λέγει στο ποίημα του «Έργα και Ημέραι» ότι οι Ήρωες και όσοι ξεχωριστά υπήρξαν αγαθοί στην διάρκεια της θνητής ζωής τους, ζουν μετά τον θάνατό τους μακριά από Θεούς και ανθρώπους, στα πέρατα της Γης: Εις τας νήσους των Μακάρων, μακριά από κάθε πόνο και φροντίδα.

Ξεχωριστή ήταν η λατρεία των αρχαίων προγόνων μας για τους ήρωες τους και το τυπικό των τελετών προς τιμήν τους καθορισμένο. Θυσίαζαν γι' αυτούς όχι όταν ο ήλιος ανέτειλε, όπως έκαναν για τους Θεούς του Ολύμπου, αλλά στην διάρκεια της νύχτας, την ώρα της δύσης, όταν ο ήλιος κατέβαινε προς την σκοτεινή κατοικία του. Μάλιστα, το θύμα που προσέφεραν στους Ήρωες το έστρεφαν προς την Δύση, εκεί όπου βρισκόταν τότε ο πατέρας Ήλιος.

Οι πανάρχαιες αυτές παραδόσεις του λαού μας πήραν κατά κάποιον τρόπο σάρκα και οστά πριν λίγες ημέρες όταν τιμήθηκαν από τους Έλληνες Εθνικιστές οι τρεις Γενναίοι Αξιωματικοί του Πολεμικού μας Ναυτικού, οι τρεις Ήρωες των Ιμίων. Επικίνδυνο για την φτηνή και μίζερη εποχή μας να υπάρχουν Ήρωες και πόσο μάλλον να αποδίδονται σε αυτούς τιμές! Έτσι λοιπόν, με επιμονή εδώ και 13 χρόνια προσπαθούν να πείσουν τον λαό ότι οι τρεις νεκροί των Ιμίων ήταν κάτι ανάλογο σαν θύματα τροχαίου δυστυχήματος στην εθνική οδό... και εμείς με την σειρά μας επί 13 χρόνια απο-

Οι πανάρχαιες αυτές παραδόσεις του λαού μας πήραν κατά κάποιο τρόπο σάρκα και οστά πριν πλιγες ημέρες όταν τιμήθηκαν από τους Έλληνες Εθνικιστές οι τρεις Γενναίοι Αξιωματικοί του Πολεμικού μας Ναυτικού, οι τρεις Ήρωες των Ιμίων.

δίδουμε Τιμές στους Ήρωες.

Τριάντα Ιανουαρίου στο άγαλμα του Ήρωα αντιπλοίαρχου Βλαχάκου στον Πειραιά και τριανταμία Ιανουαρίου στο μνημείο των Ιμίων προς Τιμήν και των τριών Ηρώων στην Αθήνα. Οι δάδες άναψαν, τα βλέμματα γίνανε παγερά και σοβαρά μπροστά στον θάνατο των συγχρόνων Ημιθέων του Έθνους και η αρχαία λατρεία πήρε σάρκα και οστά, τιμώντας κά-

ποιους Έλληνες σημερινούς, που έγιναν αθάνατοι στο πεδίο της Τιμής και πορεύθηκαν επάνω στα φτερά της Δόξας προς την νήσο των Μακάρων του συγχρόνου Ελληνικού Πανθέου, όπου ο Παύλος Μελάς, ο Τέλος Άγρας, ο Ταγματάρχης Βελισαρίου, ο Λορέντζος Μαβίλης, ο Αυξεντίου, ο Καραολής και ο Δημητρίου, ο Τάσος Ισαάκ, ο Σολωμός Σολωμού και τόσο άλλοι...

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

«Οι ήρωες διέμενον κατά τας λαϊκάς δοξασίας εις την χώραν αυτήν του θανάτου το δε τυπικόν της λατρείας των υπενθύμιζεν την λατρείαν των χθονίων θεοτήτων. Εθυσίαζον εις αυτούς όχι κατά την ανατολήν της ημέρας, όπως εις τους Ολυμπίους, αλλά κατά το εσπέρας, την ώραν που ο ήλιος κατεβαίνει εις τας σκοτεινάς κατοικίας. Το θύμα που προσέφερον εις τους ήρωας το έστρεφον προς την δύσιν, ο δε βωμός ήτο χαμηλός και μόλις υψώνετο επάνω από το έδαφος, πλησίον ενός λάκκου όπου έρριπτον την κεφαλήν του θυσιαζομένου ζώου (λεπτομερείας περί της λατρείας των ηρώων βλέπε Κ.Φ. Χέρμαν «Ελλην. Αρχαιότητες» τόμος II, παρ. 16). Όταν εθυσίαζον επάνω εις τον τάφον του ήρωος, ήνοιγαν οπήν εις αυτόν ώστε το αίμα του θύματος να φθάση δια μέσου της γης εις το μέρος όπου έμενε το ισχυρόν και άφθαρτον όν, του οποίου ήθελον να εξασφαλίσουν την προστασίαν (Παυσαν. 1,4, 10). Έτσι οι ήρωες ήσαν δια τους Έλληνας, απλώς οι επιφανέστεροι από τους νεκρούς των περασμένων αιώνων και η λατρεία των, αν και περισσότερον μεγαλοπρεπής, ωμοίαζε με τας τιμάς που κάθε οικογένεια απέδιδε εις τους νεκρούς της».

ΝΤΕΣΑΡΜ – ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

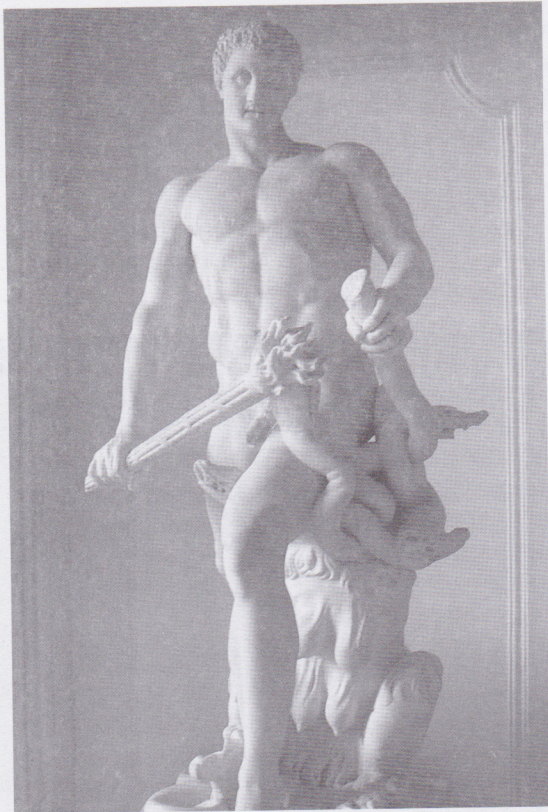
Η ΛΕΞΙΣ «ΗΡΩΣ»

«Η λέξις ήρωσ έχει ευρυτάτην σημασίαν και εις τα πρώτα μνημεία του ελληνικού λόγου, τα ομηρικά έπη, και σήμερα. Επειδή δε όχι μόνον δεν διετήρησεν η λέξις αύτη το αυτό πλάτος της σημασίας της εις πάσας τας εποχάς, αλλά και η ηρωολατρεία κατά τους ιστορικούς (και μάλιστα τους της πρώτης ακμής) χρόνους της αρχαίας Ελλάδος απετέλει το ουσιωδέστερον κεφάλαιον της θρησκείας των αρχαίων Ελλήνων, η ανεύρεσις της πρώτης σημασίας της λέξεως και η σημασιολογική έπειτα εξέλιξις αυτής απησχόλησε πολύ τους ερμηνευτάς των αρχαίων μύθων.

Αι οδοί τα οποίας ηκολούθησαν οι ερευνηταί ούτοι είναι κυρίως δύο, η της ετυμολογίας της λέξεως ήρωσ και η της σημασίας αυτής εις τα αρχαία ελληνικά κείμενα κατά την χρονολογικήν σειράν των. Η ετυμολογι-

κή όμως πορεία δεν ωδήγησε τους ερευνητάς εις το αυτό τέρμα. Ούτως εκ των αρχαίων ερευνητών ο Πλάτων συνήπτε την λέξιν ήρωσ προς την λέξι είρω (=λέγω) και είρη (=αγορά, τόπος συναθροίσεως) και είχε την γνώμην ότι ήρωες ήσαν «οι μύθων ρήτορες»(οι ικανοί λέγειν), ή προς την λέξιν έρωσ, ότε ήρωες ήσαν, κατ' αυτόν, οι εξ έρωτος (θεού και θνητής γυναικός ή θεάς και θνητού) γεννηθέντες, άλλοι δε προς την λέξιν αήρ και είχαν την γνώμην ότι ήρωες ήσαν οι ηέριοι, οι κατοκούντες δηλαδή εν τη ατμοσφαίρα (αέρι). Κατά το Μέγα ετυμολογικόν ήρωες είναι οι πάλαι, οι πρωτογενείς άνθρωποι. Εκ των νεωτέρων ετυμολόγων ο G. Curtius ταύτισε την λέξιν προς την λατινικήν *vir* σημαίνουσαν ό,τι και η ελληνική ανήρ, εν αντιθέσει προς τας λέξεις θεός, γυνή, νεανίας, παις, και εμφαντικώς ο γενναίος (άνθρωπος και λατ. *Homo* αντιτίθενται προς το κτήνος).

Ο Emile Boisacq σύνηψε την λέξιν ήρωσ (ως και την λέξιν Ήρα-ΗρFa) προς την λατινικήν *servo* (=φυλάττω άθικτον) και έχει την γνώμην, ότι η λέξις ήρωσ είναι της αυτής σημασίας, με την λέξιν φύλαξ, προστάτης. Και ο M. Breal, του οποίου η γνώμη συμφωνεί και με την σημασίαν της λέξεως εις το Μέγα ετυμολογικόν, φρονεί ότι η ρίζα της λέξεως ήρωσ έχει σχέσιν με το είρρημα ήρι (τοπικήν πτώσιν της λέξεως ήρ-έαρ), το οποίον σημαίνει ποτέ, άλλοτε και είναι πρώτον συνθετικόν του επιθέτου ηριγένια, το οποίον συνοδεύει την λέξιν «ήώς» (=αυγή). Κατ' αυτόν λοιπόν ήρωες είναι οι παλαιοί, ο πρόγονοι. Στηρίγματα εις την γνώμην του ταύτην ο Breal ευρίσκει τα εξής: η πρωία (ηριγένεια ήώς) είναι, ως λέγει, η αρχή της ημέρας και το έαρ η αρχή του έτους, κατ' ακολουθίαν το επίρρημα ήρι ήτο λογικώς επόμενον ν' αποκτήση την σημασίαν του πάλαι, ποτέ η εις επιτυμβίους στήλας συνηθιζόμενη επιγραφή «ήρωσ χρηστέ χαίρε» καθοδηγεί, προσθέτει, προς την σημασίαν ταύτην (=πρόγονε χρηστέ χαίρε), αφού μάλιστα, ως είναι γνωστόν, αι λέξεις εν τη θρησκευτική χρήσει των δυσκόλως αποβάλλουσι την σημασίαν

των και η κατάληξις (ως) παρ' Ομήρω είναι συνήθης εις τας λέξεις τας σημαίνουσας δεσμόν οικογενειακόν (πάτρως=πατράδελφος, μήτρως=μητράδελφος, γαλώως=ανδραδελφή ή σύζυγος του αδελφού). Την σημασίαν ταύτην (οι παλαιοί) φαίνεται ότι δίδει και ο Όμηρος εις την Νέκυϊαν της Οδυσσεΐας του. Με την πιθανήν ταύτην γνώμην του Breal η ηρωολατρεία είναι μία μορφή της προγονολατρείας. Είναι δε γνωστόν πόσον επεδίωκον όχι μόνον αι διάφοροι φυλαί της αρχαίας Ελλάδος, αλλά και αι επισημότεραι οικογένειαι εκάστης πόλεως αυτής να επιδεικνύωσιν ως πρώτον πρόγονον, ως γενάρχη των, ένα των μυθικών ηρώων της αρχαίας Ελλάδος.

Εκ της ερεύνης της σημασίας της λέξεως ήρωος εις τα αρχαία ελληνικά κείμενα ευρέθη, ότι αυτή είχεν αλληλοδιαδόχους αυξομειώσεις του πλάτους της σημασίας της κατά διαφόρους εποχάς. Ούτω κατά τους χρόνους του Ομήρου κυρίως μεν ήρωες είναι οι Διογενείς βασιλείς, οι ηγεμόνες δηλαδή, εις τας φλέβας των οποίων έρρεε θεϊόν αίμα (ο Αχιλλεύς, ο Αινείας) και είχαν το σκήπτρον (σύμβολον της εξουσίας των) από του Διός (ο Αγαμέμνων) παρ' αυτούς όμως ο Όμηρος δια του τιμητικού αυτού επιθέτου προσφωνεί και πάντα διακρινόμενον δια την φυσικήν ρώμην του (τον Αϊάντα), την πνευματικήν ευστροφίαν του (τον Οδυσσέα), την αφοβίαν και πολεμικήν ορμήν του (τον Διομήδη), την εις υπέρτατον βαθμόν φρόνησίν του (τον Νέστορα) και ακόμη πάντα έχοντα υπερτάτην επιδεξιότητα εις το έργον του (ως τον θεϊόν αιιδόν Δημόδοκον και τον κήρυκα Μούλιον, Οδ. σ. 422). Είναι δηλαδή οι ήρωες του Ομήρου ανώτεροι των ανθρώπων κατά τα δώρα, τα οποία έδωσαν εις αυτούς οι θεοί ή η φύσις, αλλά δεν είναι απηλλαγμένοι των ανθρωπίνων περιπετειών αποθνήσκουσι και ούτοι ως οι λοιποί άνθρωποι και αι ψυχαί των έχουσι την αυτήν εν τω Άδη κατοικίαν.

Μόνον ο Μενέλαος έτυχεν εξαιρετικής ευνοίας των θεών, μεταφερθείς ζων εις τα Ηλύσια πεδία (Οδυσ. Δ, 566 κ.εξ) και κατά τινα μεθομηρικήν παράδοσιν (Πινδ. Νεμ. Χ) και ο Διομήδης. Παρά τον κοινόν όμως προς τους λοιπούς ανθρώπους κλήρών των, οι ομηρικοί ήρωες, και ιδίως εκ τούτων οι πολεμικοί, με την εξύμνησιν των κατορθωμάτων των ήσκησαν τσσαύτην γοητείαν εις την ελληνι-

Με την πιθανήν ταύτην γνώμην του Breal η ηρωολατρεία είναι μία μορφή της προγονολατρείας. Είναι δε γνωστόν πόσον επεδίωκον όχι μόνον αι διάφοροι φυλαί της αρχαίας Ελλάδος, αλλά και αι επισημότεραι οικογένειαι εκάστης πόλεως αυτής να επιδεικνύωσιν ως πρώτον πρόγονον, ως γενάρχη των, ένα των μυθικών ηρώων της αρχαίας Ελλάδος.

κήν φαντασίαν, ώστε εις τους οφθαλμούς των ανθρώπων, οι οποίοι ήκουον τα κλέα αυτών, ανυψώθησαν ούτοι εις θεούς. Την αντίληψιν ταύτην των συγχρόνων του μετωχέτευσεν εις τα ποιήματά του ο Ησιόδος, όστις αποκαλεί ημιθέους πάντας τους γενναίους πολεμιστάς, οίτινες έπεσαν εν Τροία ή προ των τειχών των Θηβών. Ήσαν ανδριότεροι και γενναίότεροι, λέγει, και δια τούτο ο Ζευς εν τη δικαιοσύνη του έδωκεν εις αυτούς ως κατοικίαν μετά θάνατον τας νήσους των Μακάρων, ένθα «τρεις έτερος θάλλοντα φέρει ζείδωρος άρουρα μελιηδέα καρπόν» (Ησιόδ. Έργ. Και Ημ. 158 κ.εξ).

Η εκφρασθείσα όμως γνώμη του ποιητού περί της κατοικίας των ηρώων δεν έγινεν ασπαστή υπό του ελληνικού λαού, διότι το θρησκευτικόν αίσθημά του εχρειάζετο κατοικίαν των ηρώων προσιωτέραν εις αυτόν, δια τούτο οι αρχαίοι Έλληνες ηκολούθησαν την ομηρικήν παράδοσιν, πιστεύοντες ότι, πλην του Ηρακλέους, όστις ανήλθεν εις τον Όλυμπον, οι λοιποί κατοικούσιν εις τον Άδη, όπου και πάντες οι ζήσαντες εν τη γη και αυτός ακόμη ο κριτής γενόμενος των ψυχών των αποθνησκόντων Αιακός, ως ο καταποθείς μετά του άρματός του εντός χάσματος γης, ανοιγέντος αιφνιδίως υπό του Διός (διότι ηθέλησε να καταστήση αυτόν άθανάτον), Αμφιάραος, του οποίου η φωνή από του Άδου έγινετο ακουστή υπό των συμβουλευομένων αυτόν εις το παρά το χάσμα ανεγερθέν κατά τους μεταγενεστέρους χρόνους ιερόν του. Ούτε όμως εις τους χρόνους του Ομήρου, ούτε εις τους χρόνους του Ησιόδου επίστευον, ότι οι ήρωες είχαν την δύναμιν, ως οι θεοί, να ωφελήσωσιν ή βλάψωσιν τους ανθρώπους.

Οι ασχήμιες στον Ανδριάντα του Γρηγορίου του Ε', ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης και το «ελληνικό» κράτος

Δεν είναι η πρώτη φορά που λόγω του περιφύμμου ασύλου βεβηλώνεται ο ανδριάντας του Γρηγορίου του Ε', του Πατριάρχου του Γένους, ο οποίος κρεμάστηκε το 1821 από τους Τούρκους, οι οποίοι στην συνέχεια τον παρέδωσαν νεκρό στους εβραίους. Στην θέση όλων αυτών σήμερα οι λεγόμενοι «αντιεξουσιαστές» και ένα ανεύθυνο κράτος, ανίκανο να προστατέψει τα Ιερά και τα Όσια αυτού του τόπου προκειμένου να μη έχει πολιτικό κόστος. Ας πάμε όμως πίσω στον χρόνο...

Μια αναδρομή

Λαμπρή του 1821 και ολόκληρο το Γένος συγκλονίζεται από τον Αναστάσιμο λόγο της Επανάστασης του Γένους. Λαμπρή του 1821, 22

Απριλίου (10 Απριλίου με το νέο ημερολόγιο) και αυτήν την Κυριακή της Λαμπρής, στην πόλη των Κωνσταντινών δεν υπάρχει ανάσταση, παρά μονάχα θάνατος. Σε μία πύλη του Πατριαρχείου με διαταγή του σουλτάνου ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε' απαγχονίζεται. Η είδηση κάνει ολόκληρο τον Ελληνισμό να παγώσει. Οργή και αίμα ξεσπούν απ' άκρη σ' άκρη στην χώρα. Ο φιλέλληνας και ιστορικός Γεώργιος Φίνλεϊ γράφει σχετικά στην Ιστορία της ελληνικής επανάστασης:

“Το πτώμα του Πατριάρχη έμεινε εκτεθειμένο τρεις ημέρες. Έπειτα το δώσανε στους εβραίους να το σύρουν μέσα από τους δρόμους και να το ρίξουν στην θάλασσα. Αυτή η μυσσαρή αποστολή ήταν πηγή τρομερής ικανοποίησης για τον Ιουδαϊκό όχλο της Κωνσταντινούπολης, εξ' αιτίας του μεγάλου μίσους που επικρατεί σε όλη την ανατολή μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων”.

Αυτά γράφει ο Γεώργιος Φίνλεϊ και αυτά καθώς και πολλά άλλα θα φροντίσουν (ήδη φροντίζουν) κάποιοι κύριοι να λησμονηθούν γιατί είναι... επικίνδυνα!

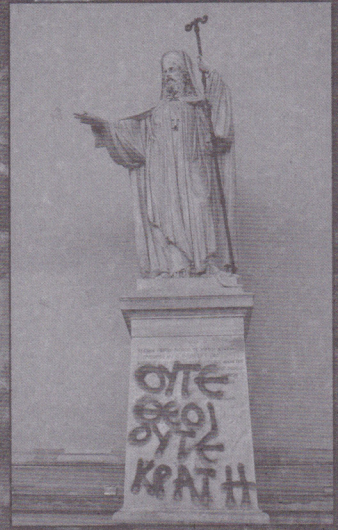
Μετά την απελευθέρωση το Βασίλειον της Ελλάδος λησμόνησε τον Γρηγόριο. Αντίθετα στην Ρωσσία από το 1848, ο Πατριάρχης των Ελλήνων ετιμάτο ως Άγιος. Ρώσσοι και Έλληνες προσήρχοντο στον τάφο του και άναβαν κεριά. Το 1862, ο Ίλαρχος Γεώργιος Αγγελόπουλος, επίσημα ζητάει να επιστραφεί στην Ελλάδα το σεπτό λείψανο του Γρηγορίου και να ιδρυθεί Μνημείο αφιερωμένο στη μεγάλη θυσία του. Το 1871, ο βασιλεύς Γεώργιος ο Α' με τηλεγράφημά του προς τον Τσάρο Αλέξανδρο, ζητά την απόδοση του ιερού λειψάνου. Η τουρκική κυβέρνηση, όμως, με επίσημη αίτηση του Σουλτάνου Αβδούλ Αζίζ ζητά το ιερό λείψανο του Γρηγορίου διότι... ήτο, λέει, Οθωμανός υπήκοος! Σκοπός της ενέργειας αυτής της Τουρκίας να μην γίνει το λείψανο του Πατριάρχη πηγή εμπνεύσεως των Ελλήνων.

ΟΙ ΝΕΟΒΑΡΒΑΡΟΙ

Τα λατρεμένα παιδιά των ΜΜΕ, οι οργισμένοι νέοι της "έξέγερσης" την στιγμή που βεβηλώνουν τον ανδριάντα του Γρηγορίου του Ε'.

Συνένογο στην ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ, ένα γελοίο κράτος που είναι ανύπαρκτο κάθε φορά που οι βάρβαροι θέλουν να πληγώσουν την Ιστορία και την Μνήμη...

1872: Μια Τελετή και ένα Ποίημα

Ο Τσάρος Αλέξανδρος αποφασίζει και στέλνει τα Ιερά Λείψανα του Γρηγορίου στην Αθήνα. Το 1872, γίνονται τα αποκαλυπτήρια του ανδριάντα του Πατριάρχη Γρηγορίου στον χώρο προ του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου βρίσκεται και σήμερα. Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης διαβάζει τους φλογερούς του στίχους, τους αφιερωμένους στη μνήμη του μάρτυρος του Έθνους, στίχους που περιέχουν το διαχρονικό και αιώνιο μήνυμα και καθήκον του Ελληνισμού.

Σήμερα...

Σήμερα, πριν λίγους μόλις μήνες, τον Δεκέμβρη που μας πέρασε στον χώρο ακριβώς όπου στεκόταν ο εθνικός ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης και διάβαζε το «Τι μας θωρείς ακίνητος, που τρέχει ο λογισμός σου...», κάνοντας καρδιές να ραγίσουν και μάτια να βουρκώσουν, εκεί στον ίδιο τόπο κάποιιοι μιραοί βεβήλωσαν με βάνανσο τρόπο τον ανδριάντα του Γρηγορίου του Ε' και τον ιστορικό χρόνο. Δίπλα σ' αυτούς κάποιιοι που αδιάφοροι παρατηρούσαν και κατά τούτου απόλυτα ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ για την ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ.

Η Λάρνακα του Γρηγορίου του Ε' αριστερά: «Ο απαγχονισμός του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε'», πίνακας του Νικηφόρου Λύτρα

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης γεννήθηκε στη Λευκάδα το 1824 και θεωρείται ένας από τους κυριότερους εκπροσώπους της Επτανησιακής Σχολής. Καταγόταν από διακεκριμένη οικογένεια αγωνιστών, που άφησαν ιστορία ως αρματωλοί, κυρίως στην Ηπειρο. Σπούδασε στην Ιταλία και τη Γαλλία, ταξίδεψε πολύ και το 1848 επέστρεψε στην πατρίδα του όπου αναμείχθηκε ενεργά με την πολιτική.

Η πρώτη ποιητική συλλογή του Βαλαωρίτη δημοσιεύτηκε το 1847: πρόκειται για τα "Στιχουργήματα", που θεωρούνται το λιγότερο σημαντικό από τα έργα του. Ακολούθησαν τα "Μνημόσυνα άσμα-τα", "Κυρά Φροσύνη", "Αθανάσιος Διάκος" και "Φωτεινός". Το τελευταίο είναι το σημαντικότερο έργο του, το οποίο όμως έμεινε ημιτελές εξαιτίας του θανάτου του το 1879. Ο Βαλαωρίτης έγραφε και αρκετά μικρότερα ποιήματα, ενώ στο χώρο της πεζογραφίας μάζι άφησε ιστορικά δοκίμια, την ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αλληλογραφία του και πολιτικές αγορεύσεις. Μετέφερε επίσης κείμενα από τα αρχαία ελληνικά, ενώ μετέφρασε τη "Λίμνη" του Λαμάρτεν από τα γαλλικά και ένα άσμα από τη "Κόλαση" του Δάντη από τα ιταλικά.

Λυρικός ποιητής, έχει επηρεαστεί έντονα από το Σολωμό αλλά βλέπει παράλληλα έντονα προς το δημοτικό τραγούδι και το ρομαντισμό, κάτι που τον καθιστά κατά κάποιο τρόπο γέφυρα μεταξύ της Επτανησιακής και της Αθηναϊκής Σχολής. Τα θέματά του είναι συνήθως ηρωικά, απορρέουν από τα κατορθώματα των αγωνιστών της Επανάστασης του '21 και περιέχουν έντονα υπερφυσικά στοιχεία, στα όρια συχνά του συμβολισμού και της αλληγορίας. Αν και η τεχντροπία του θυμίζει συχνά τη ρομαντική Σχολή της Αθήνας, η γλώσσα του είναι η δημοτική, κάτι που συντελεί στο να απαλυνθούν αρκετά ο στόμφος και η ρητορία που χαρακτηρίζουν τον αθηναϊκό ρομαντισμό.

ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε΄ του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη

Πώς μας θωρείς ακίνητος; Πού τρέχει ο λογισμός σου,
τα φτερωτά σου τα όνειρα; Γιατί στο μετωπό σου
να μη φυτρώνουν, γέροντα, τόσες χρυσές αχιδές
όσες μας δίδ' η όψη σου παρηγορίες κ' ελπίδες;
Γιατί στα ουράνια χείλη σου να μη γλυκοχαράζει,
πατέρα, ένα χαμόγελο; Γιατί να μη σπαράζει
μέσα στα στήθη σου η καρδιά και πώς στο βλέφαρό σου
ούτ' ένα δάκρυ επρόβαλε, ούτ' έλαμψε το φώς σου;

Ολόγυρά σου τα βουνά κ' οι λόγγοι στολισμένοι
το λυτρωτή τους χαιρετούν. Η θάλασσα αγριεμένη
από μακριά σε γνώρισε και μ' αφρισμένο στόμα
φιλεί, πατέρα μου γλυκέ, το ελεύθερο το χώμα,
που σε κρατεί στα σπλάχνα του. Θυμάται την ημέρα,
όπου κι αυτή στον κόρφο της, σαν τρυφερή μητέρα,
πατέρα μου, σ' εδέχθηκε. Θυμάται στο λαιμό σου
τα ματωμένο το σχοινί, και στ' άγιο πρόσωπό σου
τ' άτιμα τα ραπίσματα, το βόγγο, τη λαχτάρα,
του κόσμου την ποδοβολή, θυμάται την αντάρα,
την πέτρα που σου εκρέμασαν, τη γύμνια του νεκρού σου,
το φοβερό το ανάβρασμα του καταποντισμού σου...
Δεν ελησμόνησε τη γη που σόγινε πατρίδα,

ούτε το χέρι που εύσπλαχνο μ' ολόχρυση χλαμίδα
τη σάρκα σου εσαβάνωσε τη θαλασσοδαρμένη,
όταν, πατέρα μου, άκαρδοι, γονατισμέν' οι ξένοι
το αίμα σου έγλειφαν κρυφά στα νύχια του φονιά σου...
Τώρα σε βλέπει γίγαντα, πατέρα, η θάλασσά σου...
Το λείψανό σου το φτωχό, το ποδοπατημένο,
τ' ανάσθησε η αγάπη μας, κ' εδώ μαρμαρωμένο
θα στέκη ολόρθο, ακλόνητο κ' αιώνιο θα να ζήσει,
νάινι φοβέρα αδιάκοπη κ' Ανατολή και Δύση...

Πενήντα χρόνοι επέρασαν σαν νάτανε μια μέρα...
Για σας που είσθε άθάνατοι φεύγουν γλυκειές, πατέρα,
πετούν οι ώρες άμετρες στου τάφου το λιμάνι.
Για μας και μόνη μια στιγμή αρκεί να μας μαράνη.
Πενήντα χρόνοι επέρασαν κι ακόμ' η ανατριχίλα
βαθιά μας βόσκει την καρδιά. Με τα χλωρά τα φύλλα
ανθοβολεί κι ο τάφος σου, και στο μνημόσυνό σου
υψώνεται στον ουρανό το νεκρολίβανό σου
με των ανθών τη μυρωδιά και με το καρδιοχτύπι
του κόσμου που εξωντάνεψες. Γέροντα, τι σου λείπει;
Πώς μας θωρείς, ακίνητος; Πού τρέχει ο λογισμός σου;
Ποιός είν' ο πόθος σου ο κρυφός και ποιό το μυστικό σου;

Είχαν ξυπνήσει ανέλπιστα οι νεκρωμένοι δούλοι
κι από το γέρο Δούναβη ως τ' άγριο Κακοσουλί
έβραζε γη και θάλασσα. Σεισμός, φωτιά, τρομάρα,
σπαθί και ψυχομάχημα και δάκρυ και κατάρα.
Εβρόντουν κι άστραφταν παντού τα κλέφτικα λημέρια.
Γοργά του Χάρου εθέριζαν τ' αχόρταγα τα χέρια,
κ' ήταν ο πόλεμος χαρά, τα φονικά παιχνίδια.
Μεμιάς θολώνουν του Όλυμπου τα χιονισμένα φρύδια
και μαύρα νέφη απλώνονται στου Κίσαβου τη ράχη.
Ανατριχιάζουν τα κλαριά και τα νερά κ' οι βράχοι,
μένουν παράλυτα, νεκρά, σαν νάχε διαπεράσει
κρυφό μαχαίρι αυτήν τη γη κ' εσκώτωσε την πλάση.

Είχε προβάλλει από μακρά πουλί κυνηγημένο
σα σύγνεφο με το βοριά και μαυροφορεμένο.
σκοτειδίασε τον ουρανό με τα πλατιά φτερά του
και με φωνή που εξέσχιζε σκληρά τα σωθικά του
ερρέκαξε κ' εβρόντησε: "Χτυπάτε, πολεμάρχοι!
Απ' άκρη σ' άκρη ο χαλασμός, κρεμούν τον Πατριάρχη!"

Του μυστικού διαλαλητή πέφτει στη γη, στο κύμα,
το φλογερό το μήνυμα, κι από ένα τέτοιο κρίμα
εφύτρωσε άσβεστη φωτιά, και με τη δύναμή σου
εθέριεψε, εζωντάνεψε τ' άτιμο το σχοινί σου
κ' έγινε φίδι φτερωτό στον κόρφο του φονιά σου.
Καλόγερε, πώς δεν ξυπνάς να ιδής τα θαύματά σου;

Αναστυλώνεται ο Μωριάς, η Ρούμελη μουγκρίζει,
ιδρώνουν αίμα τα βουνά, το δάκρυ πλημμυρίζει.
παντού παράπονο βαθύ κι αλαλαγμοί και θρήνοι...
Διαβαίνει μαύρ' η άνοιξη. Τα ρόδα μας, οι κρίνοι
λησμονημένοι τήκονται και τα πουλιά, σκιασμένα,
αφήνουν έρμη τη φωλιά και φεύγουνε στα ξένα.
Στου Γερμανού το μέτωπο κρυφά γλυκοχαράζει
του Γένους το ξημέρωμα, πάσα ματιά του σφάζει.
Διωγμέν' από τον Κάλαμο, με την ψυχή στο στόμα,
χιλιάδες γυναικόπαιδα δε βρίσκουν φούχτα χώμα
να μείνουν ακυνηγήτα, κι ο Χάρος δεκατίζει.
Ρυάζεται ο Βάλτος, σα θειοί τη χαίτη του ανεμίζει.
Φλόγα παντού και σίδερο... - δε θ' απομείνη λόθρα!..
Στην Κιάφα νεκρανάσταση... στου Πέτα καταβόθρα...
Πέτρα δε μένει ασάλευτη, κλαρί χωρίς κρεμάλα...
Ερμιά και ξεθεμέλιωμα στην Τρίπολη, στου Λάλα...
Κι όταν το χέρι εχόρταινε κ' έπεφτε στομωμένο
να ξανασάνη το σπαθί στη θήκη ξαπλωμένο,
εφώναζε ο αντίλαος: "Χτυπάτε πολεμάρχοι!
Απ' άκρη σ' άκρη ο χαλασμός, κρεμούν τον Πατριάρχη!"

Φρυμάζουν τα Καλάβρυτα, καπνίζει το Ζητούνι,
κ' η Μάνη η ανυπότακτη τεντώνει το ρουθούνι
σαν το καθάριο τ' άλογο να μυρισθή τ' αγέρι
που ταχυδρόμος τ' ουρανού με τα φτερά του φέρει
του Διάκου τη σπιθοβολή και την αναλαμπή του...
Ο γιός τ' Ανδρούτσου στη Γραβιά στυλώνει το κορμί του,

κ' επάνω του σαν νάτανε θεόχτιστο κοτρώνι,
συντριβεται η Αρβανιτιά με τον Ομέρ Βριόνη.
Φεγγοβολούν τα πέλαγα στην Τένεδο, στην Σάμο,
και κάθε κύμα πόρχεται να ξαπλωθή στον άμμο
ξερώνοντας αίμα και φωτιά φωνάζει: "Πολεμάρχοι!
Εκδίκηση άσπλαχη παντού! Κρεμούν τον Πατριάρχη!"

Το Σούλι το ανυπόμονο ψηλά στο Κερπενήσι
του Βότζαρή του την ψυχή για να σε προσκυνήση
σου στέλνει αιματοστάλαχτη. Στον τάφο του κλεισμένο
το Μισολόγγι σκέλεθρο, γυμνό, ξεσαρκωμένο,
δεν παραδίδει τ' άρματα, δε γέρνει το κεφάλι.
Κρατεί για νεκροθάφτη του το Χρήστο τον Καψάλη,
το ράσο του δεσπότη του φορεί για σάβανο του,
και φλογερό μετέωρο πετά τον ουρανό του
και θάφεται ολοζώντανο! Στο διάβα του τρομάζουν
τ' αστέρια που το κοίταζαν και ταπεινά μεριάζουν.
Κλαρί δε φαίνεται χλωρό, και το στερνό χορτάρι,
πόμμεν ακόμα πράσινο, τ' αράπικο ποδάρι
το μάρανε, το σκότωσε, χορτάσαν οι κοράκοι!
Στη Ράχωβα, στο Δίστομο με τον Καραϊσκάκη
αδελφωμένο πολεμά της Λιάκουρας το χιόνι
- θερίζει τ' άσπλαχνο σπαθί κι ο πάγος σαβανώνει.

Πλαταίνει πάντα η ερημιά και το σχοινί σου σφίγγει
του λύκου μας του εφτάψυχου τ' αχόρταγο λαρύγγι.
Ο κόσμος ανταριάζεται. Και τα σκυλόδοντά του
ξερριζωμένα πνίγονται με τα ρυάσματα του
στου Ναυαρίνου τα νερά, και φεύγει. ανάθεμά τον!

Εσκόρπισαν τα σύγνεφα με τ' αστραπόβροντά των
και κούφια απόμεινε η βοή του μαύρου καταρράχτη...
Μ' αυτά, μ' αυτά τα κόκκαλα, τα τρίμματα, τη στάχτη
εχτίσαμε, πατέρα μου, τη φτωχική φωλιά μας,
κ' εκείθ' εφύτρωσε η μυρτιά και τα δαφνόκλαρά μας
π' ανθοβολούν τριγύρω σου. Γιατί τα δάχτυλά σου
ακίνητα δεν ευλογούν τα μαύρα τα παιδιά σου;
Στ' ανδρειωμένα σπλάχνα σου, μακρά 'πο την Ελλάδα,
π' ούτε του Ρήγα η συντροφιά, καλόγερε, δε φθάνει
τα σφραγισμένα χείλη σου ν' ανοίξη, να γλυκάνη
Ούτε το φως το ακοίμητο, που στο πλευρό σου χύνει
αυτό μας το περιήφανο, το φλογερό καμίνι;
Ούτε τα δέντρα, τα πουλιά, τα πράσινα χορτάρια;

Τι θέλεις, γέροντ' από μας; Δε νιώθεις μια ματιά σου
πόσες θα εφλόγιζε καρδιές κι από τα σωθικά σου
πόση εβλάστανε ζωή; Πώς δεν ξυπνάς, πατέρα;
Δε φέγγει μες το μήνιμα σου ούτε μια τέτοια μέρα;

Το μάρμαρο μένει βουβό. Και θε να μείνη ακόμα,
ποιός ξέρει ως πόντ' αμίλητο το νεκρικό του στόμα.
Κοιμάται κ' ονειρεύεται. Και τότε θα ξυπνήση,
όταν στα δάση, στα βουνά, στα πέλαγα βροντήση,
το φοβερό μας κήρυγμα: "Χτυπάτε, πολεμάρχοι!
Μη λησμονείτε το σχοινί, παιδιά του Πατριάρχη!"

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΓΙΑΛΤΑΣ

Η διάσκεψη της Γιάλτας διήρκεσε από τις 4 έως τις 11 Φεβρουαρίου του 1945. Η Γιάλτα, παραλιακή πόλη της χερσονήσου της Κριμαίας, ήταν την εποχή εκείνη τμήμα της Σοβιετικής Ένωσης (σήμερα ανήκει στην Ουκρανία). Στην διάσκεψη έλαβαν μέρος οι τρεις «μεγάλοι», Τσώρτσιλ, Ρούζβελτ και Στάλιν.

Η πρώτη διάσκεψη των «τριών μεγάλων», έγινε κατά το χρονικό διάστημα από 28 Νοεμβρίου έως 2 Δεκεμβρίου του 1943, στην Τεχεράνη, χωρίς ωστόσο να καθοριστούν επακριβώς τα όρια των μελλοντικών «ζωνών επιρροής», όπως κατ' ευφημισμόν αποκαλούνταν οι «Σύμμαχοι» τον αδιάστακτο τεμαχισμό της Ευρώπης. Άλλωστε, ο πόλεμος συνεχιζόταν σ' όλα τα μέτωπα. Γενικά, στην Τεχεράνη, με τον χλευασμό και την απομόνωση που υπέστη ο Τσώρτσιλ από τους άλλους δύο, σήμανε το τέλος της βρετανικής αυτοκρατορίας και η απαρχή του νέου μεταπολεμικού διπολικού κόσμου, με κυρίαρχες τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε επίσης, για την αποφυγή σύγχυσης, ότι είχε προηγηθεί της Γιάλτας η συνάντηση Τσώρτσιλ-Στάλιν (στις 9 Οκτωβρίου 1944, στην Μόσχα), για τον διμελισμό των Βαλκανίων. Εκεί, λοιπόν, έγινε η «συμφωνία των ποσοστών», που ονομάστηκε έτσι λόγω του αισχρού τρόπου με τον οποίο οι δύο «ηγέτες» μοίρασαν τα Βαλκάνια πάνω σε κάποιο «μπακαλόχαρτο» (ο Τσώρτσιλ πήρε μια κόλλα χαρτί και έγραφε μια μια τις χώρες των Βαλκανίων και δίπλα τα ποσοστά της βρετανικής και σοβιετικής επιρροής, ο Στάλιν συμφώνησε αμέσως και... τέλος. Φωτοαντίγραφο του «μπακαλόχαρτου» αυτού υπάρχει στα απομνημονεύματά του Τσώρτσιλ).

Και μετά τις απαραίτητες διευκρινήσεις,

ερχόμαστε τώρα στα της Γιάλτας. Ο τύραννος της Σοβιετίας, ήταν εκείνος που επέμενε από την αρχή να γίνει η διάσκεψη επί σοβιετικού εδάφους, παρά την σφοδρή αντίδραση του Τσώρτσιλ. Κι αυτό για τρεις λόγους: 1ον) Λόγω του φόβου του για τα αεροπλάνα. 2ον) Λόγω των κινδύνων που υπήρχαν από ένα μακρύ ταξίδι στο εξωτερικό, εν καιρώ πολέμου και 3ον) Λόγω του ότι ήθελε να δείξει ότι αυτός έχει το πάνω χέρι. Η πρώτη, λοιπόν, νίκη του Στάλιν ήταν ο ορισμός της έδρας της διάσκεψης. Κι έχει ιδιαίτερη σημασία, ότι την νίκη αυτή την πέτυχε με την βοήθεια του Ρούζβελτ, ο οποίος καίτοι ετοιμοθάνατος (πέθανε μετά από λίγους μήνες) δέχτηκε να διασχίσει την μισητή υφήλιο για να μην δυσαρεστήσει το πολύ απαιτητικό συνεταιράκι του.

Μετά από ένα κοπιαστικό ταξίδι, οι αποστολές κατέφθασαν στην Γιάλτα την παραμονή της έναρξης της διάσκεψης. Ο Τσώρτσιλ και η αγγλική αντιπροσωπεία (αποτελούμενη από τον υπουργό Εξωτερικών, τρεις στρατάρχες, δύο ναυάρχους, και πλειάδα υψηλόβαθμων αξιωματικών και διπλωματικών υπαλλήλων) μεταφέρθηκαν στο μέγαρο Βοροντσώφ, μια έπαυλη μισο-κατεστραμμένη από τις πολεμικές επιχειρήσεις, και διέμειναν υπό συνθήκες εκστρατείας. Στον Ρούζβελτ και την αμερικανική αντιπροσωπεία, που ήταν ανάλογη με την βρετανική, επιφυλάχθηκε κάπως καλύτερη τύχη, καθώς εγκαταστάθηκαν στο ανάκτορο Λιβάντια, το οποίο χρησιμοποιούσε παλιότερα ο Τσάρος, ωστόσο είχε σημαδευτεί κι αυτό από τις σκληρές μάχες που είχαν προσφάτως διεξαχθεί στην περιοχή. Ο οικοδεσπότης Στάλιν, περισσότερο αλαζόνας από ποτέ, φροντίζει να φτάσει την επομένη της αφίξεως των καλεσμένων του, για να μην τους υποδεχθεί ο ίδιος και... του πέσει η θέση. Ωστόσο, όρισε σαν τόπο

διεξαγωγής της συνόδου, τον τόπο διαμονής των Αμερικανών, για να απαλλάξει τον Ρούζβελτ από περαιτέρω μετακινήσεις. Ίσως, γιατί ήξερε ότι η ζωή του Ρούζβελτ κρεμόταν από μια κλωστή και φοβόταν μη χάσει το... κελεπούρι.

Η διάσκεψη διήρκεσε μια εβδομάδα ακριβώς και υπήρξε ένας πραγματικός θρίαμβος για τον Στάλιν. Το πρώτο θέμα συζήτησης είναι για την μεταπολεμική ίδρυση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ο Στάλιν απαιτούσε να έχει η χώρα του... δεκαέξι ψήφους, όσες και οι Σοβιετικές «Δημοκρατίες»! Τελικώς, δέχτηκε να έχει τρεις ψήφους (οι οποίες θα αντιπροσώπευαν Ρωσία, Ουκρανία και Λευκορωσία, οι οποίες υποτίθεται ότι ήταν ξεχωριστές κρατικές οντότητες)!

Το δεύτερο θέμα συζήτησης αφορούσε το μέλλον της Γερμανίας. Εκεί υπήρξε απόλυτη ομοφωνία, στην ανάγκη διαμελισμού της πρωτεύουσας και ολόκληρης της χώρας. Η πρόθεσή τους αυτή, συμφωνήθηκε να παραμείνει μυστική μέχρι το τέλος του πολέμου, για ευνόητους λόγους. Επίσης, ο Στάλιν ζήτησε να λεηλατηθεί η γερμανική βιομηχανία και τα εργοστάσια μαζί με τα υλικά τους να μεταφερθούν στις νικήτριες χώρες! Τόσο επ' αυτού, όσο και επί του εδαφικού καθορισμού των ζωνών κατοχής της Γερμανίας, δεν ελήφθη συγκεκριμένη απόφαση και το θέμα παραπέμφθηκε στην επόμενη σύνοδο των «μεγάλων».

Το τρίτο θέμα, ήταν το μέλλον της Γαλλίας. Επ' αυτού, η αρχική στάση του Στάλιν ήταν πολύ σκληρή. Ζητούσε να αντιμετωπισθεί η Γαλλία ως σύμμαχος των Γερμανών, γιατί «άνοιξε τις πύλες στον εχθρό». Αυτό, εν μέρει, είναι αλήθεια. Πράγματι, οι Γάλλοι κομμουνιστές αρνήθηκαν να πολεμήσουν τους Γερμανούς (με το περιβόητο «πουρκούά»), μετά από διαταγή του Στάλιν, λόγω του ότι τότε ίσχυε το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ. Εν τέλει, ο Στάλιν «υποχώρησε» μπροστά στην θέληση των άλλων δύο –και κυρίως του Τσώρτσιλ- που ήθελαν να ενδυναμώσουν την Γαλλία, ως αντίβαρο στην ενδεχόμενη μελλοντική ανάπτυξη της Γερμανίας. Στην πραγματικότητα, ο Στάλιν δεν ενδιαφερόταν καθόλου για την Γαλλία, την θεωρούσε «ζώνη» των Δυτικών και παραχώρησε στους Άγγλο-Αμερικανούς το δικαίωμα να κάνουν ότι θέλουν στην περίπτωση αυτή. Έκανε λίγο τον σκληρό στην αρχή, για να φανεί αργότερα ότι κάπου υποχωρεί κι αυτός.

Ο Στάλιν ενδιαφερόταν κυρίως για το μέλλον της Πολωνίας. Για να γυρίσουμε, όμως, λίγο πίσω, στο 1939 και να θυμηθούμε πως άρχισε ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος. Στην περιοχή του Ντάντσιχ (Γκντάνσκ στα πολωνικά) οι κάτοικοι ήταν στην συντριπτική τους πλειοψηφία Γερμανοί. Όταν αυτοί, με δημοψήφισμα, αποφάσισαν την ένωση της περιοχής τους με το Γερμανικό Ράιχ, οι Πολωνοί τους αρνήθηκαν το δικαίωμα αυτό. Σε απάντηση,

οι Γερμανοί εισέβαλαν στην Πολωνία και οι Άγγλο-Γάλλοι, κοπτόμενοι δήθεν για την εδαφική κυριαρχία της Πολωνίας, κήρυξαν τον πόλεμο στην Γερμανία. Δύο εβδομάδες μετά την γερμανική επίθεση, εισέβαλαν στην Πολωνία και οι Σοβιετικοί (ήταν σε ισχύ το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ) και κατέλαβαν το ανατολικό της τμήμα. Οι Άγγλο-Γάλλοι, υπέρμαχοι δήθεν της ελευθερίας της Πολωνίας, «παρέλειψαν» να κηρύξουν τον πόλεμο και στους Σοβιετικούς εισβολείς (δεν σας βάζει σε σκέψεις, αυτή η «παράλειψη» των Συμμάχων, αγαπητοί αναγνώστες;

Ότι, ξεκίνησαν τον πόλεμο, όχι για την Πολωνία, αλλά για εξυπηρετήσουν άλλα σκοτεινά συμφέροντα;).

Στην διάσκεψη της Τεχεράνης, τα μελλοντικά σύνορα της Πολωνίας καθορίστηκαν στο άψε-σβήσε.

Κατόπιν απαιτήσεως του Στάλιν, η Σοβιετική Ένωση θα διατηρούσε τα πολωνικά εδάφη που κατέκτησε το 1939 (!!!) και σε αντάλλαγμα, η Πολωνία θα έπαιρνε γερμανικά εδάφη από τα δυτικά της. Οι άθλιοι υποκριτές Άγγλοι και Αμερικανοί, για τους οποίους η αποκατάσταση της Πολωνίας ήταν υποτίθεται θέμα τιμής, δέχτηκαν! Πώς να έχουν τιμή οι άτιμοι; Ο Στάλιν, όμως, δεν περιορίστηκε σ' αυτό. Απαίτησε και τον πολιτικό έλεγχο της Πολωνίας, μέσω του κομμουνισμού! Κάτι πήγε να πει ο Τσώρτσιλ, αλλά ο Ρούζβελτ τον επανέφερε στην «τάξη». Αφού ο σύντροφος Στάλιν ήθελε την Πολωνία, θα την είχε! Για τέτοια «ψιλοπράγματα» θα τσακνόμαστε;

Επίσης, οι τρεις «μεγάλοι», επικύρωσαν την πρότερη συμφωνία Τσώρτσιλ-Στάλιν για τα Βαλκάνια, και επιπροσθέτως έθεσαν εντός

της σοβιετικής «ζώνης» την Ουγγαρία και την Τσεχοσλοβακία. Με την συμφωνία αυτή, 100 εκατομμύρια Ευρωπαίων τέθηκαν αυτομάτως κάτω από την σοβιετική μπότα, χωρίς φυσικά να ερωτηθούν. Πολύ δημοκρατικό αυτό! Δεν συμφωνείτε;

Τέλος, οι «σύμμαχοι» ζητούν από τον Στάλιν να κηρύξει τον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας. Ο σατράπης του Κρεμλίνου ζητά τον ουρανό με τ' άστρα (120.000 τόνους καθαρής βενζίνης, 30.000 φορτηγά, 500 αεροπλάνα και μερικά σημαντικά εδάφη της Ιαπωνίας και αφού ο Ρούζβελτ του λέει να σε όλα, αυτός το... ξανασκέπτεται και ζητά προκαταβολικά τα υλικά ανταλλάγματα και υπόσχεται πως όταν θα τα πάρει, θα κάνει το χατήρι του Ρούζβελτ. Ο Ρούζβελτ δέχεται, ο Στάλιν λαμβάνει ολόκληρη την αμερικανική βοήθεια και αμέσως μετά την ρίψη της ατομικής βόμβας στην Χιροσίμα, κηρύσσει τον πόλεμο στην ημιθανή Ιαπωνία, για να μην χάσει και την εδαφική λεία. Κι έχουν το θράσος αυτά τα τσακάλια να εμφανίζονται και ως... απελευθερωτές της ανθρωπότητας!

Υπάρχει, όμως, και μια μυστική συμφωνία, που δεν γράφτηκε στα πρακτικά, γιατί οι Άγγλο-Αμερικανοί «ελευθερωτές των λαών» δεν ήθελαν να υπάρχουν γραπτές αποδείξεις της πιο μεγάλης ατιμίας τους. Συγκεκριμένα, ο Στάλιν εξασφάλισε, ότι, όσοι Σοβιετικοί πολίτες βρεθούν στα «απελευθερωμένα» από τους Συμμάχους εδάφη, θα επιστραφούν στην ΕΣΣΔ. Στην κατηγορία αυτή υπάγονταν 5 εκατομμύρια Σοβιετικοί στρατιώτες που είχαν αιχμαλωτιστεί από τους Γερμανούς στην διάρκεια του πολέμου, Σοβιετικοί πολίτες που είχαν μεταφερθεί (χωρίς την θέλησή τους) για να εργαστούν στην γερμανική πολεμική βιομηχανία, οι αντικομμουνιστές Ρώσοι στρατιώτες του Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού (ΡΟΑ), καθώς και οι Ουκρανοί, Λετονοί, Λιθουανοί, Εσθονοί, Κοζάκοι, Καυκάσιοι κ.λπ. που συμπολεμούσαν με τους Γερμανούς κατά του μολοσβεκισμού, ακόμα-ακόμα και οι Ρώσοι «Λευκοί» που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους μετά την επικράτηση του κομμουνισμού.

νισμού. Όλοι αυτοί παραδόθηκαν στην απαί-
σια Γκε-Πε-Ου και εν συνεχεία εξοντώθηκαν
στα Γκούλαγκ της Σιβηρίας!

Στην Γιάλτα, επιβεβαιώθηκε και η εκχώ-
ρηση της Ελλάδος στην Δύση. Τον σχετικό
με την Ελλάδα διάλογο μεταξύ Τσώρτσιλ και
Στάλιν, μας μεταφέρει με γλαφυρό τρόπο,
ο αριστερός ιστορικός Β. Ραφαηλίδης, στο
βιβλίο του «Ιστορία του Νεοελληνικού κρά-
τους», σελ. 210: «Ο Στάλιν λέει στους άλλους
ευγενικότατα: Θα ήθελα να ρωτήσω τι συμ-
βαίνει στην Ελλάδα. Και διευκρινίζει αμέ-
σως: Δεν έχω καμιά πρόθεση να κρίνω τους
Βρετανούς, ρωτάω απλώς για να πληροφο-
ρηθώ. Ο Τσώρτσιλ του λέει τότε πως ελπίζει
πως γρήγορα να έρθει η ειρήνη στην Ελλάδα.
Και προσθέτει φιλόφρονα πως η βρετανι-
κή κυβέρνηση είναι ιδιαίτερα υποχρεωμένη
στον στρατάρχη Στάλιν που δεν έδειξε μεγά-
λο ενδιαφέρον για τις ελληνικές υποθέσεις.
Ο Στάλιν ξαναλέει για να μη μείνουν αμφι-
βολίες, πως ούτε να κρίνει τους Άγγλους θέ-
λει ούτε να παρέμβει στην Ελλάδα. Την άλλη
μέρα, ο Τσώρτσιλ λέει στον Στάλιν να στείλει
παρατηρητές στην Ελλάδα και ο Στάλιν του
απαντά πως δε χρειάζεται, έχει πλήρη εμπι-
στοσύνη στη βρετανική πολιτική στην Ελλά-
δα. Ο παραπάνω συγκλονιστικός διάλογος
δεν είναι φανταστικός, είναι καταχωρημένος
στα πρακτικά της διάσκεψης της Γιάλτας,
που έδωσαν στη δημοσιότητα οι Αμερικανοί
το 1955».

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι στην Γιάλτα οι Αμε-
ρικανοί τα 'δωσαν όλα στον Στάλιν (ο βρε-
τανικός λέων ήταν ξεδοντιασμένος και δεν
υπολογίστηκε σχεδόν καθόλου). Αυτό το γε-
γονός, αν λάβουμε υπόψη μας την κατάσταση
που βρίσκονταν τότε οι δύο χώρες, είναι εξω-
φρενικό. Οι μεν ΗΠΑ ήταν μακράν η μεγαλύ-
τερη στρατιωτική δύναμη σε ξηρά, αέρα και
θάλασσα, δεν είχαν υποστεί καμία συνέπεια
του πολέμου (από βομβαρδισμούς κ.λπ.), η
βιομηχανία τους, πολεμική και μη, απέδιδε
ανενόχλητη τα μέγιστα, ο αμερικανικός λαός
ευημερούσε, και το σπουδαιότερο, η απόκτη-
ση της ατομικής βόμβας ήταν θέμα εβδομά-
δων. Από την άλλη μεριά, η Σοβιετική Ένωση
ήταν μια κατεστραμμένη χώρα, ο στρατός της
είχε φθάσει στα όριά του, ο λαός της πεινού-
σε, η εξάρτησή της από την αμερικανική βοή-
θεια ήταν απόλυτη και η απόκτηση της ατομι-
κής βόμβας ήταν ένα μακρινό όνειρο. Για να
μην λέμε πολλά, μόνο και μόνο η απειλή της
ατομικής βόμβας θα αρκούσε για να κάτσει ο
Στάλιν στ' αυγά του.

Διάφοροι ιστορικοί, επιχειρούν να εξηγή-
σουν τα ανεξήγητα, με αστείες δικαιολογίες
του τύπου: «Ο Ρούζβελτ είχε γοητευθεί από
τον Στάλιν», «Ο Ρούζβελτ ήταν φιλο-κομμου-
νιστής» «Υπήρχαν πολλοί κομμουνιστές στο
περιβάλλον του Ρούζβελτ και τον επηρέαζαν
υπέρ της ΕΣΣΔ» κ.λπ. Αυτά είναι για τους
αφελείς. Αλίμονο αν η εξωτερική πολιτική
μας υπερδύναμης καθορίζεται από συναισθη-
ματικούς ή ιδεολογικούς παράγοντες ή από
τις ορέξεις κάποιων προεδρικών συμβούλων.

**Η αλήθεια είναι η εξής: οι δυνάμεις εκεί-
νες που κυβερνούσαν την Αμερική από τα
παρασκήνια, διά του Ρούζβελτ, δηλαδή οι
σιωνιστές, ήταν οι ίδιες ακριβώς που είχαν
επιβάλλει τον κομμουνισμό στην Ρωσία το
1917 και που ουσιαστικά κυβερνούσαν και
την Σοβιετική Αυτοκρατορία, διά του Στάλιν.
Οι σιωνιστές, λοιπόν, που προκάλεσαν τον
2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, είχαν σχεδιάσει έναν
διπολικό μεταπολεμικό κόσμο, υπό την κυρι-
αρχία των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ενώσεως,
και αυτό ακριβώς το σχέδιο εξυπηρετούσαν τα
ματωμένα σύνορα της Γιάλτας.**

Η ΕΥΡΩΠΗ ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ηέκβαση του Β' Παγκοσμίου πολέμου είχε σαν αποτέλεσμα την επικράτηση στον παγκόσμιο πολιτικό στίβο δύο νέων πρωταγωνιστών. Των Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι την πτώση του μπολσεβικισμού.

Οι δύο μη ευρωπαϊκές δυνάμεις οι οποίες σήκωσαν το κύριο βάρος του μεγάλου πολέμου στους κόλπους της παρατάξεως των λεγομένων συμμάχων εξήλθαν από την αναμέτρηση πολιτικά κυρίαρχες. Έτσι παραμέρισαν βίαια τους ευρωπαίους εταίρους τους στο τραπέζι της μοιρασιάς με την σκληρότητα που διακρίνει τους νικητές όλων των εποχών και διένειμαν μεταξύ τους τα λάφυρα που συσώρευσε η νίκη.

Και τα λάφυρα ήταν ατίμητα. Ολόκληρη η Ευρώπη που βγήκε από την λαίλαπα του πολέμου υλικά κατεστραμμένη και πολιτικά αποδυναμωμένη εναπόθεσε τις τύχες της στην μακροθυμία των νέων ισχυρών της παγκόσμιας πολιτικής σκηνής. Η Ευρώπη από πεδίο μαχών κατά την διάρκεια του πολέμου έγινε μετά την λήξη του το θέατρο ενός νέου σκληρού ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων στην προσπάθειά τους να επεκτείνουν την κυριαρχία τους στον κόσμο.

Τα λάφυρα ήταν πράγματι ανεκτίμητα. Ένας ολόκληρος πολιτισμός χιλιετιών με τα υπέροχα ηθικά και υλικά του ερείσματα, τις αξεπέραστες πνευματικές και αισθητικές του αξίες συμπυκνωμένος στην πιο γνήσια και ζωντανή σύγχρονη ιστορική του έκφανση, τον ναζισμό, αγωνίστηκε για την παλινόρθωση και την αναγέννησή του και αφού ηττήθηκε έγινε λεία για τα αδηφάγα σαγόνια των νικητών. Έτσι

εισήλθε ξανά στην μακραίωνη ιστορική του πορεία σε μια νέα χειμέρια νύχτα, την πλέον αγωνιώδη όμως κι ίσως την επιθανάτια.

Ένας ολόκληρος πολιτισμός και μαζί του ο τρόπος ζωής που τον δημιούργησε ισοπεδώθηκε, κακοποιήθηκε, διαστρεβλώθηκε, συκοφαντήθηκε και διασύρθηκε με την ήττα του ναζισμού. Και το έκτρωμά του προσαρμοσμένο στα ευτελή και απατηλά μέτρα των νέων αυθεντών του κόσμου ζεύκτηκε δουλικό υποζύγιο στην υπηρεσία τους και έγινε τιποτένιος διάκοσμος στον νέο πολιτικό τους ανταγωνισμό.

«...Την ιστορία όμως την γράφουν πάντα οι νικητές. Και εξήντα χρόνια τώρα οι νικητές αγωνίζονται να αλλοιώσουν το χαρακτήρα και το νόημα εκείνου του πολέμου. Φωτίζοντας με θρασύτατη μονομέρεια τα ιστορικά γεγονότα, συγκαλύπτοντας με την βαρειά τέφρα της λήθης ουσιώδεις ιστορικές πτυχές, παραχαράσσοντας και συκοφαντώντας τον αγώνα εκείνων που τελικά ηττήθηκαν δεν στάθηκε δύσκολο να ξεγελάσουν τους πολιτικά υποδουλωμένους και πολιτιστικά εκφυλισμένους λαούς της Ευρώπης και να τους επιβάλουν την δική τους νοσηρή ιστορική προοπτική.»

Και οι ευρωπαίοι σύμμαχοι των νέων αυθεντών; Η Αγγλία, η Πολωνία, η Ελλάδα; Αναφέρουμε αυτούς τους τρεις λαούς όχι ενδεικτικά αλλά γιατί υπήρξαν οι μόνοι. Πράγματι όσο σχολαστικά και αν ψάξουμε τον χάρτη της Ευρώπης δεν πρόκειται να βρούμε άλλο λαό που να πολέμησε στο πλευρό των συμμάχων. Οι ευρωπαίοι εταίροι πλήρωσαν την αποστασία τους από τις τάξεις της ενωμένης Ευρώπης με το τίμημα που τους άξιζε. Αποδυναμωμένοι από την γιγαντομαχία που μόλις τελείωσε, πολιτικά εκμηδενισμένοι από την συμμετοχή τους σε μια αντιπολιτιστική συμπαρατάξη δυνάμεων κατάντησαν ξεφτισμένα ανδρείκελα, πολιτικά πiónια στα χέρια των νέων επικυρίαρχων ενός θολού κόσμου που ανέτειλε πάνω από τα καπνισμένα ερείπια του Βερολίνου.

Τιποτένιοι κομπάρσοι, ουραγοί και αθύρματα, βορά των νέων φανταχτερών πρωταγωνιστών της ιστορικής σκηνής του καιρού μας.

Η υπόλοιπη Ευρώπη αφού λύγισε στον υπέρ του πολιτισμού αγώνα της ακολούθησε την αιώνια μοίρα του ηττημένου, ρίχτηκε βάνουσα με θανάσιμες πληγές στο τραπέζι της μοιρασιάς και δέχτηκε στα σπλάχνα της το μαχαίρι των αποτρόπαιων νικητών. Από τότε τεμαχισμένη, αλυσόδετη μέσα στην σκλαβιά της γνωρίζει την μεγαλύτερη πνευματική βαρβαρότητα που είδε ποτέ η ιστορία, υπηρετώντας την υποκρισία των δύο τυράννων της που διασταυρώνουν τα πολιτικά αλλά και τα πολεμικά πυρά τους πάνω στο λεηλατημένο υλικό και πνευματικό της κουφάρι.

Έτσι οδηγηθήκαμε στην τραγική πολιτική και πολιτιστική πραγματικότητα των ημερών μας. Η δυτική Ευρώπη, ένα χλωμό φάντασμα του άλλοτε κραταιού εαυτού της εξέπεσε σε άβουλο συνασπισμό κρατών που υπηρετεί τυφλά τα συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ανατολική Ευρώπη (μέχρι το 1990), μια άψυχη πολιτική μαριονέττα που στέναζε κάτω από το βάρβαρο πέλμα της Σοβιετικής Ένωσης που πάντα την επιβουλεύοταν.

Ολόκληρη η Ευρώπη, η γη όπου γεννήθηκε, ανδρώθηκε και άκμασε ο πολιτισμός, η γη όπου εκτυλίσσεται η θαυμαστότερη ανθρώπινη περιπέτεια εδώ και χιλιάδες χρόνια, κατέληξε σήμερα με την ανατροπή των παραδοσιακών αξιών το τέναγος της πολιτιστικής παρακμής, το δηλητηριασμένο έλος όπου λιμνάζουν οι λογής απεκκρίσεις που απέβαλε ο πολιτισμός κατά την ανέλιξη του μέσα στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Την ιστορία όμως την γράφουν πάντα οι νικητές. Και εξήντα χρόνια τώρα οι νικητές αγωνίζονται να

αλλοιώσουν το χαρακτήρα και το νόημα εκείνου του πολέμου. Φωτίζοντας με θρασύτατη μονομέρεια τα ιστορικά γεγονότα, συγκαλύπτοντας με την βαρεία τέφρα της λήθης ουσιώδεις ιστορικές πτυχές, παραχαράσσοντας και συκοφαντώντας τον αγώνα εκείνων που τελικά ηττήθηκαν δεν στάθηκε δύσκολο να ξεγελάσουν τους πολιτικά υποδουλωμένους και πολιτιστικά εκφυλισμένους λαούς της Ευρώπης και να τους επιβάλουν την δική τους νοσηρή ιστορική προοπτική. Έτσι οι λαοί της Ευρώπης έμαθαν να μισούν το αληθινό ιστορικό τους πρόσωπο και να λατρεύουν τις κούφιες αξίες που διαφημίζουν με δολιότητα οι δύο αδίστακτοι δυνάστες τους.

Ωστόσο στα νωπά μα σκοτισμένα ίχνη των βημάτων της ιστορίας σπιθοβολούν κάποτε φευγαλέες φωτεινές ανταύγειες. Φευγαλέες αλλά ευδιάκριτες από το δυνατό και φιλεύρενο βλέμμα των εκλεκτών που δεν αποδέχτηκαν τα απατηλά ιδανικά που τους επέβαλαν. Και τότε κάτω από το πυκνό πέπλο των ψευδών που κάλυψαν μια ολόκληρη εποχή αποκαλύπτεται μια αλήθεια πρωτοφανέρωτη, ολοζώντανη και λαμπερή.

Διεκδικούμε τον επίζηλο τίτλο του εκλεκτού

Γιατί αποστρέψαμε με περιφρόνηση τα πρόσωπα από τις σαγηνευτικές σειρήνες ενός ατελείωτου υλικού ωφελιμισμού και μιας χαριστικής ελευθερίας χωρίς υπέρτερο πεπρωμένο και φλόγα δημιουργίας, που με περίσσεια υποκρισία μας πρόσφεραν οι δυνάστες της γης μας.

Γιατί μπορούμε να δούμε μακρύτερα από το θολό πολιτικό ορίζοντα όπου στυλώνουν σήμερα τα αδρανή βλέμματά τους οι δημοκρατικές μάζες.

Γιατί μπορούμε ακόμα να ακούσουμε το κάλεσμα του λαβωμένου μας πολιτισμού και να ταχθούμε ξανά υπερασπιστές του.

Γιατί μπορούμε να ξαναδώσουμε στην ιστορία μας την αλήθεια της.

Γιατί κρατήσαμε ανέθευτη τη φυλετική μας ψυχή κι έτσι μπορούμε ακόμα να πιστεύουμε στην Τιμή και το Αίμα.

Γιατί υπεράνω του ατομικού μας πεπρωμένου στήσαμε τον πολιτιστικό μας προορισμό.

Γιατί πάνω απ' όλα θέλουμε να ξαναγιώσουμε τον Κόσμο!

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

29 Ιανουαρίου 1941

Ο μυστηριώδης θάνατος του Ι. Μεταξά

Ας δούμε πρώτα-πρώτα την διεθνή κατάσταση στα τέλη του 1940-αρχές 1941. Κατ' αρχάς, πόλεμος υπήρχε μόνο στο λεγόμενο Δυτικό Μέτωπο. Οι Γερμανοί είχαν ήδη καταλάβει την Γαλλία, τις Κάτω Χώρες, την Τσεχοσλοβακία και την Δυτική Πολωνία και από θέση ισχύος, με γενναιόδωρες πράγματι προτάσεις, προσπαθούσαν να πείσουν τους Άγγλους για μια έντιμη ειρήνη. Ωστόσο, η αγγλική κυβέρνηση αρνείται πεισματικά. Μετά από μερικούς σφοδρούς βομβαρδισμούς του Βερολίνου, η κατάσταση οδηγείται στα άκρα και η γερμανική αεροπορία απαντά με βομβαρδισμούς αγγλικών πόλεων. Την ίδια ώρα, είναι φανερό ότι ο Ρούσβελτ είναι αποφασισμένος να βάλει την Αμερική στον πόλεμο, αλλά συναντά την απροθυμία του λαού του και ψάχνει μια καλή αφορμή για να αλλάξει τα πράγματα. Στις αρχές του 1941, ο πόλεμος έχει μεταφερθεί στην Βόρειο Αφρική, όπου οι Άγγλοι συντρίβουν τους Ιταλούς. Στα ανατολικά, ισχύει ακόμη το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ, αλλά ο Χίτλερ έχει πάρει την από-

φαση να επιτεθεί στην Σοβιετική Ένωση, τον μήνα Μάιο, μόλις γίνει σκληρό το χόμα των ρωσικών πεδιάδων για να μπορούν να κινηθούν τα γερμανικά άρματα μάχης (νεότερα ιστορικά στοιχεία αποδεικνύουν ότι και ο Στάλιν έκανε ετοιμασίες για να επιτεθεί στην Γερμανία).

Στα δικά μας τώρα. Ως γνωστόν, την 28η Οκτωβρίου του 1940 μας επιτέθηκαν οι Ιταλοί. Εμπνευστής της επίθεσης ήταν ο Γ. Τσιάνο, υπουργός Εξωτερικών της Ιταλίας και γαμπρός του Μουσολίνι, ο οποίος αποδείχθηκε (το 1943) ότι ήταν πράκτορας των Άγγλων και εκτελέστηκε! Η επίθεση έγινε αποδεδειγμένα εν αγνοία του Χίτλερ, ο οποίος δεν ήθελε μπλεξίματα στα Βαλκάνια. Ο ελληνικός στρατός γράφει καθημερινώς σελίδες δόξας στα χιονοσκεπή βουνά της Βορείου Ηπείρου ωθώντας τους Ιταλούς στην... θάλασσα. Το πιο σημαντικό; Η κατάσταση δεν φαίνεται αναστρέψιμη.

Να ένα τεράστιο πρόβλημα για τον Χίτλερ, εν όψει της επικείμενης εκστρατείας προς Ανατολάς! Πρέπει να κλείσει αμέσως

Πράγματι «περίεργος» ο χαμός του Εθνικού Κυβερνήτη και πατρός του ιστορικού «ΟΧΙ» Ιωάννη Μεταξά, στις 29 Ιανουαρίου 1941, σε ηλικία 72 ετών και μάλιστα σε μια κρίσιμη ιστορικά περίσταση. Θα εξετάσουμε λεπτομερώς εάν επρόκειτο για φυσιολογικό θάνατο ή για δολοφονία, και εάν ισχύει το δεύτερο ποιοι ήταν οι εμπνευστές της. Επίσης, θα αναλύσουμε τις συνέπειες που είχε για το μέλλον του έθνους ο πρόωρος χαμός του Ι. Μεταξά.

το νέο μέτωπο που άνοιξαν οι Ιταλοί (στην ουσία οι Άγγλοι μέσω του πράκτορά τους Τσιάνο) με κάθε τρόπο. Για να συμβεί αυτό υπάρχουν δύο τρόποι: ή να επιτευχθεί ειρήνη με γερμανική παρέμβαση ή να εισβάλλουν τα γερμανικά στρατεύματα στην Ελλάδα. Στην πρώτη περίπτωση θα πρέπει να γίνουν σεβαστές οι αξιώσεις της νικήτριας Ελλάδος και να ταπεινωθεί η «σύμμαχος» Ιταλία, ενώ στην δεύτερη περίπτωση θα πρέπει να καταστρωθεί σχέδιο εισβολής, να βρεθούν ικανές δυνάμεις που θα αποδεσμευθούν από αλλού, να γίνουν διαπραγματεύσεις για την διέλευση των στρατευμάτων με τις γειτονικές της Ελλάδος χώρες (Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία), και εν συνεχεία θα υπάρχουν απώλειες, θα πρέπει να μείνει στην περιοχή ικανός αριθμός στρατευμάτων (κατοχής) και τέλος το πιο σπουδαίο, εξαιτίας των προαναφερθέντων λόγων θα πρέπει να καθυστερήσει η έναρξη της εκστρατείας κατά του Μπολσεβικισμού. Επιπλέον, ο Χίτλερ, γνωστός θαυμαστής του ελληνικού πνεύματος, έχει έναν λόγο παραπάνω για να μην εισβάλλει στην Ελλάδα. Επιλέγεται αμέσως η διπλωματική οδός.

Η πρώτη κίνηση γίνεται στα μέσα Δεκεμβρίου 1940, επί ισπανικού εδάφους, μέσω του πρεσβευτή της συμμάχου των Γερμανών Ουγγαρίας Ρ. Αντόρκα. Ο επικεφαλής των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών Φον Κανάρης τον πείθει να μεταφέρει αυτός τις γερμανικές προτάσεις στην ελληνική πλευρά. Ο Ούγγρος πρέσβης δεν χάνει καιρό και στις 17 Δεκεμβρίου μεταφέρει την γερμανική πρόταση στον Έλληνα πρεσβευτή στην Μαδρίτη Περικλή Αργυρόπουλο. Η πρόταση περιλαμβάνει τα εξής: Άμεση κατάπαυση του πυρός και δημιουργία νεκρής ζώνης, στην οποία θα εγκατασταθεί γερμανική στρατιωτική δύναμη ως εγγύηση για την διατήρηση της ειρήνης. Από εκεί και μετά η Ελλάδα θα διατηρήσει όσα εδάφη είχε κατακτήσει ο στρατός της και θα επιστρέψει στο καθεστώς της ουδετερότητας.

Ο Αργυρόπουλος μεταφέρει αμέσως την

γερμανική πρόταση στον Ι. Μεταξά. Ο Ι. Μεταξάς δέχθηκε με ανακούφιση την πολύ ευνοϊκή πρόταση, αλλά είχε και τις αμφιβολίες του γι' αυτήν εφόσον διατυπώθηκε μέσω τρίτων. Ζητά, λοιπόν, να υποβληθεί άμεσα στον ίδιο από επίσημο εκπρόσωπο της Γερμανίας, για λόγους αξιοπιστίας. Επίσης, ο Εθνικός Κυβερνήτης δεν έχει λόγους να βιάζεται για άμεση κατάπαυση του πυρός, από την στιγμή που ο ελληνικός στρατός συνεχίζει την νικηφόρο προέλαση

του, οπότε ημέρα με την ημέρα η διαπραγματευτική μας θέση καλυτερεύει.

Όμως, οι Γερμανοί βιάζονται. Στα τέλη Δεκεμβρίου, καταφτάνει στην Αθήνα σε μια επίσκεψη υψηλού ρίσκου, ο Φον Κανάρης και φιλοξενείτε από τον προσωπικό του φίλο (πράκτορα των Γερμανών προφανώς) Ανδρέα Καρπαθάκη, σε βίλα στην Φρεατίδα. Εκεί συναντάτε με τον Γερμανό στρατιωτικό ακόλουθο στην Αθήνα Συνταγματάρχη Κρίστιαν Φον Κλεμ (ο οποίος είχε Ελληνίδα σύζυγο) και με τον Στρατηγό Τέτση, εκπρόσωπο του Ι. Μεταξά και επαναλαμβάνει επίσημα την γνωστή γερμανική πρόταση. Ακολουθεί συνάντηση του Φον Κλεμ με τον Ι. Μεταξά και ο Εθνικός Κυβερνήτης αποφασίζει να μιλήσει με τον Βασιλέα Γεώργιο. Ο αγγλόφιλος Βασιλέας δεν δέχεται καμία συζήτηση επί της γερμανικής προτά-

σεως και εμφανίζει ενώπιον του Ι. Μεταξά τον απεσταλμένο του Αμερικανού προέδρου Ρούζβελτ Συνταγματάρχη Ντόνοβαν, ο οποίος του τάζει λαγούς με πετραχήλια προκειμένου η Ελλάδα να συνεχίσει να πολεμά. Κάπου εκεί παγώνουν οι συζητήσεις επί της γερμανικής προτάσεως και ο Ι. Μεταξάς αναζητά την κατάλληλη ευκαιρία να τις επαφέρει.

Εν τω μεταξύ, στις 13 Ιανουαρίου καταφθάνει στην Αθήνα ο Άγγλος Αρχιστράτηγος Ουέηβελ και έχει συνάντηση με τον Ι. Μεταξά. «Προσφέρει» προς ενίσχυση της Ελλάδος, ένα εκστρατευτικό σώμα αποτελούμενο από δύο συντάγματα πεζικού και πενήντα άρματα μάχης. Ο Ι. Μεταξάς αρνείται φυσικά την γελοία «προσφορά»-παγίδα των Άγγλων και ο Ουέηβελ φεύγει άπραγος. Είναι φανερό ότι οι Άγγλοι βιάζονται να προκαλέσουν με την παρουσία τους την γερμανική επίθεση στην Ελλάδα, το ταχύτερο δυνατόν. Μόνο εμπόδιο στα επιβλαβή

για τα ελληνικά συμφέροντα σχέδιά τους, ο Ι. Μεταξάς. **Αποφασίζουν να τον βγάλουν από τη μέση.**

Τις επόμενες ημέρες, ο Ι. Μεταξάς πέφτει στο κρεβάτι με οξεία αμυγδαλίτιδα και την 29η Ιανουαρίου «πεθαίνει». Του «θανάτου» είχε προηγηθεί ένεση στον ασθενή από Άγγλο αρχίατρο, ο οποίος άγνωστο πως βρέθηκε στο προσκέφαλό του: «Ο Άγγλος υποστράτηγος κ. Ντ' Αλμπιιάκ, ελθών εκ Κρήτης επίτηδες συνωδευέτο και από Άγγλον αρχίατρον του βρεττανικού ναυτικού, όστις και έκαμε ιδιοχείρως ένεσιν εις τον ασθενή» (πηγή: εφημερίδα «Βραδυνή» της 30/01/1941).

Πέραν της λαϊκής πεποίθησης, ότι «οι Άγγλοι έφαγαν τον Μεταξά», έχουμε σημαντικές και αξιόπιστες μαρτυρίες που επιβεβαιώνουν την εκδοχή της δολοφονίας. Όπως π.χ. του υπουργού Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκη, ο οποίος είπε αργότερα με νόημα για τον «θάνατο» του Ι. Μεταξά: «**Αν είχαμε τον Μεταξά σε νοσοκομείο τρίτη θέση θα ζούσε.** Έχουμε, επίσης και την περίπτωση Παξινοú, Διευθυντού Γενικής Ασφαλείας Αθηνών, ο οποίος κατέφυγε στην Αίγυπτο μετά την κατάληψη της Ελλάδος από τους Γερμανούς. Σε μια δεξίωση της αγγλικής πρεσβείας και ευρισκόμενος σε κατάσταση ευθυμίας, ο Παξινός είπε σε παρέα Άγγλων αξιωματικών ότι γνωρίζει τα πάντα σχετικά με τον «θάνατο» του Ι. Μεταξά και ότι μόλις

τελειώσει ο πόλεμος θα γράφει ένα βιβλίο γι' αυτά που ξέρει, ένα βιβλίο που δεν θα αρέσει καθόλου στους Βρετανούς. Μερικές ημέρες αργότερα, ο Παξινός βρέθηκε μαχαιρωμένος από «αγνώστους» σ' ένα σοκάκι του Καΐρου. Τέλος, ο καλά πληροφορημένος Ρεμόν Καρτιέ, έγκριτος ιστορικός, και ανήκων στο «συμμαχικό» στρατόπεδο, έγραψε στην «Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου», σελ. 261: «Στις 29 Ιανουαρίου ο “Έλλην Μόλτκε”, ο γερμανόφιλος που δεν είχε πάψει ποτέ να ελπίζει σε μια γερμανική μεσολάβηση, ο δραστήριος δικτάτορας Μεταξάς πεθαίνει. Ο Τσώρτσιλ βλέπει σ' αυτόν τον θάνατο την άρση του κυριότερου εμποδίου, που εμπόδιζε την πραγματοποίηση του βαλκανικού σχεδίου του».

Ας δούμε τώρα εν συντομία τι θα γινόταν και τι δεν θα γινόταν, εάν ζούσε ο Ι. Μεταξάς. Πρώτα απ' όλα, σίγουρα δεν θα

ερχόταν στην Ελλάδα το βρετανικό εκστρατευτικό σώμα. Το πιθανότερο από κει και μετά, ήταν να γίνει αποδεκτή η γερμανική μεσολάβηση που θα σήμαινε το τέλος του πολέμου με τους Ιταλούς. Η Ελλάς θα ενσωμάτωνε την πανάρχαια ελληνική γη της Βορείου Ηπείρου και θα περνούσε στην ουδετερότητα. Θα γλίτωνε έτσι όλα τα δεινά που ακολούθησαν και που έφεραν την χώρα και τον λαό μας δεκαετίες πίσω: την κατοχή, και τον συμμοριτοπόλεμο με τις καταστρεπτικές τους συνέπειες. Επίσης, δεν θα καθυστερούσε η γερμανική επίθεση στην χώρα του Στάλιν και πιθανόν το αποτέλεσμα του πολέμου να ήταν διαφορετικό και ο κόσμος μας να ήταν καλύτερος. Η Ελλάδα πάντως, και στη μία και στην άλλη περίπτωση, θα προόδευε και θα ευημερούσε.

Γ. Δημητρακόπουλος

η τελευταία επίσημη διακοίνωση

Διακοίνωσις του Έλληνος Πρωθυπουργού Ι. Μεταξά Προς την Βρετανικήν Κυβέρνησιν - 18 Ιανουαρίου 1941

«Είμεθα αποφασισμένοι να αντιμετωπίσωμεν καθ' οιονδήποτε τρόπον και με οιασδήποτε θυσίας ενδεχομένην γερμανικήν επίθεσιν, αλλ' ουδόλως επιθυμούμεν να την προκαλέσωμεν, εκτός εάν η Μεγάλη Βρετανία θα πδύνατο να μας παράσχη εις Μακεδονίαν την απαιτουμένην βοήθειαν. Εξεθέσαμεν δια μακρών εις τον στρατηγόν Ουείβελ ποία θα έπρεπε να είναι η έκτασις της βοθηείας αυτής. Η προσφερομένη βοήθεια (24 πυροβόλα εκστρατείας, 12 βαρέα πυροβόλα, περί τα 40 αντιαεροπορικά πυροβόλα, 24 αντιαρματικά πυροβόλα και 65 άρματα μεσαία και ελαφρά) είναι απολύτως ανεπαρκής, ασχέτως της πλήρους απουσίας δυνάμεων πεζικού. Συνεπώς, ενώ η μεταφορά της δυνάμεως ταύτης εις Μακεδονίαν θα απετέλει πρόκλησιν, η οποία θα επέφερε την άμεσον επίθεσιν εναντίον μας των Γερμανών και πιθανώς και των Βουλγάρων, η ανεπάρκεια της δυνάμεως αυτής καθιστά ασφαλή την αποτυχίαν της αντιστάσεώς μας. Επί πλέον, μας εδηλώθη κατηγορηματικώς ότι η Γιουγκοσλαυία, διατεθειμένη σήμερον να αμυνθή κατά ενδεχομένης διαβάσεως του γερμανικού στρατού δια του εδάφους της, θα απέσυρε την διαβεβαίωσιν ταύτην εις περίπτωσιν γερμανικής επιθέσεως προκαλουμένης υπό της αποστολής βρετανικών στρατευματών εις Μακεδονίαν...»

Αυτή είναι επίσης και η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ επίσημη διακοίνωσις που υπέγραψε σαν πρωθυπουργός ο Ιωάννης Μεταξάς!

«ΤΡΙΤΤΥΣ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ ΕΦΑ»

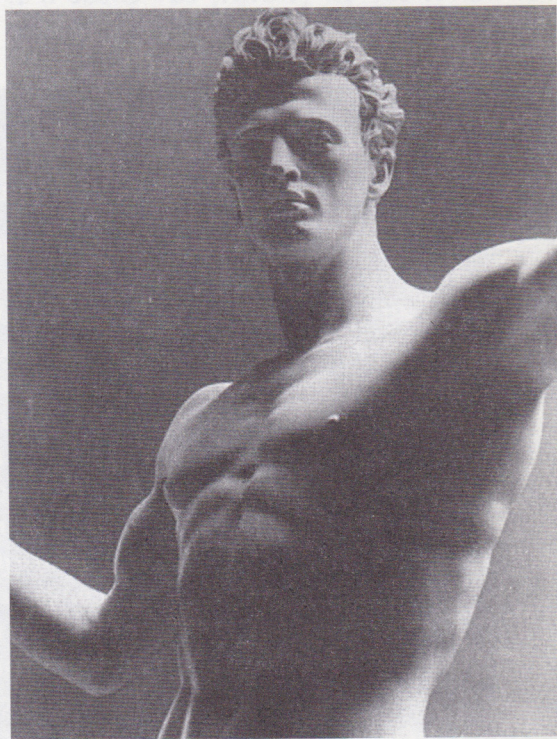
Η ΑΣΩΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΓΑΝΙΣΤΩΝ

Κεφαλή είναι ο Λόγος δηλαδή η Οντολογία. Σώμα είναι ο Μύθος που διατρέχει την Πόλι ως νευρικός ιστός και συνεγείρει όλα τα μέλη της σε συλλογικό βίωμα. Κατέναντι στην θεολογία η οντολογία, απέναντι στην θρησκεία ο μύθος. **Η θρησκεία και ο υλισμός είναι θεσμοί ευεργεσίας για τους απόκληρους της οντολογίας.** Η ηδονή της αγέλης είναι αντίθετη στην οδύνη του δημιουργού, το τρυφηλό υφάδι, στον ανδρείο στήμονα. Η ανήθικη αγάπη του Προμηθέα δωρίζει το φώς στους ανθρώπους. Η αθωότης είναι η αρετή του νέου λόγου διότι ίσταται υπεράνω του επαίνου και της μομφής. Αντίθετος στον δρόμο της αγέλης είναι ο δρόμος του αγώνα. Τι είναι επανάσταση; Η διηκεής δράση του Λόγου, η πλαστούργηση του εαυτού, η πειθαρχία, η νίκη. Ο χαρούμενος δημιουργός, ο πλαστουργός της ιστορίας θέτει σκοπούς δίχως ιδανικά. Οι στενοί ευρωπαϊκοί εθνικισμοί είναι μαωρία εκτός του λόγου της ιστορίας. Ο υλισμός είναι η χριστιανοποίηση και ενοχοποίηση της ιστορίας. Η οντολογία είναι το ίαμα του πολιτισμού. Η κατάπτωσή της είναι η πίστη. Ο πολεμιστής είναι ο εραστής της αιωνιότητας.

Η νομική επιστήμη ή ο νομικός μας πολιτισμός όπως αυτόρεσκα τον αποκαλούμε είναι μέρος του δυτικού χριστιανικού πολιτισμού και στυλοβάτης των αξιών του. Επομένως ένα εγχείρημα ανατροπής των αξιών αυτού του πολιτισμού δεν μπορεί να κριθεί με κανόνες υποκείμενους σε αρχές, που το εγχείρημα δεν αναγνωρίζει. Μόνον η οντολογία υπέρκειται. Η επιστήμη, νομική ή άλλη, είναι η μέθοδος της κυρίαρχης πολιτιστικής τάξης, που υποτάσσει την οντολογία στην δική της αξιακή θεμελίωση, ώστε να εμφανίσει την σχετική και μόνον εντός των ορίων της επικρατείας της ισχύ της, ως καθολική και απόλυτη. Η αμφισβήτηση της σύστασης της αξιακής πυραμίδας του δυτικού πολιτισμού δεν μπορεί να κριθεί

με όρους υποκείμενους στην αξιακή αυτή πυραμίδα, που μέσα στον ιστορικό χρόνο είναι σχετική και εφήμερη, αλλά με υπερϊστορικά, δηλαδή οντολογικά κριτήρια. Συνεπώς η θεμελίωση του Αρίου πολιτισμού δεν δύναται να οικοδομηθεί παρά μόνον επί των ερειπίων του δυτικού πολιτισμού και των αξιών του.

Η οντολογία ενός Νέου πολιτισμού δεν εκλιπαρεί την νομιμοποίησή της από τον κοσμοπολιτισμό που την καταδυναστεύει, αλλά την επιβάλλει σε αυτόν, με την ρώμη του ανατέλλοντος μύθου και την ορμή της λαϊκής κοινότητας, πριν αποσυνθέσει τον κοινωνικό κορμό του, οικοδομώντας την Πόλι της επί των ερειπίων αυτού.

Κηρύσσουμε την επανάσταση του Νέου Λόγου που κραταιώνει την Άρια πολιτεία της Ευρώπης κατέναντι στην μυγαδική δημοκρατία του Ατλαντισμού. Επομένως οφείλουμε να εκκαθαρίσουμε οριστικά το θολό τοπίο του

πολιτιστικού περιθωρίου της πατρίδας μας, όπου συναγελάζονται, λιμνάζουν, διαγκωνίζονται αλλά κατά παράδοξο τρόπο δρούν παραπληρωματικά, πολιτικο-ιδεολογικά συσσωματώματα που εκκινούν από ριζικά διαζευκτικές πολιτιστικές αφηρησίες. Κατ' οικονομίαν διακρίνουμε το ανωτέρω συννοθύλευμα στις δύο βασικές κατηγορίες του. Την ασώματο κεφαλή των Ελλήνων παγανιστών και το ακέφαλο σώμα των χριστιανών εθνικιστών. Η συρραφή τους στον ενιαίο κορμό του ελληνόφρονος ιδεολογικού και πολι-

τικού περιθωρίου, που έγινε με την σακορράφα του αντιεβραϊσμού έπλασε τον πιο δύσμορφο πολιτιστικό φρανκεστάιν των ημερών μας, που είναι περισσότερο γελοίος απ' όσον αποκρουστικός, ώστε να προκαλεί αντί του δέους, οίκτο, θυμηδία και αποστροφή.

Η απουσία οντολογικής βασάνου, η στοχαστική ανεπάρκεια και η έλλειψη φιλοσοφικής στοιχείωσης ή άλλως η φιλοσοφική πενία των λαλίστατων Ελλήνων εθνικών, παγανιστών, αρχαιολατρών, δωδεκαθεϊστών κοκ των ημερών μας, αφήνει άναυδο κάθε μελετητή και προξενεί θλίψη όχι καθ' εαυτή, αλλά διότι καθιστά τους ιδίους και την ευτελή επιχειρηματολογία τους ευχερή λεία κάθε δογματικού χριστιανού θεολόγου, που αφού καταδείξει την ανυποψίαστη γραφικότητα τους, κατ' επέκταση θεωρεί ότι δικαιούται να διαλαλεί την υπεροχή του δόγματός του έναντι της ελληνικής οντολογίας.

Η λεγόμενη θρησκεία των Ελλήνων εθνικών είναι η δίχως λαϊκό σώμα και μυθικό

υπόστρωμα μωμιποίηση της ελληνικής οντολογίας, μια ασεβής τυμβωρυχία της κιβωτού του ελληνικού πολιτισμού, ο οποίος έχει περατώσει τον ιστορικό του κύκλο εδώ και 18 αιώνες, από μια (ή και δύο ή τρείς) περιθωριακή ομάδα κενόδοξων "αρχαιολατρών", που μέσα σε ένα κούφιο κέλυφος ή ένα πουκάμισο αδειανό, επιχειρεί να θωρακίσει την ψυχολογική αναπηρία και την πνευματική της ανεπάρκεια, δραπετεύοντας από την ιστορική συγκυρία. Είναι ένας παγανιστικός ασκητισμός ερήμην

της Πόλεως, ακριβώς ιδίου φυράματος με τον χριστιανικό ασκητισμό που καταγγέλλει. Ο Ζεύς δεν επιστρέφει δίχως την Πόλι Του, ο υπερβόρειος Απόλλων αρνείται να φανερωθεί δίχως τον λαό Του. Γι' αυτό η σχέση των Ελλήνων εθνικών, η οποία επιχαιρεί (!) για την νομιμοποίηση που της παρέσχε ο υπερατλαντικός Ιουδαίος δυνάστης, "αναγνωρίζοντας" την ως επίσημη θρησκεία μεταξύ των λοιπών ιδιωτικών θρησκειών του κοσμοπολιτισμού, δεν είναι η αναλαμπή ενός πολιτισμού ούτως ή άλλως οριστικά τεθνεώτος, αλλά μια κούφια ασώματος κεφαλή που ουδαμού περιέχεται και ουδέν περιέχει.

«Ου παγάν λαλέουσαν», το Όν δεν λαλεί πλέον τον ελληνικό Λόγο.

ΤΟ ΑΚΕΦΑΛΟ ΣΩΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

Για τον Άριο όπως και για τον Έλληνα το Είναι προηγείται του όντος άρα και του

όντως ὄντος, δηλαδή του θεού. Η Οντολογία είναι θεωρία, διότι ιππεύοντας το Είναι θέτει το ερώτημα πριν την απόκριση. “Ο Χριστός Είναι;”. Και στο ερώτημα επιστρέφει αενάως. Η εσχατολογία είναι δόγμα διότι αφιππεύοντας από το Είναι διαθέτει την απόκριση πριν το ερώτημα. “Είναι ο Χριστός”. Και αποστρέφεται το ερώτημα διηλεκτικά. Εσχατολογία είναι η ζηλωτική επίκληση του σκοπούμενου τέλους της ιστορίας και του αιώνος, ως κανόνος ερμηνείας του ιστορικού και κοσμικού παρόντος. Η εσχατολογία ως γραμμικότητα που εξαρτά το παρόν από τα έσχατα, δηλαδή την ημέρα της κρίσεως είναι βιβλική και ιουδαϊκή και συνεπώς ασύμβατη προς την αιώνια ανακύκληση της Οντολογίας του Μεγάλου Ενιαιτού. Η Οντολογία είναι μυθική και Αρία. Για τον Άριο η ανατροπή της κοσμικής τάξης από τον παντοδύναμο θεό (γέννηση της ψυχής, ατομική ψυχή, ανάσταση των σωμάτων) είναι ύβρις. Για τον Χριστιανό είναι σωτηρία.

Οι ατομικές ψυχές που γεννώνται και ωστόσο είναι αθάνατες είναι για τον ελληνικό πολιτισμό μια εντελώς καινοφανής, ασεβής και αντιπαραδοσιακή οντολογική εκδοχή, παλαιοχριστιανικής κοπής και δη Αυγουστίνειας που οι χριστιανοί, όταν επιτέλους κατενόησαν την ελληνική οντολογία και διέγνωσαν την ασύγγνωστη εκτροπή τους φρόντισαν να την συγκαλύψουν και εξωραϊσουν με νέφη εσχατολογίας.

Οι Έλληνες μύστες δεν είχαν θέαση του υπάτου Ενός που κείται επέκεινα, αλλά της όψης του, του Είναι ενθάδε, δηλαδή του Αγαθού και η θέα αυτή ήταν βιωματική και όχι διανοητική. Ήταν θέαση του καθολικού νοός και όχι της ατομικής διανοίας όπως νόμιζαν οι Πατέρες. Έτσι η Πλωτωνική έκσταση είναι άνω θέα του αϊδίου φωτός δια μέσου του Είναι που είναι το Βλέμμα του Ενός ενθάδε και όχι δαιμονική παραίσθηση των κτιστών ιδεών όπως ισχυρίζεται η πατερική θεολογία και οι νεορθόδοξοι κληρονόμοι της με ταγό τους τον αείμνηστο Ρωμανίδα. Η Αλήθεια είναι μια και πολλά τα θραύσματά της, που ως κόκκοι αδάμαντος είναι εγκατεσπαρμένα σε

κάθε θρησκεία, η οποία είναι περιεχόμενο και ουχί περιέχον κάθε πολιτισμού. Δόγμα είναι η ζηλωτική αποκλειστικότητα της σωτηρίας και ο αποκλεισμός της αλλοδοξίας από την Αλήθεια. Ο Χριστιανισμός είναι δογματικός. Ο Αριανισμός είναι θεωρησιακός.

Ο Χριστιανισμός διαλέγεται επιλεκτικά με τον Αριστοτέλη, που μέσω της φιλοσοφίας κολόβωσε την οντολογία και την συνέστειλε στην μεταφυσική. Μνημονεύει τον Πλάτωνα ίσια κι ίσια για να αφορίσει την άνω θέα του «κτιστού» κόσμου των αρχετύπων ιδεών ως δαιμονικό παραλήρημα και σιωπά εκκωφαντικά ως προς την επιστροφή στις πηγές του στοχασμού του ὄντος, δηλαδή τους προπλάτωνικούς οντολόγους. Απομυζά τους σταϊκούς και τους νεοπλατωνικούς και εν συνεχεία τους εξοβελίζει στο πυρ το εξώτερον. Οι Ιεράρχες προτρέπουν “ως αν εξ ελληνικών” αλλά μόνον μέσα από τις παραμορφωτικές διόπτρες του δόγματος. Ο Αρέθας και ο τραγικός Βοήθιος δεν είναι ο κανόνας, αλλά οι φωτεινές εξαιρέσεις μέσα στο δογματικό σκοτάδι.

Το 341-342 είναι χρονιά αγρίας αλληλοσφαγής των ρωμηών της Κωνσταντινούπολης και της Αλεξάνδρειας. Σε διάστημα ενός έτους αλληλοσφάχτηκαν πολλαπλάσιοι αιρετικοί αρειανοί και ορθόδοξοι ρωμηοί από όσους εξόντωσαν όλοι οι αυτοκρατορικοί διαγωμοί από τον Νέρωνα μέχρι τον Διοκλητιανό. Και εάν ο Άρειος, ενθερμος όσο και έντιμος θιασώτης του ιουδαϊκού μονοθεϊσμού, διαπρήσιος από άμβωνος κήρυκας και δημεγέρτης ρήτορας δεν πέθαινε από γαστρορραγία καθ’ οδόν προς την εκκλησία όπου θα ήρετο ο αφορισμός του κατ’ εντολήν του Μ. Κωνσταντίνου, το ελληνικών-νεοπλατωνικών καταβολών Τριαδικό δόγμα θα ήταν σήμερα αιρετική παρωνιχίδα στο χριστιανικό οικοδόμημα και ένα ιώτα θα είχε αλλοιώσει ριζικά το Σύμβολο της Πίστεως: «ομοιούσιο» αντί «ομοουσίου». Οι δε επίσκοποι μας, 18 αιώνες τώρα θα δοξολογούσαν τον Μέγα Άρειο και θα εξόρκιζαν τον βέβηλο αιρετικό Αθανάσιο. Εν πάσει περιπτώσει ευγνωμονούμε την Πρόνοια που στερώντας μας τον Άρειο επέτρεψε στους ρωμηούς Ιεράρχες να εμβολιάσουν με

τον ελληνικό λόγο την έως τότε ιουδαϊκή γνωστική αίρεση και να μορφοποιηθούν έτσι το ελληνο-ιουδαϊκό αμάλγαμα που έκτοτε απεκλήθη Χριστιανισμός.

Κατά τους νεορθόδοξους απολογητές των ημερών μας, που απενίζονται με πραότητα από το ύψος της μακροθυμίας τους τις σπαρταξικάρδιες έριδες των αρχαιοθρησκων φατριών, οι νεοέλληνες αρχαιοθρησκοί έχουν αναφαίρετα το δικαίωμα του θρησκευτικού αυτοπροσδιορισμού τους, αφού το ορθόδοξο ήθος είναι βίωμα καταλαγής και αλληλοπεριχώρησης. Η θρησκευτική και πνευματική ηγεμονία, όπως αντίστοιχα και η πολιτική εξουσία κάθε εποχής χορηγεί απλόχερα την ανοχή της στην γραφικότητα, επειδή γνωρίζει ότι δεν απειλείται από αυτήν. Μάλιστα χρειάζεται την γραφικότητα ως άλλοθι υπεροχής, συνδιαλλαγής και δημοκρατίας για να πασπαλίσει με την χρυσόσκονη της πολυφωνίας την στυγνή επικυριαρχία της. Ωστόσο, ο ιστορικός κυματισμός της Ρωμηοσύνης ανά τους αιώνες άλλα περί του ορθόδοξου ήθους διδάσκει. Η τετριμμένη αναφορά στην σκύ-

λευση της Υπατίας από τα τάγματα των φθονερών πλιατσικολόγων του Κυρίλλου είναι η απόλυτη καταφυγή των αστοιχειώτων αρχαιολατρών. Όμως ακόμη και γι' αυτή τη στυγερή δολοφονία δεν ακούστηκε κατά μήκος της ιστορίας μια αδαμάντινη αίτηση συγγνώμης των Ορθόδοξων ζηλωτών της καταλαγής και της αλληλοπεριχώρησης. Ακόμη και σήμερα οι νεορθόδοξοι απολογητές, γνήσιοι απόγονοι του βυζαντινού λογιωτατισμού επιχειρούν με θράσος, μέσα από λεκτικές περικοκλάδες και βοστρυχοειδείς συλλογισμούς να διαστρέψουν τα γεγονότα και να αποσείσουν τις ευθύνες του αγίου τους για το ανατριχιαστικό έγκλημα. Αλλά η Υπατία, η βεβήλωση της παγανιστικής λατρείας και η καταστροφή των Ναών είναι πταίσματα ενόπιον των εγκλημάτων της Ρωμηοσύνης εντός των ορθοδόξων τειχών. Από την αλληλοσφαγή ορθοδόξων και αρειανών τον 4ο αιώνα, τον χασάπη Μέγα Θεοδόσιο και τον παιδοκτόνο Μέγα και Άγιο Κωνσταντίνο και τους Στουδίτες μοναχούς, δια της Εικονομαχίας και των εμφυλίων συγκρούσεων μέχρι τους Ζηλωτές της Θεσσαλονίκης, την Ησυχαστική έριδα και την σκύλευση του πτώματος του Γρηγορά, η ιστορία της Ρωμηοσύνης βρίθει από εξορνυμένους οφθαλμούς, κομμένα μέλη, δηλητηριασμένα πτώματα, ακέφαλα σώματα και ασώματες κεφαλές αυτοκρατόρων, πνευματικών ανθρώπων και κοινών θνητών. Και από τον Πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο που εξάχνωσε στην πυρά τους "Νόμους" του Πλήθωνα οργανώνοντας μεθοδικά μέχρι τον Μυστρά τον αφανισμό κάθε αντιγράφου, αυτό το αιώνιο, ανεξίτηλο σύμβολο δοσιλογισμού και υποτέλειας, αυτόν τον βδελυρό χαμαιλέοντα, τον προσκυνημένο ταγό που εγκατέλειψε στην δήωση, την σύλληψη και την ατίμωση τους τάφους των προγόνων του Ρωμηών αυτοκρατόρων στον ναό των Αγίων Αποστόλων για να σώσει το τομάρι του, έως τον Παλαιών Πατρών Γερμανό που εκήρυξε την επανάσταση στην Λαύρα με την πιστόλα στον κρόταφο και τον Παπαφλέσα, δεσμώτη του Κολοκοτρώνη που εξιλεώθηκε στο Μανιάκι, η Ρωμηοσύνη με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, διαλάλησε, περιφρούρησε και συ-

Ο Χριστιανισμός ήταν η σύζευξη του Ελληνισμού με τον Ιουδαϊσμό. Ο μιγαδικός γάμος κράτησε 2.000 χρόνια και μέσα από την Μεταρρύθμιση γέννησε ένα παρά φύση τέκνο: Τον Δυτικό πολιτισμό. Ο Νέος Λόγος του Αριανισμού είναι το ανέκκλητο διαζύγιό τους, που έχει ήδη προβάλλει στον ιστορικό ορίζοντα.

ντήρησε το ενδοτικό βίωμα της αλληλοπεριχώρησης και της καταλαγής με τον αλλόφυλο Τούρκο κατακτητή και δυνάστη.

Όταν οι ταγοί είναι εξωνημένοι στον δυνάστη τότε ο λαός είναι ένα ακέφαλο σώμα. Γι' αυτό ο καθημαγμένος ρωμός χρειάστηκε τετρακόσια χρόνια για να βρεί τον δρόμο της λευτεριάς. Ακόμη και σήμερα οι νεορθόδοξοι ρωμηοί θεολόγοι αποκηρύττουν μετά βδελυγμίας την αστική και εθνοφυλετική Επανάσταση του 21, που "αν δεν είχε γίνει, η Ρωμηοσύνη θα είχε αφομοιώσει την Τουρκιά", όπως πάλαι ποτέ η Ελλάδα την Ρώμη.

Το μίσος των Ρωμηών κατά των Φράγκων έχει πρώτα φυλετικές και μετά πολιτιστικές καταβολές. Εντός όμως των τειχών της χριστιανικής θεολογίας και δογματικής έχει και μια ανομολόγητη ψυχολογική ερμηνεία κοσμοϊστορικής σημασίας. Είναι ο ιστορικός φθόνος της ελληνικής ανατολής που δύει, προς την φραγκική δύση που ανατέλλει, διότι αυτή ανέδειξε τα δυο λαμπερότερα πνεύματα του χριστιανικού Λόγου. Τον ποιητικώτερο ιχνηλάτη και ανατόμο της ατομικής ψυχής, τον Ιερό Αυγουστίνο και τον μέγιστο σχολαστικό ερμηνευτή του Αριστοτελισμού, τον Θωμά Ακινάτη. Ο Αυγουστίνος και ο Ακινάτης είναι το άγουρο τευτονικό αίμα που εισβάλλει στο προσκήνιο της ιστορίας. Επειδή δεν είναι Έλ-

λνες, αφήνουν τον ελληνικό λόγο να ενσταλάξει ανόθευτο το νόμα του στην ρωμαλέα ψυχή τους. Οι Ιεράρχες και οι Πατέρες είναι η γηραλέα ελληνική ψυχή που σαβανώνει τον ελληνικό λόγο στον νάρθηκα του δόγματος, αγωνιώντας πως θα το διαφυλάξει αλώβητο. Προτιμούμε τα βάρβαρα σάλια ενός νηπίου που έρχεται από το μέλλον παρά την τιθασευμένη σοφία ενός εσχάτογερου που πηγαίνει στο παρελθόν. Το νέο αίμα είναι πάντα βάρβαρο, γιατί μόνον η βαρβαρότητα μεταστοιχειώνεται σε νέο πολιτισμό. Η Ρωμηοσύνη δεν έχει Νύχτες Αγ. Βαρθολομαίου ούτε Ιερά Εξέταση. Όχι γιατί είναι ολιγότερο ένοχη, αλλά γιατί είναι περισσότερο κουρασμένη. Ο θάνατος και η αλληλοσφαγή δεν ήταν ποτέ το προνόμιο μιας μονάχα ιδεολογίας ή θρησκείας, παρά το ακριβό τίμημα του τιτανικού ανθρώπου που πλάθει την ιστορική του μοίρα. Έτσι ο Ρωμός απολογητής του Μεγάλου Θεοδοσίου δεν διαθέτει το ανάστημα να καταγγέλλει ως δολοφόνο τον τεύτονα Κλοβίς. Κι ακόμη, επειδή το γήρας συνοδεύεται από σύγχυση φρενών, ο νεορθόδοξος Ρωμός πρέπει επιτέλους να αποφασίσει. Είναι υπέρ της Γαλλικής επανάστασης των Ρωμηών ή κατά της Γαλλικής επανάστασης των μασόνων διανοητών.

Οι νεορθόδοξοι θεολόγοι έχουν δίκαιο.

Κατά μήκος της ιστορίας του βυζαντινού χριστιανικού πολιτισμού το όνομα Έλλην εξαφανίζεται, διότι ο ελληνικός πολιτισμός έχει πεθάνει. Πράγματι το όνομα του ιστορικού κληρονόμου του εντός της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είναι Ρωμηός. Μόνο που ο Ρωμηός είναι αλλοιώτικο είδος ανθρώπου, διότι ακριβώς έχει άλλη πολιτιστική και θρησκευτική ταυτότητα, είναι χριστιανός όχι παγανιστής, δηλαδή δεν είναι Έλλην. Όμως από τον θάνατο της Ρωμανίας το 1204 μέχρι το 1453, όπου ο Πορθητής έθεσε την ταφόπλακα στον τύμβο της, την Πόλη, στην Ευρώπη το άγουρο τευτονικό αίμα που ωριμάζει πραγματώνει τη μεγαλύτερη πολιτιστική μεταστοιχείωση της χιλιετίας. Την μετάβαση από τον Χριστιανικό στον Δυτικό πολιτισμό. Η συρρικνωμένη και ταπεινωμένη Ανατολή ομφαλοσκοπεί στην επαρχιωτική παρακμή της. Ομφαλοσκοπεί κυριολεκτικά με τους ησυχαστές πατέρες και τους ζηλωτές μοναχούς που προτιμούν φακίολι τούρκικο και μεταφορικά με τους αμφίθυμους Παλαιολόγους και τον Πλήθωνα, που αντί να αδράξουν το μήνυμα των καιρών και να γίνουν οι διδάσκαλοι και ταγοί της Ευρώπης που ανατέλλει, προτιμούν να πέσουν ηρωικά ως έσχατοι Έλληνες. Μέχρι την επανάσταση του γένους το 1821, που στην κυρίαρχη τευτονική Ευρώπη πνέει ούριος ο άνεμος των εθνών, η Ρωμανία ή Ρωμηοσύνη είναι πτώμα τυμπανιαίο και σεσηπός. Ως ιστορικός απόηχος διατρέχει τον χρόνο μόνον το όνομα της και το όνομα του ανθρώπου της. Ρωμηός, όπως 10 αιώνες πριν είχε εναπομένει ως ξερόφυλλο συκής εκτός του λόγου της ιστορίας το όνομα Έλλην. **Οι νεορθόδοξοι θεολόγοι έχουν δίκαιο. Μόνο που ζήτησαν να αναστήσουν ένα πτώμα και τα πτώματα δεν ανασταίνονται. Σαπίζουν. Την αυλαία του δράματος στους χρόνους των Ευρωπαϊκών εθνικισμών έρριξε ο Παπαρηγόπουλος μιμούμενος τον Γάλλο Μισλέ. Με την σακκοράφα του εθνικισμού συνέγραψε ένα άλλο πολιτιστικό φραγκεστάιν και ιδού ο λαμπρός Ελληνοχριστιανικός πολιτισμός των ημερών μας, οιωνει φόρου υποτελής στον Ιουδαίο δυνάστη.**

Η εμμονή των νεορθοδόξων στην Ρωμηο-

σύνη δεν είναι αρχοντιά αλλά επαρχιωτισμός, ένας αλλοιώτικος εθνικισμός εξ ίσου εκτός του λόγου της ιστορίας με τον εθνικισμό που καταγγέλλει. Είναι έκπτωση σε ιδεολόγημα που δεν δονεί ούτε συνεγείρει το λαϊκό σώμα και λόγος που έχει στερέψει. Δεν είναι βίωμα του ορθοδόξου πληρώματος αλλά μόνον της ηγεσίας του, υποκριτικό των εξουσιολάγων δεσποτάδων και αυθεντικό αλλά μουσειακό των νεορθοδόξων στοχαστών. Έτσι η νεορθοδοξία όδευσε από τον ευσεβιστικό εθνικισμό των οργανωσιακών, στον ανάδελφο πατριωτισμό της Ρωμηοσύνης. Ιδού πως ερμηνεύεται δυστυχώς και η ύστερη ακροδεξιά παρέκκλιση του Ρωμανίδη και ουχί μόνον αυτού. Το σώμα της εκκλησίας είναι ορθόδοξο αλλά όχι ρωμαϊκό. Το ανάδελφο γένος των Ρωμηών είναι ένα μουμιοποιημένο σκήνωμα που δεν λαλεί πια κανένα λόγο και δεν διαθέτει λαϊκό υπόστρωμα πουθενά σε ανατολή και δύση. Σεμνυνόμαστε ενώπιον της ρωμαλέας ψυχής των ορθοδόξων πατέρων. Αλλά τους κρίνουμε υπεράνω επαίνου ή ψόγου. Η Ρωμηοσύνη και η νέορθοδοξία είναι οι οπισθοφυλακές του γηρασμένου Χριστιανικού πολιτισμού και εκείνοι οι αναδρομικοί απολογητές ενός μεγάλου πολιτισμού που πεθαίνει.

Ο Χριστιανισμός ήταν η σύζευξη του Ελληνισμού με τον Ιουδαϊσμό. Ο μιγαδικός γάμος κράτησε 2.000 χρόνια και μέσα από την Μεταρρύθμιση γέννησε ένα παρά φύση τέκνο. Τον Δυτικό πολιτισμό. Ο Νέος Λόγος του Αριανισμού είναι το ανέκκλητο διαζύγιό τους, που έχει ήδη προβάλλει στον ιστορικό ορίζοντα.

Επειδή ο Χριστιανισμός δεν είναι Οντολογία αλλά εσχατολογία, ο Ορθόδοξος, ο μόνος εν ζωή Χριστιανός, δεν δύναται να συμφιλιωθεί με την κοσμική τάξη και δεν αποδέχεται την φυσική φθορά και τον επερχόμενο θάνατο του. Όμως ο πολιτισμός του, όπως και όλοι οι λοιποί πολιτισμοί είναι ένας ιστορικός μακροοργανισμός που ολοκλήρωσε τον βιολογικό κύκλο του. Το γήρας, αναγγέλλει πάντοτε τον θάνατο και ποτέ την αιωνία ζωή.

ΤΡΙΤΤΥΣ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ

Die Juden sind schuld!

«Οι εβραίοι είναι ένοχοι!»

Εν τω μέσω του Πολέμου, εκδίδεται διάταγμα σύμφωνα με το οποίο θεσπίζονται μέτρα εναντίον των εβραίων που κατοικούν εντός της επικρατείας του Γ' Ράιχ. Η εντολή αυτή, ήταν μια αφορμή για τις πλέον μεγαλύτερες κατακρίσεις των Συμμάχων, κατηγορώντας τους Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές για απανθρωπιά. Την στιγμή εκείνη, ο μάστορας της προπαγάνδας, Ιωσήφ Γκαίμπελς αναλαμβάνει την αντιμετώπιση των κατηγοριών των Συμμάχων -κατηγορίες που αντιμετωπίζει το πλέον ηττημένο καθεστώς ακόμα και σήμερα. Ο σκοπός του, δεν είναι να αντικρούσει την εχθρική προπαγάνδα, αλλά να αιτιολογήσει τις κινήσεις αυτές ώστε να αποτρέψει τον εχθρό να διεισδύσει με φημολογίες κλπ στο νου της Γερμανικής κοινωνίας, ενώ το Γ' Ράιχ βρισκόταν σε κατάσταση πολέμου.

Το παρακάτω κείμενο δεν είναι μια θεωρητικολογία, αλλά μια προπαγανδιστική έκθεση. Παρότι δημοσιεύτηκε και μοιράστηκε ευρύτερα στους πολίτες του Γ' Ράιχ, δεν είχε σαν αποδέκτες τις Γερμανικές μάζες, όπως ισχυρίζονται σήμερα οι νικητές, αλλά τα στελέχη του NSDAP και τους φορείς της Εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας. Γράφτηκε την 16η Νοεμβρίου του 1941 και αναγνώστηκε από το ραδιόφωνο.

του Josef Goebbels
μετάφραση Αθ. Γεράκη

Στα γραπτά αυτά, γίνεται εκτεταμένη αναφορά στην παρουσία των εβραίων στο Βερολίνο και παρουσιάζονται οι λόγοι, εν μέσω τεχνασμάτων όπως η κολακεία των μαζών, που επεβλήθησαν οι νόμοι εναντίον των εβραίων καθώς και η γνώση των Γερμανικών αρχών της περιόδου για την δραστηριότητά τους μέσα στις τάξεις και τα επιτελεία των Συμμάχων. Επίσης, κι αυτό είναι το σημαντικότερο μήνυμα του άρθρου του Υπουργού Προπαγάνδας και Διαφώτισης για τον σύγχρονο λήπτη του, φαίνεται ξεκάθαρα η επίγνωση -εμφανώς λόγω της τετελεσμένης εκδίωξης των Γερμανών της Ανατολής (Βαλτική, Ρωσία, Ουκρανία) από τους μπολσεβίκους- της μεταχείρισης της Γερμανίας σε περίπτωση (τότε και σήμερα γεγονός) ήττας της. Κάτι που αφενός επαληθεύτηκε εκ των πραγμάτων μετά το 1945, τόσο στην ίδια την Γερμανική επικράτεια, όπου η αγριότητα των εισβολέων ξεπέρασε τα όρια και παρόλα αυτά μένει «σκιά» στο διάβα της «συμβατικής ιστορίας» των νικητών, όσο και την ανατολική Ευρώπη που αφέθηκε στα χέρια της ΕΣΣΔ, ενώ ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ξεκίνησε με πρόφαση την ανεξαρτησία των χωρών της (Πολωνία). Κι αφετέρου, τα όσα έχουν τελέσει οι ίδιοι οι εβραίοι σιωνιστές σήμερα τους, είτε άμεσα Παλαιστίνη και την Μ.Ανατολή, είτε έμμεσα όπου η επιρροή τους υποκίνησε την στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ και των φορέων του αμερικανοσιωνισμού.

«Η ιστορική ευθύνη του παγκόσμιου εβραϊσμού για το ξέσπασμα και τη διεύρυνση αυτού του πολέμου έχει αποδειχθεί με τόση σαφήνεια όσο δεν χρειάζεται να επιωθούν περισσότερο. Οι εβραίοι θύλησαν τον πόλεμο, και τώρα τον έχουν. Αλλά η προφητεία του Αρχηγού της 3ης Ιανουαρίου 1939 στο Γερμανικό Reichstag εκπληρώνεται επίσης: Εάν το διεθνές εβραϊκό κεφάλαιο, πετύχει να βυθίσει για άλλη μια τον κόσμο σε πόλεμο, το αποτέλεσμα δεν θα είναι η μπολσεβικοποίηση του κόσμου και ως εκ τούτου μια νίκη των εβραίων, αλλά μάλλον η καταστροφή της εβραϊκής ισχύος στην Ευρώπη.

Βλέπουμε την εκπλήρωση της προφητείας. Οι Εβραίοι λαμβάνουν μια τιμωρία που είναι βεβαίως σκληρή, αλλά κάτι παραπάνω από άξιά τους. Ο παγκόσμιος εβραϊσμός έσφαλε βάζοντας όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις του σε για αυτόν τον πόλεμο, και τώρα αντιμετωπίζει την καταστροφή που προόριζε για εμάς, και την θα είχε πραγματοποιήσει χωρίς δεύτερη σκέψη εφόσον είχε τη δυνατότητα. Χάνεται εξαιτίας του νόμου του: «Οφθαλμός αντί οφθαλμού κι οδόντας αντί οδόντας».

Κάθε Εβραίος είναι εχθρός μας σε αυτήν την ιστορική προσπάθεια, ασχέτως από το αν γευματίζει σε ένα Πολωνικό γκέτο ή συνεχίζει την παρασιτική ύπαρξή του στο Βερολίνο ή το Αμβούργο ή ηχεί τις σάλπιγγες του πολέμου στη Νέα Υόρκη ή την Ουάσιγκτον. Όλοι οι εβραίοι εξαιτίας της γέννησής τους και της φυλής τους είναι εν δυνάμει μέτοχοι της διεθνούς συνωμοσίας εναντίον της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Θέλουν την ήττα και την εκμηδένισή της, και κάνουν ότι δυνατόν να το φέρουν σε πέρας. Αυτό που μπορούν να κάνουν μέσα στο κράτος [στμ Reich] μας, είναι να υπογράψουν μετά δυσκολίας ένα συμβόλαιο πίστης, προτιμώντας το από τα ανάλογα μέτρα που λάβαμε εναντίον τους.

Ένα από αυτά τα μέτρα είναι η επιβολή

του κίτρινου αστεριού που κάθε εβραίος πρέπει να φοράει. Θελήσαμε να τους καταστήσουμε διακριτούς ως εβραίους, ιδιαίτερα αν επιχειρούσαν ακόμα και την μικρότερη προσπάθεια να βλάψουν την Γερμανική κοινότητα. Είναι ένα εντυπωσιακά ανθρωπιστικό μέτρο από πλευράς μας, μέτρο υγιεινής και προστασίας που βεβαιώνει πως ο εβραίος δεν θα μπορέσει να διεισδύσει τις τάξεις μας απαράτητος, για να σπεί-

ρει την διχόνοια.

Καθώς οι εβραίοι εμφανίστηκαν αρχικά πριν από αρκετές εβδομάδες στους δρόμους του Βερολίνου στιγματισμένοι με το εβραϊκό αστέρι τους, η αρχική αντίδραση των πολιτών της πρωτεύουσας του κράτους [στμ Reich] ήταν η έκπληξη. Μόνο λίγοι γνώριζαν πως υπήρξαν ακόμα τόσοι πολλοί εβραίοι στο Βερολίνο. Ο καθένας βρήκε ξαφνικά κάποιον στη γειτονιά που εμφανιζόταν ως ένας αβλαβής συμπολίτης, ο οποίος ίσως παραπονέθηκε ή επέκρινε λίγο περισσότερο από το κανονικό, και που κανένας δεν είχε σκεφτεί πως ήταν εβραίος. Είχε κρυφτεί, μιμούμενος τον περίγυρό του, υιοθετώντας το χρώμα του χώρου του, προσαρμόστηκε στο περιβάλλον, προκειμένου να περιμένει την κατάλληλη στιγμή. Ποιος ανάμεσά μας είχε ιδέα ότι ο εχθρός ήταν δίπλα του, στον οποίο ένας σιωπηλός ή έξυπνος ωτακουστής πρόσεχε τις συνομιλίες στον δρόμο, τον υπόγειο, ή τις γραμμές έξω από τα καταστήματα τσιγάρων; Υπάρχουν Εβραίοι που κάποιος δεν μπορεί να αναγνωρίσει από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά. Αυτοί είναι οι πιο επικίνδυνοι. Πάντα συμβαίνει όταν λάβουμε κάποιο μέτρο ενάντια στους εβραίους, μια Αγγλική ή αμερικανική εφημερίδα να το αναφέρουν την επόμενη ημέρα. Ακόμη και σήμερα οι εβραίοι έχουν ακόμα μυστικές διασυνδέσεις με τους εχθρούς μας στο εξωτερικό και τις χρησιμοποιούν όχι μόνο για λογαριασμό τους, αλλά επίσης και σε όλα στρατιωτικά θέματα του κράτους [στμ Reich]. Ο εχθρός είναι ανάμεσά μας. Τι άλλο

έχει μεγαλύτερο νόημα από το να τον καταστήσουμε εύκολα ορατό στους συμπολίτες μας;

Τις πρώτες ημέρες μετά την επιβολή του εβραϊκού αστεριού, οι πωλήσεις εφημερίδων στο Βερολίνο ξεπέρασαν την αγοραστική οροφή τους. Κάθε εβραίος στην οδό αγόρασε κι από μια εφημερίδα για να κρύψει το δικό του σημάδι του Κάιν. Όταν κι αυτό απαγορεύθηκε, ξεκίνησε να βλέπεις εβραίους στους δρόμους της δυτικής πλευράς του Βερολίνου στην πτέρυγα των μη εβραίων αλλοδαπών. Αυτοί οι λακέδες των εβραίων θα έπρεπε πραγματικά να φορέσουν κι ίδιοι το εβραϊκό αστέρι. Η δικαιολογία δίνουν για την προκλητική συμπεριφορά τους είναι πάντα η ίδια: οι εβραίοι είναι κι εκείνοι ανθρώπινα όντα. Δεν αρνηθήκαμε ποτέ, ακριβώς όπως δεν αρνηθήκαμε ποτέ την ανθρωπιά και των δολοφονιών, των βιαστών παιδιών, των κλεφτών και των προαγωγών, αν και δεν αισθανθήκαμε ποτέ την ανάγκη να παρελάσουμε στην οδό Kurf rstandamm μαζί τους! [στυ η λεωφόρος παίρνει το όνομά της από τους Kurf rsten τους Εκλέκτορες του Βρανδεμβούργου και ήταν ο πιο εμπορικός δρόμος της πόλης] Κάθε εβραίος είναι ένας κόσμιος εβραίος, όταν βρει έναν ηλίθιο και αντίθετο έναν γκόνι [στυ Goy ενικός, η λέξη που δίνουν οι εβραίοι σε κάποιον μη-εβραίο και παραπέμπει απαξιωτικά στο ζώο] ο οποίος πιστεύει ότι είναι κόσμιος! Σαν αυτός να ήταν ένας λόγος ώστε να δοθεί στους εβραίους ένα είδος αξιότιμης συνοδείας. Τί ανοησίες.

Οι εβραίοι βαθμιαία πρέπει να εξαρτηθούν όλο και περισσότερο από τους ίδιους, και πρόσφατα έχουν βρει ένα νέο τέχνασμα. Ήξεραν πως η καλή φύση του Γερμανού Μιχαήλ [στυ σχήμα λόγου στα Γερμανικά για τον καλοσυνάτο τύπο ανθρώπου] σε μας, πάντα έτοιμοι να ρίξουν τα συναισθηματικά δάκρυα για την αδικία που έγινε σε βάρος τους. Κάποιος μπορεί να αποκτήσει ξαφνικά την εντύπωση ότι ο εβραϊκός πληθυσμός του Βερολίνου αποτελείται μόνο από μικρά μωρά των οποίων παιδαριώδης ανικανότητα μπορεί να συγκινήσει εμάς, ή τις εύθραυστες ηλικιωμένες κυρίες. Οι εβραίοι παριστάνουν τον αξιολύπητο. Μπορούν να συγχύσουν μερικές αθώες ψυχές για μια στιγμή, αλλά όχι κι εμάς. Ξέρουμε ακριβώς

την κατάσταση.

Μόνο για χάρη τους πρέπει να κερδίσουμε τον πόλεμο. Εάν τον χάσουμε, αυτοί οι φαινομενικά αβλαβείς εβραίοι, θα γίνουν ξαφνικά λυσσασμένοι λύκοι. Θα επιτεθούν στις γυναίκες και τα παιδιά μας για να φέρουν σε πέρας την εκδίκησή τους. Υπάρχουν αρκετά παραδείγματα στην ιστορία. Αυτό είναι που έκαναν στην Βεσσαραβία και τα κράτη της Βαλτικής όταν ο μπολσεβικισμός προέλασε σε αυτά, ακόμα κι αν ούτε ο λαός, ούτε και οι κυβερνήσεις τους, τους είχαν κάνει κάτι. Δεν υπάρχει καμία επιστροφή στη μάχη μας εναντίον των εβραίων – ακόμα κι αν το θέλαμε, που δεν το κάνουμε. Οι εβραίοι πρέπει να απομακρυνθούν από τη Γερμανική κοινότητα, γιατί βάζουν σε κίνδυνο την Εθνική ενότητά μας.

Αυτή είναι μια στοιχειώδης αρχή της φυλετικής, Εθνικής, και κοινωνικής υγιεινής. Δεν θα μας αφήσουν ποτέ ήσυχους. Αν μπορούσαν, θα οδηγούσαν το ένα έθνος μετά το άλλο σε πόλεμο εναντίον μας. Ποιος νοιάζεται για τις δυσκολίες, εκείνων που θέλουν μόνο να αναγκάσουν τον κόσμο να δεχθεί την αιματηρή οικονομική κυριαρχία τους; Οι εβραίοι είναι μια παρασιτική φυλή που ταΐζει όπως έναν αποκρουστικό μύκητα στους πολιτισμούς των υγιών αλλά ανίδεων λαών. Υπάρχει μόνο ένα αποτελεσματικό μέτρο: να αποκοπούν.

Πόσο ηλίθια και απερίσκεπτα είναι τα επι-

χειρήματα των επιστήθιων φίλων των εβραίων ενώπιον ενός προβλήματος που απασχολεί την ανθρωπότητα για χιλιετίες! Πώς θα έμεναν με ανοικτό το στόμα αν μπορούσαν να δουν τους αγαπητούς τους εβραίους στην απόλυτη εξουσία! Αλλά τότε θα ήταν πάρα πολύ αργά. Γι' αυτό είναι καθήκον μιας Εθνικής ηγεσίας να ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα να αποτραπεί κάτι τέτοιο. Υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ανθρώπων ακριβώς όπως υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ζώων. Μερικοί άνθρωποι είναι καλοί, άλλοι κακοί. Το ίδιο πράγμα ισχύει και για τα ζώα. Το γεγονός ότι ο εβραίος ζει ακόμα ανάμεσά μας δεν είναι απόδειξη ότι ανήκει σε εμάς, ακριβώς όπως ένας ψύλλος δεν είναι ένα κατοικίδιο ζώο απλά επειδή ζει σε ένα σπίτι. Όταν ο κύριος Bramsig ή η κυρία

Kn terich αισθάνεται οίκτο για μια ηλικιωμένη γυναίκα που φορά το εβραϊκό αστέρι, πρέπει επίσης να θυμηθούν ότι ένας μακρινός ανιψιός αυτής της ηλικιωμένης γυναίκας από το όνομα Nathan Kaufmann, κάθεται στη Νέα Υόρκη και έχει προετοιμάσει ένα σχέδιο σύμφωνα με το οποίο όλοι οι Γερμανοί κάτω από την ηλικία των 60 θα αποστειρωθούν. Πρέπει να θυμηθούν ότι ένας γιος του μακρινού θείου της είναι ένας πολεμοκάπηλος που ονομάζεται Baruch ή Morgenthau ή Untermayer οι οποίοι βρίσκονται πίσω από τον Roosevelt, οδηγώντας τον σε πόλεμο, και ότι εφόσον το

πετύχουν, ένας καλός αλλά ανίδεος αμερικανός στρατιώτης μπορεί μια ημέρα να πυροβολήσει και να σκοτώσει τον μοναχογιό του κυρίου Bramsig ή της κυρίας Kn terich. Όλα θα είναι προς όφελος του εβραϊσμού, στον οποίο αυτή η ηλικιωμένη γυναίκα ανήκει, ασχέτως πόσο εύθραυστη και αξιολύπητη μπορεί να φαίνεται.

Αν Γερμανοί έχουμε μια μοιραία ρωγμή στον χαρακτήρα μας, αυτή είναι η τάση προς την λήθη. Αυτή μας η αποτυχία δείχνει κάλλιστα την ανθρώπινη ευπρέπεια και τη γενναιοδωρία μας, αλλά όχι πάντα για την πολιτική φρόνηση ή τη νοημοσύνη μας. Πιστεύουμε πως όλοι οι άλλοι είναι τόσο καλοί όσο εμείς. Οι Γάλλοι απείλησαν να διαμελίσουν το κράτος μας [στμ Reich] κατά τη διάρκεια του χειμώνα του 1939-40, λέγοντας ότι εμείς και οι οικογένειές μας έπρεπε να σταθούμε στις γραμμές πίσω από τα μαγειρεία τους για να φάμε λίγο ζεστό φαί. Ο στρατός μας νίκησε τη Γαλλία σε έξι εβδομάδες, και μετά είδαμε τους Γερμανούς στρατιώτες να δίνουν ψωμί και τα λουκάνικα στα πεινασμένα παιδιά και γυναίκες της Γαλλίας, και τη βενζίνη στους πρόσφυγες από το Παρίσι για να τους επιτραπεί να επιστρέψουν στο σπίτι τους το συντομότερο δυνατόν, για να διαδώσουν κι εκεί λίγη τουλάχιστον από την έχθρα τους ενάντια στο Ράιχ.

Έτσι είμαστε εμείς οι Γερμανοί. Η Εθνική αρετή μας είναι η Εθνική μας αδυναμία. Δεν θέλουμε να το αλλάξουμε και τόσο πολύ, κι εφόσον η φημισμένη στον κόσμο καλή μας φύση δεν κάνει μεγάλη ζημιά, γιατί θα έπρεπε; Ο Klopstock [στμ Γερμανός ποιητής Friedrich Gottlieb Klopstock] εντούτοις, μας έδωσε κάποιες καλές συμβουλές: «Να μην είσαι πάρα πολύ καλόκαρδος, δεδομένου ότι οι εχθροί μας δεν είναι αρκετά ευγενείς ώστε να αγνοήσουν τα λάθη μας».

Εάν αυτές οι συμβουλές ισχύουν κάπου, αυτό αντιστοιχεί στις σχέσεις μας με τους εβραίους. Η απροσεξία εδώ, δεν είναι μόνο αδυναμία, είναι αμέλεια του καθήκοντος και ένα έγκλημα ενάντια στην ασφάλεια του κράτους. Οι εβραίοι караδοκούν για ένα πράγμα: να ανταμείψουν την ανοησία μας με αιματοχυσία και τρόμο. Αυτό, δεν πρέπει να γίνει

ποτέ. Μια από τις αποτελεσματικότερες άμυνες είναι μια χωρίς συγχώρεση, κρύα σκληρότητα εναντίον στους καταστροφείς του λαού μας, εναντίον στους υποκινητές του πολέμου, εναντίον σε εκείνους που θα ωφελούνταν αν χάσουμε, και επομένως επίσης ενάντια στα θύματα, αν κερδίσουμε.

Επομένως πρέπει να τὸ πούμε ξανά και ξανά:

1. Οι εβραίοι είναι η καταστροφή μας. Ξεκίνησαν αυτό τον πόλεμο και τον κατευθύνουν. Θέλουν να καταστρέψουν το Γερμανικό Ράιχ και τον λαό μας. Αυτό το σχέδιο πρέπει να σταματήσει.

2. Δεν υπάρχουν αποστάσεις μεταξύ εβραίων. Ο κάθε εβραίος είναι ένας ορκισμένος εχθρός του Γερμανικού λαού. Αν δεν κάνουν έκδηλη την εχθρότητά τους, είναι μόνο από δειλία και πονηριά, όχι επειδή μας αγαπά.

3. Οι εβραίοι έχουν το φταίξιμο για κάθε Γερμανό στρατιώτη που πίπτει σε αυτό τον πόλεμο. Το έχουν στην συνείδησή τους και πρέπει να το πληρώσουν.

4. Αν κάποιος φορά το εβραϊκό αστέρι, είναι ένας εχθρός του λαού. Όποιος συναναστρέφεται μαζί του είναι ίδιος με τον εβραίο και πρέπει να έχει ανάλογη μεταχείριση. Κερδίζει την περιφρόνηση ολόκληρου του λαού, γιατί είναι δειλός που στέκοντας δίπλα στον εχθρό, τον αφήνει στο έλεος του.

5. Ο εβραίος απολαμβάνει της προστασίας των εχθρών μας. Αυτή είναι η απόδειξη που χρειάζεται να υποδειχθεί για να φανεί πόσο

βλαβερός είναι για τον λαό μας.

6. Οι εβραίοι είναι οι πράκτορες του εχθρού ανάμεσά μας. Εκείνος που στους συμπαράστέκεται βοηθά τον εχθρό.

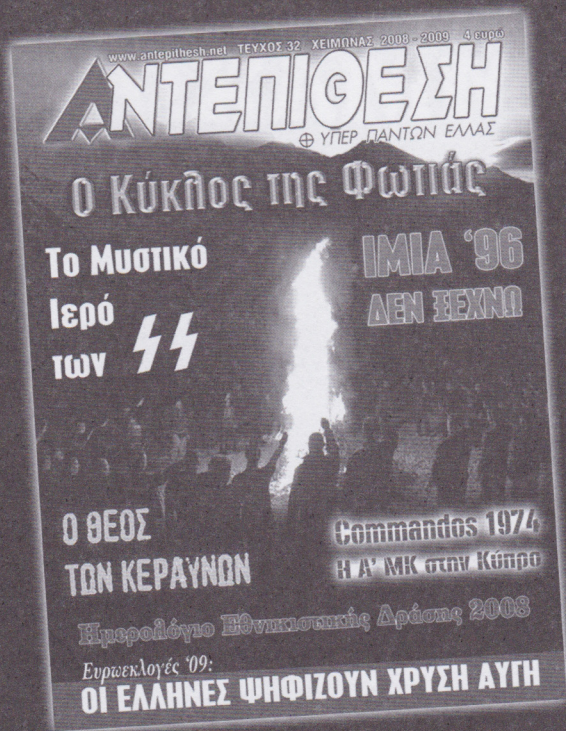
7. Οι εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να διεκδικούν ισότητα μαζί μας. Αν θέλουν να μιλούν στους δρόμους, στις γραμμές αναμονής έξω από τα καταστήματα ή στα μέσα μαζικής μεταφοράς, πρέπει να αγνοούνται, όχι μόνο επειδή κάνουν λάθος, αλλά επειδή είναι εβραίοι που δεν έχουν το δικαίωμα να εκφέρουν λόγο στην κοινότητα.

8. Αν οι εβραίοι απευθυνθούν στο συναίσθημά σου, κατάλαβε ότι ελπίζουν στο να έχεις ξεχάσει και γνωστοποίησέ τους ότι τους αντελήφθης και κράτα τους σε απόσταση.

9. Ένας ειλικρινής εχθρός θα άξιζε την γενναιοδωρία μετά την νίκη μας. Ο εβραίος παρόλα αυτά δεν είναι ειλικρινής εχθρός, παρότι προσπαθεί να φανεί σαν τέτοιος.

10. Οι εβραίοι ευθύνονται για τον πόλεμο. Η μεταχείριση που λαμβάνουν από εμάς σπανίως είναι άδικη. Τα αξίζουν όλα. Είναι δουλειά της κυβέρνησης να ασχοληθεί μαζί τους. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να ενεργήσει για τον εαυτό του, αλλά ο καθένας έχει την υποχρέωση να υποστηρίξει τα μέτρα του κράτους εναντίον των εβραίων, να τους υπερασπιστεί μεταξύ άλλων και να αποφύγει την παραπλάνηση από τα εβραϊκά τεχνάσματα. Η ασφάλεια του κράτους το απαιτεί από όλους μας.»

J. GOEBBELS

Η ΝΕΑ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ!
ΖΗΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 32
ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ!
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 32 ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

- * Ο Κύκλος της Φωτιάς
- * Ίμια '96: Δεν Ξεχνώ
- * Commandos '74: Η Α' ΜΚ στην Κύπρο
- * Το Μυστικό Ιερό των SS
- * Ο Θεός των Κεραυνών
- * Ημερολόγιο Εθνικιστικής Δράσης 2008
και φυσικά οι μόνιμες στήλες

και στο internet...

www.antepithesh.net

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ «ΚΑΛΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ»

Δρέσδη: 13 Φεβρουαρίου 1945

«... Η περιουλλογή των πτωμάτων είναι εφιαλτική. Συγκεντρώνουν 20.000 βέρες μέσα σε δοχεία. Πέντε πυρές επικήδειες θα υψωθούν στο Άλτμαρκτ και θα ταφούν με το φτυάρι σωροί ανθρωπίνης στάχτης ύψους 2 μέτρων.»

ΡΑΙΗΜΟΝΤ ΚΑΡΤΙΕ - ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟ ΤΗΣ ΔΡΕΣΣΔΗΣ

Η 13η Φεβρουαρίου σημαδεύει την 64η επέτειο μιας γενοκτονίας. Οι Γερμανοί Εθνικιστές καλούν στις εκδηλώσεις μνήμης για το πέρασμα των 64 χρόνων από τον βάρβαρο βομβαρδισμό της Δρέσδης από τους... “ανθρωπιστές και μα-

χητές της δημοκρατίας”. Στις 14 Φεβρουαρίου 2009 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση τιμής και μνήμης για τους εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους που δολοφονήθηκαν από τις βόμβες των συμμάχων. Θύματα των οποίων η μνήμη βεβηλώνεται από τους επαγγελματίες αντιφασίστες με συνθήματα όπως “Χάρι βομβάρδισέ τους ξανά” και “όλα τα καλά πράγματα έρχονται από ψηλά”. Σφοδρή ήταν η αντίδραση των γνωστών αντιφασιστικών κύκλων για την τελετή μνήμης που διοργάνωσαν οι Γερμανοί πατριώτες. Ζήτησαν την απαγόρευσή της και ακόμη έκαναν αντισυγκέντρωση κρατώντας σημαίες του Ισραήλ, ενώ πανηγύρισαν για την εξόντωση εκατοντάδων χιλιάδων συμπατριωτών τους πριν 64 χρόνια!

Ο βομβαρδισμός της Δρέσδης ήταν κάτι παραπάνω από ένα έγκλημα πολέμου. Ήταν μία εν ψυχρώ εκτέλεση αμάχων χωρίς κανένα στρατιωτικό σκοπό! Σε διάστημα μικρότερο των 24 ωρών όχι μόνο μετατράπηκε μια πόλη ολόκληρη σε φλεγόμενα ερείπια, αλλά και πάνω από 250.000 εκ των κατοίκων της - πιθανώς και μισό εκατομμύριο - χάθηκαν στην μεγαλύτερη σφαγή

Περισσότερο από 250.000 άτομα - πιθανώς και μισό εκατομμύριο - βρήκαν τον θάνατο σε λιγότερο από 14 ώρες ενώ οι νεκροί στην Χιρσβιμα ήταν μόνο 71.879...

όλων των εποχών. 64 χρόνια πριν τα συμμαχικά αεροσκάφη σκορπούσαν τον θάνατο.

Την Καθαρή Τρίτη (τελευταία ημέρα τη αποκριάς των Δυτικών) 13 Φεβρουαρίου 1945, μια πλημμύρα προσφύγων κυνηγημένων από τον Κόκκινο Στρατό, 60 μίλια μακριά, είχαν ανεβάσει τον πληθυσμό της πόλης σε κάτι παραπάνω από ένα εκατομμύριο. Κάθε νέος πρόσφυγας είχε φέρει μαζί του φρικιαστικές αφηγήσεις των θηριωδιών των Σοβιετικών. Ελάχιστα, είχαν αυτοί οι πρόσφυγες, φανταστεί ότι επρόκειτο να σκοτωθούν σε ένα τρόπο χειρότερο από ότι ο Στάλιν μπορούσε να επινοήσει.

Μια γιορτινή ατμόσφαιρα καρναβαλιού επικρατούσε στην Δρέσδη τα παλαιότερα χρόνια. Το 1945, όμως όχι. Σπίτια, γεμάτα με πρόσφυγες και χιλιάδες αναγκασμένοι να κοιμούνται στους δρόμους, υποφέροντας από το τσουχτερό κρύο.

Όπως και να 'χε ο κόσμος ένιωθε σχετικά ασφαλής και παρ' όλο ότι η διάθεσή του ήταν άσχημη, το τσίρκο ήταν γεμάτο εκείνη την νύχτα πολέμου. Μπάντες μικρών κοριτσιών παρέλυναν στους δρόμους με αποκριάτικα κουστούμια σε μια προσπάθεια να ανιψώσουν το ηθικό του κόσμου. Λυπημένα χαμόγελα χαιρετούσαν τα κορίτσια που γελούσαν, αλλά η διάθεση ήταν ανεβασμένη.

Κανένας δεν είχε σκεφθεί ότι σε λιγότερο από

24 ώρες τα ίδια αυτά αθώα παιδιά θα πέθαιναν ουρλιάζοντας από την πύρινη καταιγίδα του Τσώρτσιλ. Αλλά, φυσικά, κανείς δεν μπορούσε να το ξέρει τότε. Οι Ρώσοι ήταν "βάρβαροι" και "αγροίκοι", αλλά τουλάχιστον οι Άγγλοι και οι Αμερικάνοι ήταν "έντιμοι" και "πολιτισμένοι".

Έτσι όταν οι πρώτοι συναγερμοί προμήνυαν την έναρξη μιας 14ωρης κόλασης, οι κάτοικοι της Δρέσδης συνέρευσαν στα καταφύγιά τους. Αλλά το έκαναν αυτό χωρίς πολλή όρεξη, πιστεύοντας ότι οι συναγερμοί ήταν λάθος, αφού η πόλη δεν είχε βομβαρδισθεί άλλη φορά στερούμενη στρατιωτικής σημασίας. Πολλοί δεν θα ξανάβγαιναν ζωντανοί γιατί ο Ονίνστον Τσώρτσιλ σε συνεννόηση με τον Φραγκλίνο Ντελάνο Ρούσβελτ - είχε αποφασίσει ότι η Δρέσδη έπρεπε να σβηστεί από τον χάρτη με "βομβαρδισμό ολοκληρωτικής καταστροφής".

Ποιά ήταν τα κίνητρα του Τσώρτσιλ; Φαίνεται να ήταν πολιτικά, παρά στρατιωτικά. Η διάσκεψη της Γιάλτας ερχόταν. Ο Τσώρτσιλ ήθελε ένα γερό χαρτί στα χέρια του με το οποίο θα μπορούσε να εντυπωσιάσει τον Στάλιν.

Αυτό το χαρτί ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε στην Γιάλτα, λόγω του ότι ο άσχημος καιρός καθυστέρησε την αρχικά προγραμματισμένη επιδρομή. Ακόμη ο Τσώρτσιλ επέμενε ότι η επιδρομή έπρεπε να εκτελεστεί για να αναστατώσει και να διασπάσει τον γερμανικό πληθυσμό πίσω απ'

Άνθρωποι και ερείπια σε μία μακάβρια σύνθεση τρόμου.
Η οσμή του εγκλήματος των "Συμμάχων" διάχυτη στην ατμόσφαιρα...

Ένα ολοκαύτωμα για το οποίο οι υπαίτιοι τιμωρήθηκαν με... παράσημα

τις γραμμές.

Οι πολίτες είχαν ελάχιστο χρόνο για να φτάσουν στα καταφύγια τους. Η πρώτη βόμβα έπεσε στις 22:09. Η επίθεση διήρκεσε 24 λεπτά, αφήνοντας το κέντρο της πόλης μια πύρινη θάλασσα. “Ακριβής βομβαρδισμός τέλειος καταστροφής” είχε δημιουργήσει την επιθυμητή πύρινη καταιγίδα, όταν εκατοντάδες μικρότερες εστίες φωτιάς ενώθηκαν σε μία μεγάλη πυρκαγιά. Τεράστιες μάζες αέρα “τρέφουν” την “κόλαση” δημιουργώντας έναν τεχνητό ανεμοστρόβιλο. Τα περισσότερα άτομα, που αναζήτησαν καταφύγιο σε υπόγειους χώρους πέθαναν από ασφυξία καθώς το οξυγόνο το ρουφούν οι φλόγες. Άλλοι εξοντώθηκαν από ένα κύμα “λευκοπυρώσεως”, κατάσταση κατά την οποία η θερμοκρασία είναι ικανή να λιώσει την ανθρώπινη σάρκα.

Ένας αυτόπτης μάρτυρας που επέζησε, είπε ότι είδε “νεαρές γυναίκες να κουβαλάνε τα μωρά τους τρέχοντας πάνω-κάτω στους δρόμους, ενώ τα φορέματα και τα μαλλιά τους καίγονταν, ουρλιάζοντας μέχρι που έπεφταν κάτω ή τα κτίρια που κατέρρεαν έπεφταν, αυτά, πάνω τους.

Υπήρχε μια παύση τριών ωρών μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης επιδρομής. Η “γαλήνη” είχε υπολογιστεί για να παρασύρει τους πολίτες έξω από τα καταφύγια τους. Για να αποδράσουν από τις φλόγες, χιλιάδες κόσμου είχαν μαζευτεί στους κήπους του Γκρόσσερ (Grosser Garten), ένα θαυμάσιο πάρκο εκτάσεως σχεδόν

ενάμισι τετραγωνικού μιλίου.

Η δεύτερη επιδρομή ήρθε στις 01:22π.μ. χωρίς προειδοποίηση. Δυο φορές περισσότερα βομβαρδιστικά επέστρεψαν με ένα μεγάλο φορτίο εμπρηστικών βομβών. Το δεύτερο κύμα ήταν σχεδιασμένο να επεκτείνει την μαινόμενη πύρινη καταιγίδα στο “Grosser Garten” και στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά ένα κύμα φωτιάς απλώθηκε πάνω από το γρασιδί, ξεριζώνοντας δέντρα και ρυπαίνοντας τα κλαδιά άλλων με διάφορα αντικείμενα, από ποδήλατα έως ανθρώπινα μέλη. Για ημέρες μετά, παρέμειναν σκορπισμένα σαν μακάβρια υπενθύμιση του σαδισμού των συμμάχων.

Οι περισσότεροι που κρύφτηκαν κάτω από το έδαφος πέθαναν. Αλλά πέθαναν ανώδυνα, απλά είδαν μια έντονη πορτοκαλί και μπλε λάμψη στο σκοτάδι. Καθώς η ζέστη εντεινόταν, είτε γινότουσαν στάχτη, είτε έλιωναν σε ένα παχύρρευστο υγρό, που η στάθμη του έφτανε συχνά το ένα μέτρο.

Λίγο αργότερα από τις 10:30 το πρωί της 14ης Φεβρουαρίου η τελευταία επιδρομή έλαβε χώρα. Αμερικανικά βομβαρδιστικά σφυροκοπούσαν τα χαλάσματα της πόλης σταθερά για 38 λεπτά, αλλά αυτή η επίθεση δεν ήταν τόσο ισχυρή όσο οι πρώτες δύο.

Αυτό που έκανε την επιδρομή αυτή να ξεχωρίζει ήταν η εν ψυχρώ ασπλαχνία με την οποία εκτελέστηκε. Αμερικανικά “Μάστανγκ” έκαναν

την εμφάνισή τους χαμηλά πάνω από την πόλη, βομβαρδίζοντας ανηλεώς οτιδήποτε κινούνταν, συμπεριλαμβανομένης μιας φάλαγγας οχημάτων διασώσεως, που είχε έρθει για να εκκενώσει την πόλη από τους επιζώντες. Μια επίθεση είχε σαν στόχο τις όχθες του Έλβα ποταμού, όπου είχαν καταφύγει οι πρόσφυγες από την προηγούμενη νύχτα.

Τον τελευταίο χρόνο του πολέμου, η Δρέσδη είχε γίνει μια πόλη-νοσοκομείο. Κατά την διάρκεια των βομβαρδισμών, ηρωικές νοσοκόμες είχαν σύρει χιλιάδων ανήμπορων ασθενών στον Έλβα. Τα "Μάσταναγκ" γάζωσαν με τα πολυβόλα τους, τους ανήμπορους ασθενείς καθώς και χιλιάδες άλλων ηλικιωμένων αντρών, γυναικών και παιδιών που είχαν εγκαταλείψει την πόλη.

Όταν και το τελευταίο αεροπλάνο έφυγε από τον ουρανό, η Δρέσδη δεν ήταν τίποτε άλλο από καμένα ερείπια και οι μαυρισμένοι δρόμοι της ήταν γεμάτοι πτώματα. Στην πόλη ένα κοπάδι από γύπες, που είχαν αποδράσει από τον ζωολογικό κήπο, τρέφονταν με τα απομεινάρια του μακελειού, ενώ την ίδια ώρα αρουραίοι είχαν μαζευτεί κι αυτοί γύρω από τα πτώματα.

Ένας Ελβετός που επισκέφθηκε την Δρέσδη δύο εβδομάδες μετά την επιδρομή είπε:

"Έβλεπα χέρια και πόδια, λιωμένα σώματα και κεφάλια τα οποία είχαν αποκοπεί και κυλήσει μακριά. Σε πολλά μέρη τα πτώματα ήταν τόσο πολλά που έπρεπε να ανοίγω δρόμο προκειμένου να μην πατάω πάνω σε χέρια και πόδια".

Ο φόρος θανάτου ήταν συγκλονιστικός. Το πλήρες μέγεθος του ολοκαυτώματος της Δρέσδης μπορεί να γίνει αντιληπτό αν αναλογιστεί κανείς ότι **περισσότερο από 250.000 άτομα - πιθανώς και μισό εκατομμύριο - βρήκαν τον θάνατο σε λιγότερο από 14 ώρες, ενώ οι νεκροί στην Χιροσίμα ήταν μόνο 71.879.**

Ότι υπήρξε έγκλημα πολέμου το Ολοκαύτωμα της Δρέσδης δεν υπάρχει αμφιβολία. Ακόμα σημαντικό είναι να τονιστεί ότι εξαφανίστηκαν από τα ιστορικά αρχεία, δεν εμφανίστηκαν ποτέ και δεν υπάρχουν ταινίες-πολεμικά επίκαιρα σχετικά με την σατανική αυτή σφαγή, ούτε κανένας σύμμαχος αξιωματικός της Αεροπορίας - ή ο Sir Ουίνστον - κάθισαν στο εδώλιο της δίκης της Νυρεμβέργης.

Όχι μόνον δεν κάθισαν στο εδώλιο του κα-

τηγορουμένου, αλλά οι πιλότοι μάλιστα του βομβαρδισμού της Δρέσδης τιμήθηκαν με... παράσημα για την συμβολή τους σ' αυτήν την μαζική δολοφονία. Αλλά φυσικά δεν μπορούσαν να δικαστούν γιατί "ακολουθούσαν απλώς διαταγές".

Μη φαντασθεί όμως κανείς ότι οι σωροί πτωμάτων που απέμειναν στην Δρέσδη, πέρασαν απαρατήρητα στην παρωδία-δίκης στην Νυρεμβέργη. **Για τραγική ειρωνεία, οι κατηγοριοποιήσαν φωτογραφίες των νεκρών της Δρέσδης ως στοιχεία των Εθνικοσοσιαλιστικών "Θηριωδιών" κατά των εβραίων κρατουμένων των στρατοπέδων συγκεντρώσεως.**

Το 1968 ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ, που στην διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχε υπηρετήσει στα βομβαρδιστικά της αεροπορίας των ΗΠΑ, θέλησε να κάνει μια έκθεση φωτογραφίας στη Νέα Υόρκη. Ο Ρόκγουελ, για όσους δεν το ξέρουν, από τα μέσα της δεκαετίας του 1950 είχε γίνει εθνικοσοσιαλιστής και το 1968 ήταν ο ηγέτης του Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος της Αμερικής. Στην έκθεση αυτή λοιπόν, όπως είχε αναγγείλει ο Ρόκγουελ θα αποδείκνυε με φωτογραφικά ντοκουμέντα, τα οποία του είχαν δώσει μεταξύ άλλων και βετεράνοι συνάδελφοι του της αεροπορίας, ότι πολλές από τις φωτογραφίες-ντοκουμέντα των στρατοπέδων συγκεντρώσεως των Γερμανών ήταν από τους σωρούς των πτωμάτων του βομβαρδισμού της Δρέσδης και του Αμβούργου καθώς και από στρατόπεδα θανάτου του Στάλιν. Η έκθεση αυτή δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ... **Λίγες ημέρες πριν την εγκαινιάσει ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκγουελ δολοφονήθηκε...**

ΡΑΙΗΜΟΝΤ ΚΑΡΤΙΕ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΡΕΣΔΗΣ

«Η νύχτα της 13ης προς τη 14η Φεβρουαρίου είναι φωτεινή και ήρεμη. Παρ' όλη τη τραγωδία των προσφύγων και την προσέγγιση των Ρώσων, τα παιδιά της Δρέσδης γιόρτασαν την παραμονή της Σαρακοστής. Μια επίσημη παράσταση δίνεται στο τσίρκο Σαρασί-νι. Στις 10 η ώρα η ΡΑΦ προσφέρει τον φωτισμό: τα χριστουγεννιάτικα δέντρα των μεγάλων φωτοβολίδων βγάζουν απότομα από σκοτάδι τα μνημεία και τα μπερδεμένα δρομάκια της παλαιάς πόλεως. Ούτε οι κάτοικοι της Δρέσδης, ούτε οι φυγάδες της Σιλεσίας, έχουν δει ως τότε αυτό το θέαμα και πολλοί δεν καταλαβαίνουν τη σημασία του.

Λίγα λεπτά πριν, το ραδιόφωνο είχε αναγγείλει ότι ένας σημαντικός αριθμός βομβαρδιστικών πλησίαζε στη Δρέσδη και είχε δώσει εντολή να κατέβουν όλοι στα καταφύγια. Στο τσίρκο Σαρασί-νι η αναγγελία έγινε από τους κλόουν, που τη συνόδευσαν με μερικά αστεία νούμερα. Τα παιδιά και οι μεγάλοι γέλασαν. Κάτω από τα φτερά τους οι πιλότοι και οι βομβαρδιστές των 245 Λάνκαστερ της ΡΑΦ βλέπουν μια πόλη γαλήνια, με τους επιβλητικούς αρχιτεκτονικούς όγκους της και της κομψές γέφυρές της πάνω από τον Έλβα. Ούτε μία βολή αντιαεροπορικού δεν τους εμποδίζει στη δουλειά τους. Οι πρώτες βόμβες τους πέφτουν στις 10 και 15'. Είναι μεγάλα βλήματα των 4.000 λιμπρών, που η έκρηξη και η ανάφλεξή τους έχει σκοπό κυρίως να σπάσει τα τζάμια για να απλωθεί ταχύτερα η πυρκαγιά και να διαδοθεί με μεγαλύτερη μανία».

«Αυτός ο βομβαρδισμός της Δρέσδης είναι ένα από τα πιο ωμά επεισόδια ενός πολέμου, που προκάλεσε τόσες ωμότητες. Η πυρκαϊά παίρνει την μορφή πύρινου κυκλώνα, δυναμώνει μόνη της με τη βαρομετρική ύφεση ως τη στιγμή που ο ουρανός, πιο φιλεύσπλαχνος από τους ανθρώπους, αδειάζει καταρράκτες βροχής, που σταματούν τις φλόγες. Κανένας αγώνας και καμία φυγή δεν είναι δυνατή. Αυτοί που μένουν μέσα στα καταφύγια παθαίνουν ασφυξία.

Αυτοί που βγαίνουν χάνονται μέσα στη θάλασσα των φλογών. Στο Άλτμαρκτ ένα πλήθος καίγεται ομαδικά σαν δάσος. Εκατοντάδες άτομα πνίγονται στον Έλβα, για να γλυτώσουν από το μαρτύριο της φωτιάς. Ο Χάουπτμπαχχοφ γλύτωσε από την πρώτη επιδρομή, οι χιλιάδες πρόσφυγες που στεγάζει, πιστεύουν πως βρίσκονται εκτός κινδύνου, έρχεται όμως η δεύτερη επιδρομή χωρίς προειδοποίηση και επιφέρει μια ανείπωτη εκατόμβη. Οι πυροσβέστες της Δρέσδης καταβροχθίσθηκαν από την πυρκαϊά, κι αυτοί που σπεύδουν από τις γειτονικές πόλεις να βοηθήσουν πολυβολούνται από τα Μούστανγκ, που συνοδεύουν τα ιπτάμενα φρούρια της τρίτης επιδρομής. Η πυρκαϊά παρατείνεται τέσσερις ημέρες, απλώνεται σε 20 τετραγωνικά χλμ. και γεμίζει την κοιλάδα του Έλβα με απανθρακωμένα ερείπια.

Η περισυλλογή των πτωμάτων είναι εφιαλτική. Συγκεντρώνουν 20.000 βέρες μέσα σε δοχεία. Πέντε πυρές επικήδεις θα υψωθούν στο Άλτμαρκτ και θα ταφούν με το φτυάρι σωροί ανθρώπινης στάχτης ύψους 2μ.»

Η «ΔΡΕΣΔΗ» ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΑΣ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1944

Η Ελλάς ως γνωστόν, στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο βρέθηκε στο πλευρό των... συμμάχων. Λίγοι συμπατριώτες μας όμως γνωρίζουν ότι την πλέον μαζική εξόντωση αμάχων την υπέστη η Πατρίδα μας μέσα σε μία μόνον ημέρα, όχι από τους Γερμανούς ή τους Ιταλούς, αλλά από τους... συμμάχους! Ήταν ο βομβαρδισμός του Πειραιώς της 11ης Ιανουαρίου 1944 όταν το μεγάλο λιμάνι της χώρας σωριάστηκε σε ερείπια και χιλιάδες άμαχοι δολοφονήθηκαν αμείλικτα από τις βόμβες των συμμάχων! Μοναδικός σκοπός του βομβαρδισμού να πείσουν τους Γερμανούς ότι επρόκειτο να κάνουν απόβαση στην Ελλάδα και προετοίμαζαν το έδαφος και κανέναν άλλος.

Τον Ιανουάριου του 2009 έγινε μνημόσυνο, όπως κάθε χρόνο για τα θύματα αυτού του βομβαρδισμού. Στην επιμνημόσυνη δέηση για τα θύματα του βομβαρδισμού του Πειραιά στις 11 Ιανουαρίου 1944, η οποία πραγματοποιήθηκε στο Νεκροταφείο Αναστάσεως, παρέστη ο Δήμαρχος της πόλης κ. Παναγιώτης Φασούλας ο οποίος τόνισε μεταξύ άλλων : «Επί 65 χρόνια, οι συγγενείς των θυμάτων εκείνου του βομβαρδισμού παραμένουν ζωντανοί μάρτυρες μιας θηριωδίας, για την οποία οι αποκαλούμενοι «Σύμμαχοι» δεν ζήτησαν ποτέ συγγνώμη».

Ο κ. Παναγιώτης Φασούλας τονίζει ότι ο βομβαρδισμός του Πειραιά ήταν μία από τις πιο μελανές σελίδες της σύγχρονης ιστορίας της δημιουργήθηκε πριν από 65 χρόνια. «Στις 11 Ιανουαρίου 1944, οι Σύμμαχοι άνοιξαν έναν κύκλο αίματος με φρικώδεις βομβαρδισμούς

εναντίον κατοικημένων περιοχών και βασικών υποδομών της πόλης μας...»

Οι καταστροφές που προκάλεσαν τα αμερικανικά και τα βρετανικά αεροπλάνα στον Πειραιά με τον βομβαρδισμό του 1944 θεωρούνται από τις μεγαλύτερες στην Ευρώπη. Ήταν μια τραγωδία που επέδρασε αρνητικά στην πόλη για αρκετά χρόνια.

Το μεσημέρι της 11ης Ιανουαρίου 1944 ήταν το αιματηρότερο στην ιστορία του Πειραιά. Από τις 12 ακριβώς έως τις τρεις μετά το μεσημέρι, ο ουρανός της πόλης μαύρισε από «Συμμαχικά» αεροπλάνα. Επί τρεις ώρες έριχναν χιλιάδες τόνους βομβών που έκαναν στάχτη την πόλη και άφησαν πίσω τους 5.500 θύματα, εκ των οποίων μόνο οκτώ ήταν Γερμανοί στρατιώτες. Μεταξύ των θυμάτων εκείνης της ημέρας συγκαταλέγονται οι 85 μαθήτρες και οι δεκαπέντε δασκάλες της Δημοτικής Οικοκυρικής και Επαγγελματικής Σχολής Πειραιώς που καταπλακώθηκαν στα ερείπια του καταφυγίου της Ηλεκτρικής Εταιρείας. Από αυτόν τον βομβαρδισμό γκρεμίστηκε μέρος της πόλης και η μητρόπολη, η Αγία Τριάδα.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΙΤΑΛΙΑ

Τριγμοί στους καθολικούς εξαιτίας επισκόπου-«αρνητή του Ολοκαυτώματος»

Σάλο προκάλεσαν οι δηλώσεις του καθολικού επισκόπου Ουίλιαμσον, ο οποίος είχε αρνηθεί σε συνέντευξή του, από τον περασμένο Νοέμβριο ότι υπήρχαν θάλαμοι αερίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Β' ΠΠ και είχε υποστηρίξει ότι «μέχρι 300.000 εβραίοι θανατώθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης».

Το Βατικανό προχώρησε σε κυρώσεις έναντι του μόλις αποκατεστημένου επίσκοπου Ρίτσαρντ Ουίλιαμσον, που αρνείται το Ολοκαύτωμα, να διαλέξει ανάμεσα στο αξίωμά του και στον αντισημιτισμό. Ο Ουίλιαμσον και άλλοι τρεις επίσκοποι λεφεβριανοί, είχαν παυθεί το 1988, αλλά ο πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' τους αποκατέστησε. Μετά το σκάνδαλο που ξέσπασε, ο ποντίφικας δήλωσε πως δεν ήξερε ότι ο Ουίλιαμσον δήλωσε ότι οι θάλαμοι αερίων ήταν «για απολύμανση», ότι διέφευγε δίκη στον Καναδά επειδή υποστηρίζει ότι το «Ολοκαύτωμα» είναι μύθος ή ότι εγκωμιάζει βιβλία όπως το «Χίτλερ που αγαπάμε» του Ερνστ Ζούντελ.

Μάλιστα, πιθανώς το Μάιο, επίσκεψη στο Ισραήλ ανήγγειλε Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' επιχειρώντας να εκτονώσει την κρίση που δημιουργήθηκε. «Η άρνηση αυτού του τρομερού εγκλήματος είναι απαράδεκτη, ειδικά αν προέρχεται από άνθρωπο του κλήρου» δήλωσε ο Πάπας Βενέδικτος στην σκληρότερη μέχρι σήμερα καταδίκη της στάσης του επισκόπου που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων μεταξύ καθολικών και εβραίων. Η καταδίκη του ποντίφικα ήλθε σε συνάντηση που είχε στο Βατικανό με αντιπροσωπεία αμερικανικών εβραϊκών οργανώσεων, κατά τη διάρκεια της οποίας επιβεβαίωσε επίσης την πρόθεσή του να πραγματοποιήσει επίσκεψη στο Ισραήλ, ενδεχομένως το Μάιο.

Ο Πάπας Βενέδικτος δήλωσε ότι το Ολοκαύτωμα

είναι έγκλημα κατά της ανθρωπότητας και επαναβεβαίωσε ότι η Καθολική Εκκλησία είναι «βαθιά και αμετάκλητα δεσμευμένη στην απόρριψη όλων των μορφών αντισημιτισμού».

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

Απόδοση τιμών στον Knut Hamsun

Ο Knut Hamsun, ο Νορβηγός κάτοχος του βραβείου νόμπελ λογοτεχνίας πρόκειται να απεικονιστεί σε αναμνηστικό νόμισμα από την κεντρική τράπεζα της χώρας του.

Το νόμισμα είναι το πρώτο που θα κοπεί για να τιμηθεί ο Hamsun, που θεωρούταν Εθνικός ήρωας ως το τέλος του Β' ΠΠ εξαιτίας των Εθνικοσοσιαλιστικών του φρονημάτων.

Ο ίδιος έγραφε το 1940:

«ΝΟΡΒΗΓΟΙ! Ρίξτε κάτω τα τυφέκιά σας και πηγαίνετε στο σπίτι πάλι», σε ένα άρθρο άμα της εισόδου του Γ' Ράιχ στην Νορβηγία. «Οι Γερμανοί παλεύουν για μας όλους, και θα συντρίψουν την Αγγλική τυραννία που κρεμάται υπέρ ημών και υπέρ όλων των ουδετέρων χωρών».

Μεταπολεμικά, δικάστηκε για εσχάτη προδοσία αλλά η φήμη του, οδήγησε το καθεστώς να χρησιμοποιήσει δύο ψυχιάτρους που «αποφάνθηκαν» πως έπασχε από “μόνιμα εξασθενημένο διανοητικές λειτουργίες”. Το κράτος κατάσχεσε την περιουσία του, ενώ ο ίδιος ο Hamsun τέθηκε υπό από την ψυχιατρική παρακολούθηση και πέθανε το 1952 αμετανόητος και πάμφτωχος.

Το νόμισμα θα κοπεί επί' αφορμής της 150ης επετείου των γενεθλίων του Hamsun' και ήλθε επτά έτη μετά από μια μεγάλη συζήτηση για το πρόσωπό του, ξεκινώντας από την απονομή του ονόματός του σε μια οδό του Όσλο, μια ιδέα που τελικά δεν εκτελέστηκε.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Διπλωμάτης συνελήφθη για αντισιμητισμό

Μέλος του διπλωματικού σώματος στο Βρετανικό υπουργείο εξωτερικών συνελήφθη με την κατηγορία υποκίνησης θρησκευτικής έχθρας, αφότου προχώρησε σε «ντελίριο αντισιμητισμού» σε γυμναστήριο του Λονδίνου, σύμφωνα με την εφημερίδα Daily Mail.

Μάρτυρες είπαν στη βρετανική εφημερίδα που άκουσαν τον διπλωμάτη Rowan Laxton να βρίζει τους εβραίους και το Ισραήλ, καθώς παρακολουθούσε στην τηλεόραση τον σιωνιστικό στρατό να επιχειρεί στη Γάζα. Η Daily Mail αναφέρει πως ο Laxton συνέχισε να βρίζει ακόμα και αφού τον πληροφοσίασαν πολλά άτομα ζητώντας του να σταματήσει. Η καταγγελία στοιχειοθετήθηκε αργότερα στην αστυνομία και ο Laxton συνελήφθη αντιμετωπίζοντας ποινή φυλάκισης μέχρι και επτά ετών. Ο ίδιος αφέθηκε ελεύθερος κατόπιν πληρωμής χρηματικής εγγύησης.

Εκπρόσωπος του υπουργείων εξωτερικών δήλωσε σε εβραϊκές εφημερίδες: “Γνωρίζουμε ότι μια καταγγελία έγινε στην αστυνομία για ένα υποτιθέμενο γεγονός που αφορά ένα μέλος του προσωπικού μας. Το υποτιθέμενο γεγονός δεν συνέβη κατά τη διάρκεια των δημόσιων καθηκόντων του”.

Αύξηση των αντισιμητικών επεισοδίων

Η αστυνομία στην Μ.Βρετανία αύξησε τις περιπολίες στις εβραϊκές γειτονιές περιμένοντας την εντονότερη περίοδο σε αντισιμητικά γεγονότα που έχουν καταγραφεί εδώ και δεκαετίες.

Οι φόβοι των αρχών είναι τόσο μεγάλοι που οι εκθέσεις προκάλεσαν την φυγή πολλών εβραίων από την Βρετανία καθώς ανάλογα συμβάντα φθάνουν στα επτά ημερησίως. Περίπου 270 περιπτώσεις έχουν αναφερθεί μέσα το 2009, σύμφωνα με τους αριθμούς που συντάσσονται από την επιτροπή κοινοτικής εμπιστοσύνης και ασφάλειας (CST), το σώμα που ελέγχει τον αντι-εβραϊσμό, οι περισσότερες εκ των οποίων πυροδοτήθηκαν από την εισβολή στην Γάζα. Συγκριτικά οι επιθέσεις που καταγράφηκαν κατά τη διάρκεια της πρώτης Παλαιστινιακής Intifida στα τέλη δεκαετίας του '80 υπολογίζοντας κατά μέσο όρο στις 16 μηνιαίως.

Η Scotland Yard έθεσε την αστυνόμευση σε ορισμένες εβραϊκές κοινότητες σε επιφυλακή, ενώ το τμήμα αντιμετώπισης ταραχών Εθνικών κοινοτήτων η εθνική κοινοτική με αφορμή τις ε λόγω πληροφορίες αύξησε τις εβδομαδιαίες περιπόλους και έδωσε αυ-

στηρές εντολές αξιωματικούς της.

Τα γεγονότα που καταγράφονται από την CST συμπεριλαμβάνουν των βία στους δρόμους, τα ηλεκτρονικά μηνύματα μίσους και τα συνθήματα στους τείχους που απειλούν με “jihad” ενάντια στους εβραίους. Μια πτυχή αφορά μάλιστα ακόμα και τη στοχοποίηση νηπίων εβραίων. Σε σχολείο του Μπέρμιγχαμ ερευνάται υπόθεση με 20 παιδιά που χάραξαν ένα 12 χρονών κορίτσι, την μοναδική εβραία μαθήτριά “ σκοτώστε όλους τους εβραίους” και “Θάνατος στους εβραίους”. Σε άλλο γεγονός μια εβραία μαθήτριά ανέφερε πως σε μη-εβραϊκό σχολείο απειλήθηκε εξαιτίας της εισβολής των σιωνιστών στη Γάζα.

ΙΤΑΛΙΑ

Εκστρατεία για την γνωστοποίηση των θηριωδιών

Από το 1943 μέχρι το τέλος του μεγάλου πολέμου, η βορειοανατολική Ιταλία ζει το δικό της ολοκαύτωμα. Τα θύματα είναι χιλιάδες αθώοι Ιταλοί των περιοχών της Ίστρια, της Τριέστε και της Δαλματίας. Είναι τα θύματα της κομμουνιστικής εθνοκάθαρσης των παρτιζάνων του Τίτο. Ένα ακόμη μεγάλο έγκλημα πολέμου που αποκρύπτεται από την ιστορία γιατί είναι κομμουνιστικό.

Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ξεριζώθηκαν, εγκαταλείποντας τα πάντα πίσω τους, για να γλυτώσουν από ανελέητη μαζική σφαγή, επειδή ήταν Ιταλοί. Οι εκτελεσθέντες φθάνουν τους 60.000. Σε δεκάδες ομαδικούς τάφους που ανακαλύπτονται, μέχρι σήμερα καταμετρήθηκαν σχεδόν 27.000 εκτελεσθέντες άμαχοι. Οι περισσότεροι δεν έχουν βρεθεί ακόμη. Όσοι γλύτωσαν μεταπολεμικά, έκρυβαν για χρόνια την καταγωγή τους για να γλυτώσουν και από τους Ιταλούς κομμουνιστές. Οι μετέπειτα “καλές σχέσεις” με το καθεστώς του Τίτο και η εγχώρια αριστερή ιδεολογική τρομοκρατία επέβαλαν την σιωπή για αυτό το τρομερό έγκλημα του κομμουνισμού.

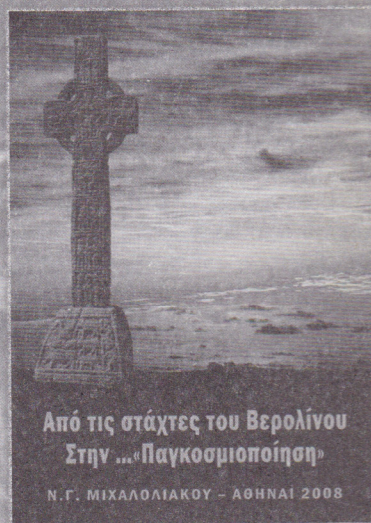
Σήμερα αυτά τα χιλιάδες θύματα ζητούν ιστορική δικαίωση.

Έχει περάσει πάνω από μισός αιώνας από τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου και θεωρείται “αδίκημα γνώμης” να προβαίνει κανείς σε ιστορική μαρτυρία που θίγει τους νικητές.

Με αφορμή αυτή την «μαύρη επέτειο» οι Ιταλοί Εθνικιστές αποφάσισαν την εκστρατεία για την ευρύτερη γνωστοποίηση των συμβάντων της εποχής μέσα από όποιο μέσο έχουν στην διάθεσή τους.

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις μας:

Τα νέα βιβλία του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου

Τρία ξεχωριστά βιβλία από τις εκδόσεις μας. Η Μάχη των Ιδεών είναι για εμάς τους Χρυσαιγίτες πρωτεύουσας σημασίας. Η Γνώση είναι Δύναμη και στις μέρες της παγκοσμιοποίησης και του καταναλωτισμού, οι Ιδέες μας είναι το Αντίβαρο στην μετριότητα του Σύγχρονου Κόσμου.

ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Ι.ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΟΤΣΟΛΙΑΔΕΣ
Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

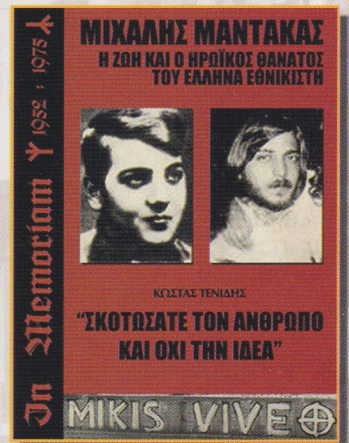
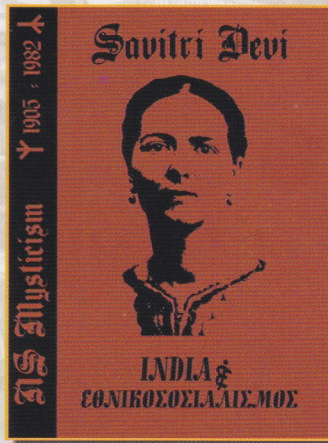
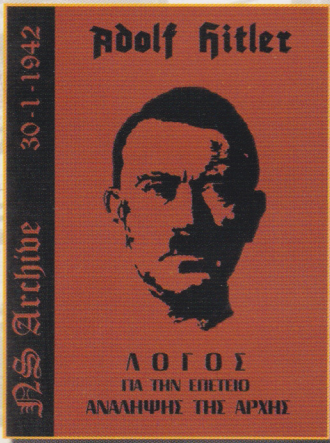
Η Μαύρη Βίβλος του εν Ελλάδι Κομμουνισμού

Για παραγγελίες καλέστε στα τηλέφωνα
210 5242876 και 699 3955634

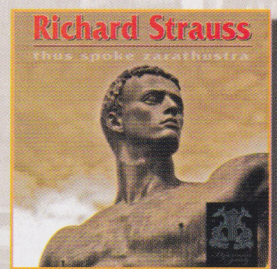
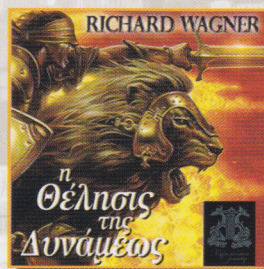
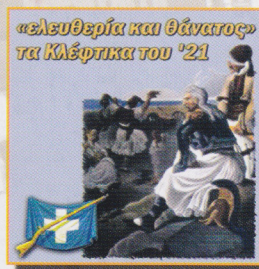
ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ

το εθνικιστικό
βιβλιοπωλείο
της πόλης

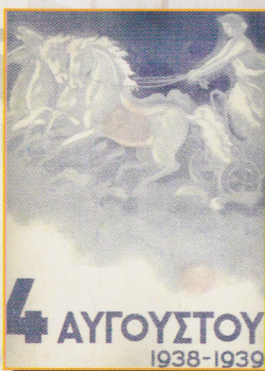
Σωκράτους 48, Ομόνοια - Αθήνα Τηλ. 210 52 42 876

Τα νέα μας βιβλία κοστίζουν 6 ευρώ το καθένα και έρχονται σπίτι σας με αντικαταβολή

Μουσικά cd - 10 ευρώ - Στο βιβλιοπωλείο μας θα βρείτε δεκάδες ακόμα τίτλους

4η Αυγούστου:

Ιστορικό Λεύκωμα
μεγάλου μεγέθους
με σπάνιο υλικό
της εποχής...

20 ευρώ

Αντεπίθεση:

Αρχείο παλαιών
τευχών των εκδόσεων
του Κινήματος και
όχι μόνο...

5 ευρώ

ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ

Επίσης: μπλούζες, σημαίες, προπαγανδιστικό υλικό και πολλαά ακόμη

www.nsparta.wordpress.com

